

ΝΙΣΥΡΙΑΒΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1923

ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΙΜΙΩΤΕΡΟΝ, ΣΕΜΝΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΓΙΩΤΕΡΟΝ
ΠΑΝΤΩΝ Η ΠΑΤΡΙΣ

ΕΝ ΝΙΣΥΡΩ 1922

ΚΩΣ ΤΥΠΟΙΣ Ν. Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
1922

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΤΟΥ 1923

- Ἰνδικτιῶνος ς'.
Ἡλίου κύκλοι ια'.
Σελήνης κύκλοι β'.
Σελήνης θεμέλιον κζ'.
Κρεωφαγία ἡμέρας λστ'.
Τὸ Τριψῆδιον ἄρχεται Ἰανουαρ. ιε'.
Ἐωθινὸν α'. Ἦχος α'.
Ἡ ἀπόκρεως Ἰανουαρίου κθ'.
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῷ Μ. Σαββάτῳ.
Νομικὸν Φασκα Μαρτίου κβ'.
Λατίνων Πάσχα Μαρτίου ιθ'.
ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ Μαρτίου κστ'.
Ἡ Ἀνάληψις Μαΐου δ'.
Ἡ Πεντηκοστή Μαΐου ιδ'.
Κόρ, τῶν Ἁγίων Πάντων Μαΐου κκ'.
Ἡ νηστεία τῶν ἁγ. Ἀποστ ἡμ. λη'.
Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρα Πέμπτη.
Παραμονή τῶν Χριστουγ. Κυριακή.

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Τῷ ἐν Ἀμερικῇ Ἀλληλοβοηθητικῷ Συλλόγῳ
τῶν Νιουρίων Γνωμαγόρα τῷ πολλαχῶς καὶ ἀνυσί-
μως δρᾶσαντι δρῶντι καὶ δρᾶσοντι ὑπὲρ εὐκλείας
ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς εὐημερίας καὶ προαγωγῆς τῆς
φιλιτάτης ἡμῶν πατρίδος τόδε Νιουριακὸν Ἡμε-
ρολόγιον.

Ἀ ν α τ ί θ η μ ι

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΧΟΛΑΡΧΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θέλω τύχει τῆς συγγνώμης τῶν φιλιτάτων μοι συμπατριωτῶν, διότι, ἕνεκα λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς μου ἠναγκάσθην νὰ ἀναβάλλω τὴν ἔκδοσιν τοῦ Νισυρῖακοῦ Ἡμερολογίου τοῦ ἔτους 1921 εἰς τὸ 1923.

Βέβαιος δὲ ὢν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι οἷτε ἡμεδαποὶ καὶ ἀλλοδαποὶ συμπατριῶταί μου καὶ πάντες οἱ φιλοπρόοδοι καὶ φιλόμουσοι ὁμογενεῖς θέλουσιν ἑξ-ακολουθῆ ἔχοντες τὴν ἰδίαν εὐνοίαν καὶ ἐπιείκειαν εἰς τὸ πρωτότυπον τοῦτο πατριωτικὸν ἔργον μου, ἐκθύμως προσαγορευθῶ τοῖς πᾶσι, χαίρετε !

Ἐν Νισύρῳ τῇ 1 Μαΐου 1922

Ὁ ἐκ δότης

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΧΟΛΑΡΧΗΣ

Ἰανουάριος

*Ἐγὼν ἡμέρα 31. *Ἡ ἡμέρας ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.

N	Π	
14	1	K Ἡ Περιτομή τοῦ Χριστοῦ καὶ Βασιλείου τοῦ Μεγ.
15	2	Δ Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης
16	3	T Μαλαχίου τοῦ προφήτου καὶ Γορδίου μάρ.
17	4	T Ἡ σύναξις τῶν 70 Ἀποστόλων.
18	5	Π Παρμιονή τῶν Θεοφανείων, νηστεία, Θεοπέμπτ. μ.
19	6	Π ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.
20	7	Σ † Ἡ Σύναξις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
21	8	K Δομνίκης τῆς ὁσίας.
22	9	Δ Πολυεύατου μάρτ.
23	10	T Γρηγορίου ἐπικόπου Νύσσης.
24	11	T Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.
25	12	Π Τυτινῆς μάρ.
26	13	Π Ἐρμούλου καὶ Στρατονίου τῶν μαρ.
27	14	Σ Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῶ ἀναιρεθάντων πατέρ.
28	15	K Πρόλου τοῦ Θηβ. καὶ Ἰωάνν. τοῦ Καλυβίτου, Τριῶδ.
29	16	Δ Ἡ προσκύνησις τῆς ἀλυσεως Πέτρου τοῦ Ἀποστ.
30	17	T † Ἀντωνίου τοῦ Μεγ. Θεοφόρου.
31	18	T Ἀθνακίου καὶ Κυρίλλου Πατριαρ. Ἀλεξανδρείας.
1	19	Π Μιχαρίου τοῦ ὁσίου καὶ Ἀρσενίου ἐπισκ. Κερκύρας.
2	20	Π Εὐθόμιου τοῦ Μεγάλου.
3	21	Σ Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ
4	22	K Τοῦ Ἀσάτου, Τιμοθέου τοῦ ἀποστ. καὶ Ἀναστασίου
5	23	Δ Κλήμεντος ἱερομ. καὶ Ἀγαθαγγέλου μάρτ.
6	24	T Εἰνης τῆς ὁσίας
7	25	T Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Πατριάρχου Κηπόλεως
8	26	Π Ξενοφάντος τοῦ ὁσίου
9	27	Π Ἡ ἀνιχομιδῆ τῶν λειψάνων Ἰωάν. τοῦ Χρυσοστόμου
10	28	Σ Ἐφραίμ ὁσίου τοῦ Σύρου
11	29	K Ἡ ἀνακομιχὴ τοῦ λειψάνου Ἰγνατ. ἱερομάρτυρος
12	30	Δ † Τῶν Τριῶν ἱεραρχῶν
13	31	T Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Καλλίτερον εἶνε νὰ φροντίζη τις περὶ τῆς υγείας του παρὰ περὶ τῆς ἀσθενείας του.

*Ἐκεὶ ἐνθα ὁ ἀήρ δὲν εἰσέρχεται, εἰσέρχεται ὁ ἰατρός.

*Ὁ ἐλαττωματικὸς ἀήρ φονεῖει περισσότερον ἢ τὸ ξίφος.

*Ἡ σπάνις τοῦ ἀέρος προξενεὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν κακῶν.

*Ὁ ἀήρ ὁμοιάζει μὲ τὸν ἄρτον, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν ἀντὶ νὰ φάγωμεν.

Φεβρουάριος

*Έγων ημέρας 28. Ἡ νύκτα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νῆξ 13.

Ν	Π	
14	1	Γ Τρόφωνος μάρτυρος
15	2	Ι † Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρ. ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ
16	3	Ι Συμεῶν τοῦ θεοδόχου
7	4	Σ Ἰσιδώρου τοῦ ὁσίου
18	5	Τῆς τυρινῆς, Ἀγάθης μάρτυρος
19	6	Λ Βουκόλου ἐπισκ. Σμύρνης
20	7	Τ Περθενίου ἐπισκ. Λαμφάκου
21	8	Τ Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου
22	9	Νικηφόρου μάρτυρος
23	10	Ν Χαρθιάμπους ἱερομάρτυρος
24	11	Σ Βλασίου ἱερομάρτυρος
25	12	Κ Τῆς Ὁρθοδοξίας, Εὐλογίου ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας
26	13	Δ Μαρτιανοῦ τοῦ ὁσίου
27	14	Τ Μαξεντίου τοῦ ὁσίου
28	15	Τ Ὀνησίμου τοῦ ἀποστόλου
1	16	Ι Παμφιλίου μάρτυρος
2	17	Ι Θεοδώρου μεγαλομ. τοῦ Τύρωνος
3	18	Σ Λέοντος πάπα Γώμης
4	19	Σ Δεστέρα Κυρ. τῶν νηστειῶν, Ἀρχιεπ. τοῦ ἀποστόλου
5	20	Λ Λέοντος ἐπισκόπου
6	21	Τ Τιμοθέου. Εὐσταθίου πατριάρχ. Ἀντιοχείας
7	22	Τ Εὐγενίου μάρτυρος
8	23	Π Πολυχάρκου ἐπισκ. Σμύρνης
9	24	Π Ἡ εἰρεῖς τῆς κεφ. τοῦ τυμ. προδρόμου
10	25	Σ Ταρασίου ἐπισκ. Κων/πόλεως
11	26	Κ Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, Πορφορίου ἐπισκ. Γάζης
12	27	Δ Προκοπίου τοῦ ὁμολογητοῦ
13	28	Τ Βασιλείου καὶ Νέστορος τῶν ὁμολογητῶν.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

*Απόφευγε πᾶν τὸ ὑπερβολικόν.

Πρέπει νὰ τρώγωμεν διὰ νὰ ζήσωμεν καὶ οὐχὶ νὰ ζῶμεν διὰ νὰ τρώγωμεν.

Πρέπει νὰ κατακραδῶμεν τὴν πείναν καὶ οὐχὶ τὴν λιμαργίαν μας

Μὴ σπεῦδε τρώγων, ἀλλὰ τοῦναντιον διάβες τὸν χρόνον καταλλήλως.

Παῦσον τρώγων ἅμα αἰσθανθῆς, ὅτι ἐξέλειπεν ἀπὸ σοῦ τὸ αἶσθημα τῆς πεινῆς.

Μάρτιος

*Έχων ημέρας 31. Ἡ ημέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

N.	Π.	
14	1	Τ Εὐδοκίας ὀσιομάρτυρος
15	2	Π Ἡσυχίου καὶ Εὐθαλίας τῶν μαρτύρων
16	3	Π Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου τῶν μαρτ.
17	4	Σ Γερασίμου τοῦ νέου
18	5	Κ Βενεδίκτου τοῦ ὀσίου, Δ'. Κυρ. τῶν νηστειῶν
19	6	Δ Τῶν ἐν Ἀμορίῳ τεσσαράκοντα δύο μαρτ.
10	7	Τ Εὐγενίου ἐπισ. Χερσῶνος
21	8	Τ Θεοφολάχτου τοῦ ὀμολ. ἐπισ. Νικομηδείας
22	9	Π Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων
23	10	Π Κοδράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
24	11	Σ Σωφρονίου ἀρχιεπ. Θεοδώρου τῆς βασιλ.
25	12	Κ Θεοφάνους τοῦ ὀμολ. Ε'. Κυρ. τῶν νηστειῶν
26	13	Δ Νικηφόρου Πατριάρ. Κηπόλεως
27	14	Τ Βενεδίκτου τοῦ ὀσίου
28	15	Τ Ἀγαπίου μάρτυρος
29	16	Π Σαβίνου μάρ. Χριστοδοῦλου τοῦ ὀσίου
30	17	Π Ἀλεξίου τοῦ ὀσίου
31	18	Σ Κωνσταντίνου ἀρχιεπ. Ἱεροσολύμων
1	19	Κ Χρυσίνθου μάρτ. τῶν Βαλῶν
2	20	Δ Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγ. Σάββα ἀναιρεθ. πατέρων
3	21	Τ Ἰακώβου τοῦ ὀμολογητοῦ
4	22	Τ Βικηλείου ἱερομάρτυρος
5	23	Π Νίκωνος ὀσιου. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
6	24	Π Προεόρτις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Ζαχαρίου τοῦ ὀσίου
7	25	Σ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ
8	26	Κ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ, Συναΐεις ἀρχηγ. Γαβριήλ
9	27	Δ Μαρτῶνης τῆς ὀσίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ
10	28	Τ Ἰλαρίωνος τοῦ νέου, καὶ Ἡρωδίωνος
11	29	Γ Μάρκου ἐπισκ. Ἀρεθουσίαν
12	30	Π Ἰωάννου τοῦ συγγραφ. τῆς Κλίμακος
13	31	Π Ὑπατίου ἱερομ. ἐπισ. Γαγγρῶν.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἡ συνήθεια τοῦ καπνίζεῖν ἀποκτονεῖ τὸν καπνίζοντα.

Ὁ καπνὸς ἐμπεριέχει ἰσχυρὸν δηλητηριῶδες νικοτιάνην, τῆς ὁποίας μία καὶ μόνη σταγὼν, ὅταν εἶνε καθαρὰ καὶ ἀμιγῆς, ἀρκεῖ νὰ φονεύσῃ.

Ἡ χρῆσις τῆς ρακῆς ἐξαντλεῖ καὶ τὸ βαλάντιόν μας καὶ τὰς σωματικὰς μας δυνάμεις.

Ἡ χρῆσις τῆς ρακῆς εἶνε ἡ πρόσκλησις τοῦ θανάτου.

Ἀπρίλιος

Ἔργων ἡμέρας 30 Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

Ν.	Π.	
14	1	Σ Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας
15	2	Κ Κυριακῆ τοῦ Θωμᾶ, Τίτου τοῦ θαυματ.
16	3	Δ Νικήτα, Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου
17	+	Τ Ζωσιμᾶ ὀπίου, Γεωρ. τοῦ ἐν Μαλακίῳ
18	δ	Τ Κλαυδίου καὶ Θεοδώρας τῶν μαρτύρων
19	6	Π Εὐθυμίου ἀρχιεπ. Κ]πόλεως
20	7	Π Γεωργίου ἐπισκ. Μοτιλῆνης
21	8	Σ Ἡρωδωνος ἀποστ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
22	9	Κ Κυριακῆ τῶν Μυροφόρων, Εὐθυμίου μάρτ.
23	10	Λ Τερεντίου μάρ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
24	11	Τ Ἀντίπα ἱερομ. Περγάμου
25	12	Τ Βασιλείου ἐπισκ. Πικρίου
26	13	Π Μαρτίνου πάπα Ρώμης
27	14	Π Ἀριστάρχου μάρτυρος
28	15	Σ Κρήσκεντος μάρ. Λεωνίδου ἐπισκ.
29	16	Κ Κυρ. τοῦ Παρχλότου Ἀγάπης τῆς συνοδ. αὐτῆς
30	17	Δ Συμεῶν τοῦ ἐν Περσίδι
1	18	Τ Ἰωάννου ὁσίου, Κοσμᾶ ἐπισκ.
2	19	Τ Τρύφωνος πατρ. Κ]πόλεως
3	20	Π Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ
4	21	Π Ἰαννουαρίου ἱερομάρτυρος
5	22	Σ Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου
6	23	Κ Κυρ. τῆς Σαμαριτίδος. Γεωρ. μεγαλ. τοῦ τροπαιοφόρου
7	24	Δ Ἐλισάβέτ ὁσίας τῆς θαυματουργοῦ
8	25	Τ Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ
9	26	Τ Βασιλέως ἐπισκ. Ἀμασίας
10	27	Π Συμεῶν ἱερομάρτυρος
11	28	Π Τῶν ἐν Κοζίκῳ 9 μαρτύρων
12	29	Σ Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου ἀποστ.
13	30	Κ Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ, Ἰακώβου ἀποστ.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἀπόφευγε τὸ τρώγειν ἄωρους καρπούς, διότι ὁ στόμαχος εὐεχάρισται καὶ ἐπομένως θά ἀσθενήσῃς.

Οὐδέποτε παιδιάς ἔνεκεν νὰ καταβροχθίζῃς πυρῆνας καρπῶν, διότι πολλὰ τὰ δυσάρεστα ἔλαβον χώραν. Ὁ πυρῆν ἀποτελεῖ ὀπὴν τινα εἰς τὸν στόμαχον, καὶ ὁ καταβροχθίζων τοὺς πυρῆνας τελευτᾷ ἐν μέσῳ ἀφορήτων πόνων.

Μάϊος

*Ἐγὼν ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νῆξ 10.

N	Π	
14	1	Δ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου
15	2	Τ Ἡ ἀνακ. τῶν λειψ. Ἀθηνασίου τοῦ μεγάλου
16	3	Τ Τιμοθέου καὶ Μαύρας μαρτ.
17	4	Π † Ἀ ν α λ ή ψ ε ω ς, Πελαγίας μάρτ.
18	5	Π Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος
19	6	Σ Ἰωῶ τοῦ πολυάθλου, Σεραφείμ ὁσίου
20	7	Κ Κυρ. τῶν ἀγ. πατέρων, Ἀκακίου καὶ Κοδράτου μ.
21	8	Δ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
22	9	Τ Ἡσαίου τοῦ προφήτου
23	10	Τ Σίμωνος ἀποστ. τοῦ Ζηλωτοῦ
24	11	Π Μωκίου ἱερομάρτυρος
25	12	Π Γερμανοῦ ἀρχιεπ. Κ)πόλεως
26	13	Σ Γλοκερίας μ. Εὐθυμίου τοῦ νέου. Τῶν ψυχῶν
27	14	Κ Τῆς Πεντηκοστῆς. Ἰσιδώρου μάρτ.
28	15	Δ † Τῆς Ἀγίας Τριάδος, Παχωμίου τοῦ μεγάλ.
29	16	Τ Θεοδώρου τοῦ ἡγιασμένου
30	17	Τ Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας ἀποστ.
31	18	Π Διονυσίου καὶ Πέτρου τῶν μαρτ.
1	19	Π Πατρικίου ἐπισκόπου
2	20	Σ Θαλλαλαίου μάρτυρος
3	21	Κ Τῶν ἀγίων Πάντων, Κ[τίνου καὶ Ἐλένης τῶν ἰσχυστ.
4	22	Δ Βασιλίσκου μάρτυρος
5	23	Τ Μιχαὴλ ἐπισκ. Συνάδων
6	24	Τ Συμεῶν τοῦ ἐν θαυμασῶ ἔρει
7	25	Π Γ. εὐρεσις τῆς κεφ. τοῦ Προδρόμου
8	26	Π Κάρπου τοῦ ἀποστόλου
9	27	Σ Ἑλλαδίου μάρτυρος
10	28	Κ Εὐτυχῶ ἱερομον. ἐπισκ. Μελιτινῆς
11	29	Δ Θεοδοσίας μάρτυρος
12	30	Τ Ἰσακίου τοῦ ὁσίου
13	31	Τ Ἐρμείου μάρτυρος

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἐὰν φειδώμεθα τοῦ δερματός μας, ἄς κρατῶμεν αὐτὸ καθαρὸν.

Στυλπνὸν καὶ ἐπιμελῶς ἐστὶλθωμένον ξίφος παρέχει μεγάλας δπηρεσίας.

Τὸ ψυχρὸν ὕδωρ καθιστᾷ τὸ αἷμα θερμὸν. Ἡ σπάνις τοῦ ὕδατος ἐπιφέρει τὴν ἀφθονίαν τῶν δυστοχημάτων. Τὸ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ εἶνε οἱ κάλλιστοι ἰατροί.

Ἰούλιος

* Ἔχων ἡμέρα 30. Ἡ ἡμέρα: ἔχει ὥρας 15καὶ ἡ ὥρ 9.

№	Π	
14	1	Π Ἰουστίνου μάρ. τοῦ φιλοσόφου
15	2	Π Νικηφόρου πατρ. Κ]πόλεως τοῦ ἡμερολ.
16	3	Σ Λουκιλιανῶ μάρτυρος
7	4	Κ Μητροφάνους ἐπισκ. Κ]πόλεως
18	5	Δ Δωροθέου ἐπισκ. Τύρου
19	6	Τ Ἰλαρίωνος τοῦ νέου
20	7	Τ Θεοδώρου ἐπισκ. Ἀγκύρας
21	8	Π Ἀνακ. κειψ. Θεοδώρου πρῶτη.
22	9	Π Κορέλλου ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας
23	10	Σ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης μαρ.
24	11	Κ Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα ἀποστ.
25	12	Δ Ὀνοφρείου καὶ Πέτρου ὁσίων .
26	13	Τ Ἀκουλίνης μάρτυρος
27	14	Τ Ἐλισσαίου τοῦ προφ. Μεθοδίου Κ]πόλεως
28	15	Π Ἀμῶς τοῦ προφήτου
29	16	Π Τόχωνος ἐπ. Ἀμφισούντος τῆς ἐν Κύπρῳ
30	17	Σ Μίχνου ἢ Ἰσαύρου μαρτ.
1	18	Κ Λεοντίου μάρτυρος
2	19	Δ Ἰούδα τοῦ ἀπ. Παύλου μαρτ.
3	20	Τ Μεθοδίου ἱερομ. ἐπ. Πατάρων
4	21	Τ Ἰουλιανῶ μάρτ. τοῦ Ταρσέως
5	22	Π Εὐδοκίου ἐπ. Σημοσάτων
6	23	Π Ἀγριππίνης μάρτυρος
7	24	Σ † Τὸ γενέθλιον τοῦ προδρόμου
8	25	Κ Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος
9	26	Δ Δαβὶδ ὁσ. τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ
10	27	Τ Σαμφῶν τοῦ ξενοδόχου
11	28	Τ Ἀνακ. κειψ. Κύρου καὶ Ἰωάν. τῶν Ἀναρχ.
12	29	Π † Πέτρου καὶ Παύλου τῶν κορυφαίων ἀποστ.
13	30	Π † Σύναξις τῶν δωδεκα ἀποστ.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

* Ἄστοι περιφρονήσεως εἶνε πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουσι τὰς χεῖρας ἀκαθάρτους, τοὺς ὄνυχας ρυπαροὺς, καὶ ὅσοι ἐν πλόνουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ ὦτα, τὸν τράχηλον κ.τ.λ.

Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνε τὸ δῆρμα καθαρὸν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνδύματα πρέπει νὰ διακρίνονται ἐπὶ καθαριότητι.

Ἡ καθαριότης εἶνε ἡμίσεια βασιλεία.

Ἰούλιος

*Ἐγὼν ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ ὥρας 10.

N	Π.	
4	1	Σ Κοσμά καὶ Διμιτρίου τῶν Ἀναργύρων
15	2	Κ Κατάθεσις τῆς τιμῆς ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκῃ.
16	3	Δ Ἰακίνθου μάρ. καὶ Ἀγκυλίου ἀρχιεπ.
17	4	Τ Ἀνδρέου ἐπισκ. τοῦ Ἱεροσολυμίτου
18	5	Τ Ἀθνασίου τοῦ ἐν Ἀθῶν
19	6	Π Σισώῃ τοῦ μεγάλου
20	7	Π Κυριακῆς μεγαλομάρτυρος
21	8	Σ Προκοπίου μεγαλομάρτυρος
22	9	Κ Παγκρατίου ἐπ. Ταυρομανίας
23	10	Δ Τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας 45 μάρ.
24	11	ι Εὐφρατίου μεγαλομάρτυρος
25	12	Υ Πρόκλου Παρίου καὶ Βερονίκης μτρο.
26	13	Π Ἡ σὺνάξις τοῦ ἀρχηγ. Γαβριὴλ
27	14	Π Ἀκόλα τοῦ ἀποστόλου
28	15	Σ Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης μαρτ.
29	16	κ Ἀθηνάגעνοῦ ἱερομάρτυρος
30	17	ι Μαρίνης μεγαλομάρτυρος
31	18	Τ Αἰμιλιανῶ μεγαλομάρτυρος
1	19	Τ Δου καὶ Μακρίνης τῶν ὁσίων
2	20	Π † Πιπρὸς προφήτου τοῦ θεοβίτου
3	21	Π Σολεῶν τοῦ διὰ Χριστὸν παλλοῦ
4	22	Σ Μαρτίου τῆς Μαγδαληνῆς
5	23	Κ Φωκά ἱερ. Ἰεζεκιὴλ ἀπ.
6	24	Δ Χριστίνης μεγαλομάρτυρος
7	25	Τ Κοιμητῆς τῆς ἁγίας Ἀννης
8	26	Τ Ἰουλοκίου ἱερομ. Πικρακρυφῆς ὁσιομάρ.
9	27	Π † Παντελεήμονος τοῦ ἱματικοῦ
10	28	Π Προχόρου. Νικάνορος ἀπ.
11	29	Σ Καλλιπικίου καὶ Θεοδοτῆς μτρο.
12	30	Κ Σίλα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ εκ τῶν Ὁ, ἀποστ.
13	31	Δ Εὐδοκίμου τοῦ Δικτίου.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἀσθενεῖς; ὕστε; οὐδέποτε νὰ λέγωμεν, ὅτι τὸ κακὸν ἦλθεν ἀπ' ἐμοῦ. Οὐδέποτε τὸ κακὸν ἔρχεται μόνον. Ἐὰν εἰνέ τις ἀσθενεῖς κατὰ τὰ τρία τέταρτα πρέπει νὰ αἰτιάται τὸν ἴδιον ἐαυτὸν του.

Ὁ μὲν Θεὸς ἐχρησάτο εἰς ἕκαστον μακρὸν βίον· ἐναπόκειται δὲ εἰς ἡμᾶς, ἵνα μὴ βραχύνωμεν αὐτόν, εἴτε ἔνεκεν ἀμελείας, εἴτε καὶ εἰς ἀπροσεξίας.

Αύγουστος

*Έργον ημέρας 31. *Η ημέρα έχει ώρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

N	Π	Τ
14	1	Τ
15	2	Τ
16	3	Π
7	4	Π
18	5	Σ
19	6	Κ
20	7	Δ
21	8	Τ
22	9	Τ
23	10	Π
24	11	Π
25	12	Σ
26	13	Κ
27	14	Δ
28	15	Τ
29	16	Τ
30	17	Π
31	18	Π
1	19	Σ
2	20	Κ
3	21	Δ
4	22	Τ
5	23	Τ
6	24	Π
7	25	Π
8	26	Σ
9	27	Κ
10	28	Δ
11	29	Τ
12	30	Τ
13	31	Π

Πρόσδος τοῦ τιμ. σταυροῦ καὶ τῶν 7 παιδῶν
 Ἄνγκομ. λειψ. Στεφάνου πρωτομ.
 Ἰσπικίου, Διλυκτιου, Φύστου ὁσίων
 Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παιδῶν
 Προσόρτια τῆς Μεταμορ. Εὐσιγνίου μάρ.
 † Ἡ Μεταμορφωσις τοῦ Χριστοῦ
 Δουμιτιανοῦ ὁσιου. καὶ Θεοδοσίου
 Αἰμιλιανοῦ ἐπισ. Κυζικου
 Μαθθία τοῦ ἀποστόλου
 Λαυρεντίου ἀρχιδιακ. καὶ μάρτ.
 Εὐπλου τοῦ μεγαλουάρτουρος
 Φωτίου καὶ Ἀνικήτου μάρ.
 Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ
 Μιχαίου τοῦ προφήτου.
 † Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου
 Τοῦ ἁγ. μανδηλιου, Διομήδους μ.
 Μύρωνος μάρτυρος
 Φλώρου καὶ Λαύρου μαρτ.
 Ἀνδρέου μάρτ. τοῦ στρατηγ.
 Σαμουήλ τοῦ προφήτου
 Θαδδαίου ἀπ. καὶ Βάσσης μάρτ.
 Ἀγαθονικου μάρτυρος
 Καλλινίκου πατριάρχου Κ]πόλεως
 Εὐτοχῶς ἱερομάρτυρος
 Βαρθολομαίου καὶ Τίτου ἀποστ.
 Ἀθριανοῦ καὶ Ναταλίας μαρτ.
 Παιμένος ὁσ. Λιθερίου πάπα Γώμης
 Μωσῶσῳ τοῦ αἰθίοπος
 † Ἀποτομή τῆς κεφ. τοῦ Προδρόμου
 Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπ. κ]πόλεως
 Κατάθεσις τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Εἰς εδεξίαν καὶ παράτασιν τοῦ βίου δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ λῆψις τροφῶν καὶ διαφόρων τονωτικῶν φαρμάκων, ἀλλὰ καὶ ὁ ὕπνος.

Ὁ ἐπαρκὴς ὕπνος οὐχὶ μόνον τονώνει τὸν ὀργανισμόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πνεῦμα προξενεῖ διαύγειαν καὶ εὐφροίνην.

Ἡ παρατεταμένη ἀϋπνία ἀδυνατεῖ τὸν ὀργανισμόν καὶ βραχύνει τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Σεπτέμβριος

*Έχων ημέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ ὥρας 12

N.	Π.	
14	1 Π	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτου, Συμεῶν τοῦ Στολίτου
15	2 Σ	Μάμαντος μάρ. Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ
16	3 Κ	Ἀνθίμου ἱερομ. Θεοκτίστου ὁσίου
17	4 Δ	Βαθόλα ἐπισ. Μωϋσέως προφ.
18	5 Τ	Ζαχαρίου τοῦ προφήτου
19	6 Τ	Ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐν Κολοσσαίς θαύμ. Νιχ. ἀρχιετρ.
20	7 Π	Σφζοντος μάρτυρος
21	8 Π	† Τὸ γενεθλίον τῆς Θεοτόκου
22	9 Σ	Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τῶν Θεοπατόρων
23	10 Κ	Μητροδώρας, Μητροδώρας καὶ Νουμφοῦρας μαρ.
24	11 Δ	Θεοδώρας τῆς ὁσίας
25	12 Τ	Ἀθανάσιου ἱερομάρτυρος
26	13 Τ	Κωνσταντίνου τοῦ ἑκατοντάρχου
27	14 Π	† Ἡ ὕψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ
28	15 Π	Νικήτα μ. Φλοθέου ὁσίου
29	16 Σ	Ευφροσύνης μεγαλομάρτυρος
30	17 Κ	Σοφίας μ. καὶ τῶν 3 θυγατέρων αὐτῆς
1	18 Δ	Ἐυμενίου ἐπισ. καὶ Ἀριάδνης
2	19 Τ	Τροφίμου, Χαλδαιίου Δορυμέδοντος μαρ.
3	20 Τ	Ἐυσταθίου μεγαλομάρτυρος
4	21 Π	Κοδράτου ἀπ. Ἰωῶ προφ.
5	22 Π	Φωκά ἐπισ. Σινώπης
6	23 Σ	Σύλληφτις τοῦ Προδρόμου Πολυξένης ὁσίας
7	24 Κ	Θέκλης πρωτομάρτυρος
8	25 Δ	Ἐδφροσύνης τῆς ὁσίας
9	26 Τ	Ἡ μετάρτασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
10	27 Γ	Καλλιστράτου μ. καὶ τῶν οὐν αὐτῶ
11	28 Π	Χαριτωνος τοῦ ὁμολ. Βαροῦχ προφ.
12	29 Π	Κυριακοῦ τοῦ ἀναχωρητοῦ
13	30 Σ	Γρηγορίου ἱερομ. τοῦ φωτιστοῦ.

ΥΠΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Οἷς πρέπει νὰ κρατῆται ὀλιγώτερον τῶν 6 ὥρων, ἀλλ' οὕτε καὶ με περισσότερον τῶν 8 ὥρων.

Κατὰ τὴν ἐμπέραν τὸ θετικὸν ἔστω ὀλίγον καὶ μέτριον, δεῖσι τοιοῦτοτρόπως ἐπιτοχῆσθαι ὄγκος ἤτοχος καὶ εὐεργετικός.

Τὸ εὐεργετῆν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου προσεῖναι εἰς τὸν ἄνθρωπον εὐερίαν, πλοῦτη καὶ σοφίαν.

Ὀκτώβριος

*Ἐἴων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα εἶναι ὄρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

Ν	Π	
14	1	Κ Ἀνανίου τοῦ ἵπποσ. Ῥωμανοῦ μελωδοῦ
15	2	Δ Κυπριανοῦ ἱερομ. Ἰουστίνης μαρ.
16	3	Τ Διονυσίου ἱερομ. τοῦ Ἀραοπαγ.
17	4	Τ Ἰεροθέου ἐπισκ. Αθηνῶν.
18	5	Π Χαριτίνης μάρτυρος.
19	6	Π Θωμᾶ τοῦ ἀποστόλου.
20	7	Σ Σεργίου καὶ Βάκχου μαρ. Πολυχρονίου ἱερομ.
21	8	Κ Πελαγίας τῆς Ὁσίας.
22	9	Δ Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου
23	10	Τ Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας μαρ.
24	11	Τ Φιλίππου ἵπποσ. Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ
25	12	Π Πρόδου, Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου μαρ.
26	13	Π Ἀγαθοδώρου μάρτυρος
27	14	Σ Νικητοῦ, Γεωργίου μαρτ.
28	15	Κ Λουκιανοῦ μάρτυρος
29	16	Δ Λογγίνου τοῦ ἐκκτοντάρχου
30	17	Τ Ὡσέ τοῦ προφ. Ἀνδρέου ὁσιου.
31	18	Τ Λουκά τοῦ εὐαγγελιστοῦ
	19	Π Ἰωῆλ τοῦ πρ. Θωκρού μαρ.
	20	Π Ἀρτεμίου μεγαλομάρτυρος
	21	Σ Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου
	22	Κ Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παιδῶν
	23	Δ Ἰακώβου ἀπ. ἀδελφοθέου
	24	Τ Ἀρέθα μ. καὶ τῶν σὸν αὐτῷ
	25	Τ Μαρκετιανοῦ καὶ Μαρτυρίου μαρτ.
	26	Π † Δημητρίου μεγαλομ. τοῦ Μυροβλήτου
	27	Π Νέστορος μάρτυρος
	28	Σ Τερεντίου καὶ Νεονίλλης μαρτ.
	29	Κ Ἀναστασίας ὁσιου Ἀβραμίου ὁσιου
	30	Δ Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας μαρ.
	31	Τ Στάχος ἐπιμάχου μάρτ.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Οἰκία στενὴ, ὀγρὰ μεμολοσμένη δι' ἀκαθάρτου ἀέρος, ἀντίκειται εἰς τὴν καθόλου ὀγειαν τοῦ ἀθρώπου.

Ἡ ὀγεινὴ καὶ εὐάερος οἰκία πρέπει νὰ εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ ἐδάφους λίαν ξηροῦ.

Γὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν πρέπει νὰ εἶνα ὀψηλά καὶ εὐρέα.

Νοέμβριος

*Έργον ημέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.

N	Π	T	
14	1	T	Κοσμά καὶ Δαμιανῶ τῶν Ἀναργ.
15	2	Π	Ἀκινθίνου μαρ. καὶ τῶν σὸν αὐτῶ
16	3	Π	Ἀκεφμά, Ἰωσήφ, Ἀεθλά μ.
17	4	Σ	Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου
18	5	K	Γαλακτιῶνας καὶ Ἐπιστήμης μαρ.
19	6	Δ	Πάβλου ἐπισκ. Κ[πόλσεως ὁμολ.
20	7	T	Τῶν ἐν Μελιτινῇ βιβ. μαρ. Αζζάρου ὁσίου
21	8	T	† Σύνκλις ἀρχισκ. Μετκήλ καὶ Γ'αβυήλ
22	9	Π	Νορφυρίου μαρ. Ματαῶνης ὁσίας
23	10	Π	Ἐράτου ἀπ. Ορέατου μαρ.
24	11	Σ	Μηνᾶ, Βικτωρος καὶ Βικεντίου
25	12	K	Ἰωάννου ἐλεήμ. Νεΐλου ὁσ.
26	13	Δ	Ἰωάννου τοῦ Χριστοστόμου
27	14	T	Φιλίππου τοῦ ἀποστ.
28	15	T	Γουριζ, Σιμωνᾶ, Ἀθόδου μαρ.
29	16	Π	Ματθαίου εὐαγγελιστοῦ
30	17	Η	Γρηγορίου ἐπισκ. Νεοκαισάρειας
1	18	Σ	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτι.
2	19	K	Ἰδίου πατρ. Βαρθολαῖμα μαρ.
3	20	Δ	Παύλου ἀρχιεπ. Κ[πόλσεως. Γρηγορίου Δεκαπολίτου
4	21	T	† Τι Εὐστάθιος τῆς Θεοτόκου.
5	22	T	Φιλήμενος, Ἀπρία Ἀρχίππου ἀποστ.
6	23	Π	Ἀμφιλοχίου ἐπισκ. Ἰκονίου
7	24	Π	Κλήμεντος καὶ Πέτρου ἱερομ.
8	25	Σ	Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος
9	26	K	Ἀλαπίου τοῦ Κιανίτου Στωλεανοῦ ὁσ.
10	27	Δ	Ἰακώβου μεγαλομ. τοῦ Πέτρου
11	28	T	Στεφάνου τοῦ νέου, Εἰρηναρχοῦ μ.
12	29	T	Παρχιμόνου καὶ Φιλομένου μ.
13	30	Π	Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τὸ θέρος, ὅτε ὁ ἥλιος εἶνε καυστικός ἀπόφευγε τὴν πόσιν ὑδατος προερχομένου ἐκ ψυχρῶν πηγῶν καὶ ρυακίων. Εἶνε μὲν τὸ τοιοῦτο ὕδωρ εὐχάριστον εἶνε συνάμα καὶ θανατηφόρον. Οὐδέποτε πῖνε ψυχρὸν ὕδωρ ἰδρωμένος, ἀλλ' ἀνάμεινον νὰ παρέλθῃ ὁ ἰδρῶς καὶ τότε πάλιν ἀρκέσθῃσι μόνον εἰς τὴν λήψιν ἑνὸς καὶ μόναυ ποτηρίου.

Δεκέμβριος

*Έχων ημέρας 31. *Η ημέρα έχει ώρας 9 και η νύξ 15.

N	Π	
11	1	Π Ντοῦμ τοῦ προφήτου
10	2	Σ Ἀθκκῶμ προφ. Μυρώτης μεγαλομ.
13	3	κ Σοφονίου τοῦ προφήτου
17	4	Δ Βαρθολομαίου καὶ Ἰωάν. Διμασκηνοῦ
18	5	Γ Σάββα τοῦ ημετεμένου
19	6	Γ † Νικολάου ἐπισ. Μύρων τοῦ θαυματουργοῦ
20	7	Π Ἀμδρόου ἐπ. Μεδιολάνου
21	8	Π Ζωθθένου τοῦ ἐκ τῶν Ο. ἀπ.
22	9	Σ Ἡ εὐλαχίσις τῆς ἀγ. Ἀννης
23	10	κ Μηνᾶ, Ἐυμογένου, Ἐθγράφου μαρτ.
24	11	Δ Δανιὴλ τοῦ Συλλίτου Ἀεοντίου ὁσ.
25	12	Γ Σπυρίδωνος ἐπισ. Τριπολιπόλεως θαυμ.
26	13	Γ Ἐδστρατίου καὶ Λούκιου μαρτ.
27	14	Π Ἐρμού, Ἀεσκίου Καλλιπικίου μαρτ.
28	15	Π Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος
29	16	Σ Θεοφάνους βασι. Μοδέστου μαρτ.
30	17	Κ Δανιὴλ πρ. μετὰ τῶν 3 παιδῶν
31	18	Δ Σεβαστιανῶν καὶ τῶν τῶν αὐτῶν μαρτ.
1	19	Γ Βουφρατίου μ. Ἀγγλίας ὁσ.
2	20	Γ Ἰγνατίου ἱερομάρτυρος
3	21	Π Ἰουλιανῆς Θεμιστοκλέους μαρτ.
4	22	Π Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτριάς
5	23	Σ Τῶν ἐν Κορήτῃ δέκα μαρτ.
6	24	Κ Ἐθγενίας ὁσ. ομάρτυρος
7	25	Δ Η ΓΕΝ. ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
8	26	Τ Σίναξις τῆς Θεοτόκου
9	27	Τ Στεφάνου Πρωτομάρτυρος
10	28	Π Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμορίων μαρτ.
11	29	Π Τῶν ἐν Βηθλεὲμ 14 χιλ. νηπίων
12	30	Σ Ἀνυσίας ὁσιομάρτυρος
13	31	Κ Μελάνης ὁσ. Ζωτικῶν μαρτ.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Οὐδέποτε νὰ κάθηται τις ἀπέναντι τοῦ ἀνέμου, καὶ οὐτε εἰς τὴν βροχὴν νὰ ἐκτίθεται ὅταν εἶνε ἰδρωμένος.

Οὐδέποτε νὰ ἐπιτρέπηται ἡ διαμονὴ ἀπέναντι τοῦ ἡλίου καὶ μάλατα τὸ θέρος· μὲ ἀσκεπὴ κεφαλὴν· διότι ἡ παρατεταμένη ἐν αὐτῶν διαμονὴ προξενεῖ τὴν θανατηφόρον ἀσθένειαν ἡλιασιν.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΙ ΝΙΣΥΡΟΥ

Ἀπὸ τῆς ἐξώσεως τῶν πρώτων αὐτῆς κατοίκων Καρων καὶ κατοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Φοινίκων.
ἔτη 3295.

Ἀπὸ τῆς κατοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Δαρείων Ἑλλ. ἀποίκων καὶ ἀπογόνων τοῦ Ἑρακλέους ἐλθόντων ἐξ Ἀργολίδος.

ἔτη 2960.

Ἀπὸ τῆς κατοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἰππετῶν τῆς Ρόδου. ἔτη 595

Ἀπὸ τῆς κατοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων.
ἔτη 400.

Ἀπὸ τῆς ἐξώσεως τῶν Τούρκων καὶ κατοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν.

ἔτη 10.

Η ΝΙΣΥΡΟΣ

Ἡ μικρὰ μὲν, ἀλλ' ἐρατεινὴ καὶ θελκτικὴ νήσος Νίσυρος κεῖται ἐν τῷ κέντρῳ τῶν Δωδεκανήσων καὶ περὶ πλεσίον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα πρὸς Β. τὰς νήσους Κῶ, Κόλυμνον, Λέρον, Πάτριον καὶ ΒΔ. τὴν Ἀστυπόλειαν, πρὸς Ν. τὰς νήσους Τήλον, Χάλκην, Κόρφαον, Κόσων καὶ Ν.Α. τὰς νήσους Σύμην, Ρόδον καὶ ὀλίγον ἀπ' αὐτὸν τὸ Καστελλόριζον ἀντικεῖται τῇ Κιτιᾷ χερσονήσῳ τῆς Μ. Ἀσίας, ἐξ ἧς κατὰ τὸν Στράβωνα πελογία ἢ Νίσυρος, απέχουσα αὐτῆς περὶ τὰ ἑκατὰ μίλια ἔπληρχε δέ, διὰ τὰ εἰρημ. παρεμβολικῶς, τὸ πάλαι ἐν τῇ Κιτιᾷ χερσονήσῳ μεγαλοπρεπέστατος ἱεὺς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ἐν ἧς εὐρίσκειτο καὶ τὸ θελκτικώτατον αὐτῆς ἄγαλμα ὑπὸ τοῦ Πραξιτέλους κατασκευασμένον, διὸ καὶ ἔκαλεῖτο Κιτιᾷ, εἰς τὴν ὁποῖαν βεβηκῶς μετέβαινον καὶ οἱ ἔρωιτλοι τῆς Νίσυρου καὶ ἐθισίαζον τὸν λιθαιωτῶν. Ἐρείπια τοῦ ἱεροῦ τούτου ἐσάζοντο εἰσέτι κατὰ τὴν παρελθόντα αἰῶνα συνιστάμενα εἰς τάφους καὶ κυκλάπεια τεῖχη, τῶν ὁποῖων οἱ λιθοὶ ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Β' αἰῶτος Ἀλῆ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου, μεταξὺ αὐτῶν συγκαταριθμεῖται καὶ ἄγαλμα λέοντος μετακομισθὲν κοσμεῖ ἤδη τὸ Βρετανικὸν μουσεῖον, καὶ μέχρι σήμερον πολλοὶ ὀθωμανοὶ ἔρχοντο ἐξ αὐτῆς καὶ ἔργασται εἰς Νίσυρον καὶ κρύφα τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν ἐπάλλουν νομίματα ἀρχαῖα καὶ διάφορα ἄλλα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα. Ἡ Νίσυρος ἔχει σχῆμα εὐρυθμόν καὶ σχεδόν στρογγύλον παρεμφερές μὲ ὄρος ἔχων σχῆμα κώνου, οὐτινος πρόποδες μὲν εἰσὶν αἱ ἀκταὶ τῆς θαλάσσης κλιτέες δὲ αἱ κατάφυτοι κατὰ γόνιμοι γαῖαι, καὶ κορυφῇ τὸ ἐψηλοτερον ὄρος τῆς νήσου τὸ κολοβόμενον κατ' εὐθρημισμὸν Διαβάτη, ἀντὶ ἀδιάβατον ἔχει δὲ διάμετρον 2 1/2 ὥρας περιφέρειαν 20 ἕως 24 μίλια.

Ἐκλήθη δὲ Νίσυρος ἀπὸ τοῦ ῥήματι νέω = κολομβῶ τὸ ῥήμα σύρω = τραῶ, διότι, κατὰ τὸν γεωγραφικὸν Στράβωνα, ὁ Ποσειδῶν ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης διώκων κατὰ τὴν γιγαντομαχίαν ἕνα τῶν γιγάντων τὸν Πολυδάτην καὶ μὴ δυνάμενος νὰ φθάσῃ αὐτὸν ἔβραυσε

διὰ τῆς τριάντης τῶν τεμάχιον τῆς νήσου Κῶ καὶ ἔβαλεν ὑπ' αὐτὸ τὸν γίγαντα, ὅπερ κορυμβῶν καὶ φεύγων τ' ἔγχευεν τοῦ θηλασμοῦ θεοῦ ἔφερε τὸ φρικτὸν ἀπὸ τῆς Κῶ τεμάχιον γῆς εἰς τὴν θέσιν ἐνθα εὐρίσκεται ἡ ἴη ἢ Νιύρου, ἔχοντα ὑποκαίμενον ἐν αὐτῇ τὸν γίγαντα.

Ἡ πρώτη λοιπὸν τύποις τῆς Νιύρου εἶνε ὑφιστιογενής, διὸ καὶ ἐξικαλοῦσθαι εἰσέτι ὁ Ἑρμιστος ἔχων ἐν αὐτῇ τὰ σιδηρουργεῖα καὶ τοὺς ἄλιονάς τιν, ὁ δὲ δουτοχῆς Πυλωβώτης ἀπὸ ἀνημονεύτων χρόνων φέρων τὸν γεώδη ὄγκον τῆς Νιύρου, τὸν ὁπίου ἐρριψεν ἐπὶ τῆς βίχρῳς τοῦ ὁ γιγῆσχος καὶ θηλασσογράφω Ποσειδῶν, πιεζόμενος καὶ καταθλιβόμενος ὑπὸ τῷ θηλασμοῦ τούτου βράχου σπυρίλων καὶ βρωχόμενος ἐκ τῶν κορυμμάτων τῆς πορρογενοῦς τύτης ὀγκώδους μάξης ἐξάγει ἔα τε τῷ στόματι καὶ τῶν μυκηθῶν μυκηθῶν, καὶ συχνὰ πυκνὰ δονεὶ τὴν Νιύρου καὶ ἐκπέμπει ἐκ τῶν ἐγκάτων αὐτῆς μύθρους καὶ λάξας, διαπύρους καὶ σχηματίζει πεπορικτωμένους βίχρας, διατεκταζόντας ἄτισιν τὴν νῆσον.

Ἡρώται κάτοικοι τῆς Νιύρου, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Δωδεκανήσων κατὰ τὸν Διόδωρον ἦσαν Κῆρες ἐλθόντες, ὡς φηίνεται ἐκ τῆς ἀπάναντι Κιλικίᾳ, κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἐκατόντηταιηρίδα π. Χ ἐπιδραμόντες οἱ Φοίνικες εἰς τὸ Αἰγίον μετὰ δὲ τῶν λοιπῶν νήσων κατέλαβον καὶ τὴν Νιύρου, εἰς τὴν ὁπίου εἰδρῶσαν ἀγρευτήρια πορφύρας, ἦται τοῦ κορυλλίου ἐκείνου τὸ ὁπίου περιεῖχεν ὕγρον ἐρυθρόν, διὰ τοῦ ὁπίου ἐδάφοντο τὴ πάλας τὰ ὑφάσματα, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Νιύρος ἐκλήθη Πορφύρις. Μετὰ τούτῳ δὲ Θεοταλὸς ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὴν νῆσον κατεκτήρατο, ὡς καὶ ὄλας τὰς πέριξ αὐτῆς νήσους, Φαιδίππος δὲ καὶ Ἄντιφος οἱοὶ τοῦ Θεοτάλου καὶ ἀρχηγοὶ τοῦ μικροῦ τούτου θηλασμοῦ κράτος ὠδήγησαν 30 πολεμικὰ πλοῖα, ὡς λέγει ὁ Ὀμήρος, εἰς τὴν μάχην τῆς Τροίας.

Ἡ Νιύρος ἀπὸ ἀρχαιοτάτων καὶ ἀνημονεύτων χρόνων κατοικεῖται μέχρι σήμερον ὑπὸ γνησιωτάτων ἀμειγῶν Ἑλλήνων, οὐδεμίας δὲ ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσης ἄλλης φυλῆς. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον οἱ Νιύριοι ἦσαν Δωρεῖς ἀποικήσαντες μετὰ τὰ Τρωϊκά ἐξ Ἐπιδαύρου τοῦ σημερινοῦ Δαμυλᾶ ἐκ τοῦ νομοῦ Ἐργολίδος κατὰ τὸν ἐνδεκάτον αἰῶνα π. Χ. οἱ Νιύριοι, ὡς ἐξιστορεῖ ὁ Ἡρόδοτος ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος διὰ θαλάσσης ἐκστρατείαν τοῦ

Ξέρξου εἶποντο τῇ βυτιλίτῃ τῆς Ἀλικαρνασσῶ Ἀρτεμισίᾳ «ήγε-
μόνευε δὲ ἡ Ἀρτεμισίᾳ Ἀλικαρνασσῶν τε Κρήων καὶ Νισυρίων τε
καὶ Καλονθίων πέντε νέας πρὸς χρομένη..... τὸ ἔθνος ἀποφαίνω
πᾶν Δωρικόν, Ἀλικαρνασσῆας μὲν Τροϊζηνίους, τοὺς δὲ ἄλλους Ἐ-
πιδαρσίους.» (Ἡρόδ., βιβλ. 7) Καὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου
οἱ Νισυριοὶ ἦσαν σύμμαχοι καὶ μισθοφόροι τῶν Ἀθηναίων (ἱστορ.
Φρανζή). Εἶτα μετέστησαν πρὸς τοὺς νικητὰς Λακεδαιμονίους, ἀλ-
λὰ μετὰ τὴν ἐν Κύνιδῳ νουμαχίαν ὁ Κόνων ἀπέσπασεν αὐτοὺς
ἀπὸ τοῦ Σπαρτιατῆ. Ὅτι δὲ ἡ Νισυρος διετέλεσεν ὑπὸ τὴν Μα-
κεδονικὴν κυριαρχίαν καὶ ἐγένετο μέρος τοῦ κράτους τοῦ Μεγάλου
Ἀλεξάνδρου, τοῦ γίνεται δῆλον ἐκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ πατρὸς του
Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας πρὸς τοὺς Νισυριοὺς ἐγγεγλυμ-
μένης ἐπὶ τινος μακρομακρίνης στήλης ἀρχομένης ὡς ἑξῆς:
**« ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΙΛΙΠΠΙΟΣ ΝΙΣΥΡΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ ΑΦΕΣ
ΤΑΛΚΑ ΚΑΛΛΙΑΝ ΠΡΟΣ ΥΜΑΣ. »**

Ὅτι δὲ ἡ Νισυρος κατὰ τὸ 1821 ὑπῆρξεν ἡ πρωταγωνίστρια
εἰς τὸν ὕπὲρ τῆς παλληκινεσίας ἀγῶνα καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς οὐχὶ
μόνον πολλοὶ θεληματικῶς ἐπέδωκον τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου καὶ ἀ-
μισθαί ἐργάζοντο ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐφωδίαζον
αὐτὸν μὲ τὰ ἀναγκασιόντα τρόφιμα καὶ λοιπὰ χρειώδη, ὡς γίνεται
δῆλον ἐκ τινος ἐγγράφου εὐρεθέντος ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Σπηλαι-
ανῆς, ὅπερ ἐδόθη εἰς τὸν τότε δήμαρχον Διακογεώργιον Παύλου διὰ
να ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ ἔθνοςονέλευσιν, καὶ τοῦ ὁποίου
παρτιθίμῃ ἐνταῦθα ἀκριβὲς ἀντίγραφον. Τ. Σ.

«διακογεώργιος παύλου ἐστάθη ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν πατρίδα μας
ἄνθρωπος τίμιος, καὶ πιστὸς καλὸς πατριώτης, καὶ παλῆος προεστός·
ἐδούλευσε τὴν πατρίδα μας εἰς κερδὸν τῆς προτογερικῆς του, καὶ ἐ-
μείναμεν ὅλοι εὐχαριστιμένοι· ὅταν ἐκατέβῃ πρὸς ἡμᾶς ὁ Ἑλληνι-
κὸς στόλος, ἐφάνη ὁ πρότις Ἑλληὴν καὶ ὄντας τότε προεστός τῆς
νήσου ἔδειξε ἄκρον ἐξῆλον διὰ τὸ γένος. τῶρα δὲ πάλιν ἐπηδῆ τῷ
ἐκάλεσεν ὁ κερδὸς διὰ νὰ ἀπέλθῃ εἰς πελωπόννησον πρὸς τὴν ὑπερ-
τάτην διοίκησιν τοῦ γένους ἡμῶν, μαρτυροῦμεν αὐτὸν ἐνγράφως τί-
μιον πιστόν, καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν ὄθεν εἰς ἕν·
δειξιν τοῦ ἐδόθη τὸ παρὸν ἐνοσφράγιστον

α. η. κ. γ. Ίανουαρίου κ.ε.

ἅπαντες οἱ ἐκ τῆς νήσου νισύρου οικούν-
τες ἀδελφοὶ χριστιανοί.

μανόλοι ρεῖσης καζιλίερισ κατὰ κερὸν ἐπίθεσεφ.

πόλλοχρονίς καζιλίερισ ἐπίθεσεφ.

διάκο μιχάλης πετρούτσος καζιλίερισ καὶ γραμματικὸς

κατὰ κερὸν ἐπὶ βεδαίφ.

τὸ παρὸν ἐπαρρησιάζη παρὰ τοῦ Κυρίου γεωργίου πτόλου εἰς τὸ
μινιστέριον τῶν ἐσωτερικῶν τὸ ὁποῖον ἐπίθεσεφούτι καὶ τῆ σφρα-
γίδι τοῦ μινιστέριου τούτου.

ἐν Ἄστρει τῇ 13 Μαρτίου 1823

(Τ.Σ.) Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ μινιστέριου τῶν ἐσωτερικῶν,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΟΙ ΕΚ ΝΙΣΥΡΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ ΚΑΙΣΕΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μετὰ τὴν ἐκτόπισιν τῆς ὑπ' ἐμοῦ συγγραφεύς ἱστορίας τῆς
Νισύρου κατὰ τὸ ἔτος 1909, ὁ ἡμέτερος σαρακιώτης καὶ φίλος
ἱερολογιώτικος, τότε μὲν δευτερεύων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, εἶτα
πρώτος γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἰὼν δὲ μητροπολίτης Βρο-
σόλων, Διονύσιος Μηνᾶς, σταλείς ὑπὸ τοῦ ἀλλόστου τὴν μνήμην
Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' εἰς τὴν νήσον Πάτμον πρὸς ἱκεσίην,
ἐξέλεγειν τῆς ὑποθέσεως τῆς ἀπορίας τὴν κλοπὴν τοῦ κατὰ Λου-
κῆν εὐαγγελίου καὶ μετὰ εἰκοσιήμερον ἐν τῇ μονῇ τῆς Πάτμου
διαμονὴν ἐπετελέγη καὶ τὴν φιλετάτην αὐτοῦ πατριδα Νισύρου
γειτονα τῆς Πάτμου. Ὁ φιλέπατρις οὕτως κληρικὸς ἐπιθυμῶν νὰ
μάθῃ, ἂν ἐπώλετο τὸ τί τὸ ἀπορῶν τὴν πατριδα τοῦ, ἐξήτασεν ἄ-
παντα τὰ ἀρχεῖα τῆς ἐν Πάτμῳ βιβλιοθήκης, ἔβη ἐν τινι βιβλίῳ
καλομένῃ «Βραβείον» καὶ ἐμπεριεχόσθη κατάλογον τῶν διακρε-
φάντων καὶ ἀποθανόντων ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεο-

λόγου ἱεραρχῶν καὶ λοιπῶν κληρικῶν εἶρε καὶ τὸ ἔξής. «Τῷ 1634
ἡσίου Π' ἀνεπιβήθῃ ἐν τῇ ἱερᾷ Ἀποκαλύψει ὁ Μητροπολίτης Και-
σαρείας Μελέτιος ἐκ τῆς νήσου Νισύρου καταγόμενος καὶ κτήτωρ
ὄπλων τῆς περιοχῆς καὶ κελλιῶν τῆς Ἀποκαλοφείας».

[ἐκ τοῦ Βραβείου τῆς ἐν Πάτρῳ ἱεραὶ μουτῆς
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου]

Ἡρώτισται φρονίτις τοῦ φιλαρχικοῦ καὶ φιλοπατρίδος τοῦτου κλη-
ρικοῦ πατήσαντος τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος του ἦτο νὰ μὲ συντη-
ρήσῃ καὶ μὲ ἐγχειρίσῃ χάριτων τὸ διὰ τὴν φιλαττηγ-ῆμῶν πατρί-
δα σπουδαῖον τοῦτο εἶδημα, γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων τὸν ζήλόν
μου καὶ τὴν προθυμίαν, μεθ' ὧν ἐνησχολοῦμιν πρό χρόνων εἰς
τὴν οὐνταξίν τῆς ἱστορίας τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

Ἀλλὰ δουτοχῶς, ὡς προεβρέθη, τὸ τὴν συγγραφήν μου τοῦτο
καίτερον εἶδημά μου ἐδόθη μετὰ τὴν ἐκτόπωσιν, διὸ καὶ ἐλαττήθη
καίριως μὴ ἐθνηθεὶς νὰ συμπεριλάβω τοῦτο ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς πα-
τρίδος μου.

Δημοσιεύων ἤδη ἐν τῷ Νισυρικῷ ἡμερολογίῳ τὸ ὑπὸ τοῦ με-
σαιωνοῦ τοῦτου κληρικοῦ δοθέν μοι σπουδαῖον χρονογράφημα
ἐπιθυμῶ νὰ ὑποδείξω τοῖς φίλοις ἡμεδακοῖς καὶ ἄλλοδαποῖς συμπα-
τριώταις μου καὶ τῷ δημοσίῳ καὶ ἰδίως τοῖς κατοικοῖς τῶν Δωδε-
κανήσων, ὁποῖαν θέσιν κατεῖχεν ἡ Νίσυρος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ
πνευματικῇ ἱεραρχίᾳ.

Δὲν ἠμφιβάλλω δέ, ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐξόχου πνευματικῆς θέσεως,
τὴν ὁποῖαν κατέχει σήμερον ὁ διαπρεπὴς καὶ πεπνομένος ἱεράρχης
Διονύσιος Μηνᾶς, δύναται νὰ διαρωτίσῃ συγχρόνως περὶ ἐτέρου ἱε-
ράρχου ἐκ Νισύρου ὀρωμένου καὶ διατρέφαντος ἐν τῇ Μητροπό-
λει Θεσσαλονίκης κατὰ τὰς προφορικὰς τῶν τε ἀποθανόντων καὶ
ζώντων εἰσέτι γερόντων παραδόσεις καὶ μαρτυρίας, ὅστις μάλιστα
ἀπέθνηεν ἐν τῇ πατρίδι του εἰς βαθύτατον γῆρας ἰδιοτεσῶν, καὶ οὐ-
τινος ἢ οὐκίχ, ἐν ἧ κατώκει, μέχρι σήμερον καλεῖται «τὸ σπῆτι
τοῦ Δεσπότη».

Ἡ οὐκίχα αὕτη σήμερον κληρονομικῶς ἀνήκει τῷ ἡμετέρῳ συμ-
πατριώτῃ Κ. Ἐμμ. Μ. Κατοματιδῇ, ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ ὁποῖ-
ου, ὡς λέγεται, καὶ κατήγετο.

Ο ΕΚ ΝΙΣΣΡΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΡΟΔΟΥ ΓΕΘΡΘΕΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Και ἕτερος Μητροπολίτης τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Θρόνου διακρέφει κατὰ τὸν παρεϊδόντα αἰῶνα ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Ἱεραρχίᾳ καὶ εὐδοκίμως διήρπασται τὴν Ἐκκλησίαν εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ δήμου Ἐμπορίου κτετιγόμενος Ἰερόθεος Δημητριάδης, ὅστις μετὰ τὰ πέρας τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸ ἔτος 1875, ὄπῳ τὴν προσεχτικὴν τοῦ τότε Πάτριάρχου Ἱεροσολύμων Νικοδήμου προκληθεὶς ὀπὸ τοῦ προσέκτου του διήρπασε προπόντως τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Σχολὴν τοῦ Σιχαροῦ, μετὰ τετραετίαν ὄπῳ τοῦ τότε Πατριάρχου τῇ κτεταίει τοῦ ἐξουχωτάτου Μιχαηλοῦς Πιστῶ ἐγένετο μέγας Ἱεροτομήκελλος τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Θρόνου, καὶ μετὰ εὐδόκμων διατῆ δικαιοκίαν προήχθη εἰς Μητροπολίτην Βιζόντης, καὶ μετὰ εὐδόκμων πενταετῆ πικλυτοκίαν προκληθεὶς συνοδικὸς ἐξελέγη, Μητροπολίτης τῆς ἐπαρχικῆς Ρόδου, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ κατήγετο· ἄλλὰ δυστυχῶς ἐπὶ τμητῶν αἰῶν ἐποίμανε τὴν νέαν ταύτην ἐπαρχίαν καὶ ὁ ἀποτρόπος θάνατος δὲν ἀρῆκεν αὐτὸν καὶ ἐτελεσθη τὰς ἀρχαῖς βουλάς καὶ σκέψεις, τὰς ὁποίας διανοεῖτο ὄπῳ τῆς φιλοτίτης αὐτοῦ πετρίδος, τὴν ὁποίαν ἐπισκεφθεὶς κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1888 καὶ ἀποχριστήρις διὰ παντός ἀπῆλθαν εἰς Ρόδον, ἐνθα μετὰ δύο μῆνας ἀπεδήμησε πρὸς Κύρον.

Μέθοδος τοῦ εὐρίσκειν ἐκ τοῦ προχειροῦ τὸν ἀριθμὸν τῶν νηστειάμων ἡμερῶν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων ἐκάσιου ἔτους.

Ληθάνομεν τὰς μετὰ τοῦ Πάσχα ἡμέρας μέχρι τέλους Ἀπριλίου εἰς τὰς ὁποίας προσθέτομεν καὶ ἄλλας τρεῖς, καὶ ὁ προκύπτων ἀριθμὸς ἀποτελεῖ τὰς νηστειάμων ἡμέρας τῶν ἀγίων Ἀποστόλων π. χ. ἐφέτος ἔχομεν Πάσχα 2ῷ Μαρτίου μέχρι τέλους Ἀπριλίου ἡμέραι 3ῷ προσθέτομεν καὶ 3 τὸ ὅλον 38 ἢ νηστεία λοιπὸν ἐφέτος τῶν ἀγίων Ἀποστόλων εἶνε ἡμέραι 38.

Η ΑΛΛΑΞΟΠΙΣΤΗΣΑΣΑ ΕΛΕΝΗ ΧΑΤΣΑ

Ποίημα ὑπὸ τοῦ ἀλήστου τὴν μνήμην
Ἰωάννου Δογυθέτου.

Στὴν μοναξιά, στὴν ἐρημιά,
Ποῦ δὲν ἀκούεται μιλιὰ.
Μὲ τὸ φεγγάρι τὸ λαμπρό,
Τρεῖς κατεδρίνουν τὸ βουνό.
Κᾶτι στὰ χέρια των κρατοῦν,
Καὶ σιγανὰ σιγᾶ πατοῦν.
Γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ νοιωθοῦν,
Ἐπὶ κινένα καὶ πιεσοῦν.
Ποιοὶ ἔναι; ποῦ τρέχουνε ἐδῶ;
Ἐγὼ θὰ τρέξω γιὰ νὰ ἴδῳ.
Κλέφτουν πορνεύουσι, ἢ ποῦ πᾶν;
Κακὴν θὰ κάμνουσι δουλιάν
Τρομάρα! φθάσε Παναγιὰ!
Οἱ δυὸ ἔναι Τούρκοι ἐρὲ παιδιὰ.
Κι' αὐτὴ ποῦ τρέχει ἐμπροστά,
Εἶν' ἡ Ἐλένη τοῦ Χατσα.
Τούρκικον ἔβαλε βραχὴ!
Ποῦ να' ἔν ἡ ὥρα της κακῆ!
Ποῦ πᾶς Ἐλένη; ἴδῳ ποῦ πᾶς;
Ἐλένη Τούρκον ἀγαπᾶς;
Ποῦ πᾶς, Ἐλένη; δὲν ἔμιλει,
Λεῖπει ὁ νοῦς της, εἶν' τρελλή.
Ἐλένη Ἐλένη! ἐδῶ ποῦ πᾶς,
Πάρις... ἔγειν' ὁ Μουσταφᾶς.
Ἐλένη τὸν συγχμερόν,
Τούρκον γαπᾶς καὶ βλογιαρόν.
Τσοῦτ... ἡ Ἐλένη δὲν μιλεῖ
Λεῖπει ὁ νοῦς της εἶν' τρελλή.
Τὸ βάπτισμά σου τὸν Θεό.
Δὲν τὰ θυμάσαι Ἐλενίό.

Μήτε τὴν μάνα σου πονεῖς,
Τουρκεύεις τὴν ἀλγισμονεῖς
Μὰ ἡ Ἐλένη δὲν μιλεῖ
Λεῖπει ὁ νοῦς της εἶν' ἄτρελλή.
Τοῦρκον θὰ πάρῃς Ἐλενιό.
Φεῖδι ἄγκαλιάζεις καὶ θεριό.
Τῶν Τούρκων διδεῖς ἀγκαλιά,
Τί τὰ ζηλεύεις τὰ σκολιά ;
Μὰ ἡ Ἐλένη εἶν' ἄτρελλή,
Ὁ νοῦς της λείπει δὲν μιλεῖ.

.
Κτοπᾶ τὸ κῶμα σὸν γιαιόν,
Εἰς τὸ ἀδλάκι τῶν Νικιῶν.
Ἐκεῖ κατέβη τὸ Λενιό.
Ἐκεῖ τοὺς Τούρκους της τοὺς δαό.
Σὰν νεκροκρέβατο πικρό,
Καίτι ἄραξε μικρό.
Σὰν χάρος, μαῦρος, φοβερός,
Βγαίν' ἕνας Τούρκος βρομερός.
Ρπᾶ τὸ Λενιό τὸ κουθαλεῖ,
Κ' ἔκτεινο πάει δὲν λαλεῖ.
Ποῦ πᾶς Ἐλένη νὰ γκρυφθῆς.
Λενιό τὴν πίστιν σου θὰ ἀρνηθῆς:
Μὰ ἡ Ἐλένη δὲν μιλεῖ
Λεῖπει ὁ νοῦς της εἶν' ἄτρελλή.
Ἀφορισμένο Ἐλενιό.
Ποῦ πᾶς μεσ' σὸ Τουργομανιό.
Πιὸ νὰ μὴν εἶσαι Χριστιανή,
Μόνον τουρκάλα σκοτεινή.
Νὰ μὴ πηγαινῆς σ' ἐκκλησιά
Νὰ μὴ φιλᾶς τὴν Πικνηγιά.
Μόνον νὰ μπαίνῃς σὲ τζαμί.
Καὶ νὰ σὲ τρώγουν αἱ καίμοι,
Μὰ ἡ Ἐλένη δὲν μιλεῖ,

Αείπει ὁ νοῦς τῆς εἰν' τρελλῆ.
 Ἐλέν' Ἐλένη! ἴω ποῦ κᾶτ,
 Δέν θά σέ ἰσάζει ὁ Παπᾶς.
 Ἰμάμης θ' ἄρχεται, Φιλλάχ,
 Νά σοῦ φωνάζῃ ἦλλ' Ἀλλάχ.
 Κι' ἀντίς Βαγγελία κι' ἀριστοῦς,
 Θά σοῦ μαζεύει πειρασμούς.
 Μά ἦ Ἐλένη δέν ἴμιλει
 Ἐχάθ' ὁ νοῦς τῆς εἰν' τρελλῆ.

 Φεύγ' ἦ Ἐλένη ἔλευσινή,
 Μνήμα τὸ κύμ' ἄς τῆς γενῆ.
 Κι' ἂν ἔβῃ κ' ἔξω εἰς τὴν γῆ.
 Ν' ἀνοίξῃ νά τὴν καταπῆ.

ΕΞΑΛΕΙΨΙΣ ΔΙΑΦΘΩΡΩΝ ΚΗΛΙΔΩΝ

Πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ἐπι-φορεμάτων, ἐπὶ χάρτου, ἐπὶ σινίδας ἢ ἐπὶ λίθου ριφέντος ἐλαίου, καλύπτομεν κρῆτὸ μὲ ζύμην κατασκευασθεῖσαν ἐξ ἄργίλλου διαλυθείσης εἰς τὸ ὕδωρ. Ἡ ζύμη αὕτη, ἐτηρανεῖσα ἀπορροφᾷ ἐντελῶς τὸ ἔλαιον, τοῦ ὁποίου οὐδὲ ἕλκος μένει ἐπὶ τοῦ κηλιωθέντος ἀντικειμένου. Τὸ δὲ λίπος ἐξαλείφεται διὰ τῆς ἰδίας μεθόδου, ἂν ἦναι πρόσφατον· ἂν ὅμως ἦναι παλαιόν, ἐπειδὴ μεταβάλλεται συνεργεία τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπὶ μακρὸν χρόνον εὑρίσκεται εἰς ἐπάφην, ἢ ἄργίλλος δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπ' αὐτοῦ ἐνέργειαν· εἰς τοιαύτην περίστασιν πρέπει νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὴν ἐπανειλημμένην χρῆσιν ἀσθενῶν τιμῶν ἀλκαλίων, τοῦ αἰθέρος π. χ. καὶ προτιμότερον τοῦ θειούχου ἀνθρακος ἢ τῆς μπανζίνης, τὰ ὁποῖα ἐξάλειψόναν ἐντελῶς τὰς λιπώδεις οὐσίας.

ΓΝΩΜΑΓΟΡΑΣ Ο ΝΙΣΥΡΙΟΣ

«ΓΝΩΜΑΓΟΡΑΣ ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΝΙΣΥΡΙΟΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕΝΟΣ ΕΝ ΤΡΙΗΜΙΟΛΙΑ Α. ΟΝΟΜΑ ΕΥΑΝΔΡΙΑ ΣΕΒΑΣΤΑ»

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εὑρέθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ καλουμένῃ τήμερον Καθολικῇ εἰς τὴν βᾶσιν ἀνδριάντος στηθέντος βεβαίως πρὸς τιμὴν Γνωμαγόρα τοῦ Νισυρίου στρατευσάμενου ἐν τριημιολίᾳ, ἣ ὅποια ὠνομάζετο Εὐκνήρια Σεβαστά.

Κατὰ τὸ ἔτος 279 π. Χ., ὅτε ἤκμαζεν ὁ Γνωμαγόρας, στρατὸς πολυάριθμος Γαλιτῶν κινχωρήθη ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Βρέννου ἐκ τῶν Δουτικῶν Χωρῶν τῆς Εὐρώπης τῆς σημερινῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας νὰ καταλάβῃ τὴν Ἑλλάδα περικλύων δὲ διὰ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου ἐλεηλάτει ἐπὶ πολλὸν χρόνον καὶ διήρπαιζεν αὐτὰς καὶ τὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας, διὸ καὶ οἱ κάτοικοι τῶν νήσων καὶ οἱ Μικρασιῆται εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀμυνθῶσιν ἐναντίον τούτων τῶν πειρατῶν τῆς θηλάττης· πρὸς τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον ἀπεφάσισαν νὰ κατασκευάσωσιν οἱ κάτοικοι τῶν νήσων πλοῖα πειρατικὰ ἀντεπεξερχόμενα ἐναντίον τῶν Γαλιτῶν.

Πρώτη νῆσος, ἧτις ἤρξατο τὴν κατασκευὴν τῶν τοιούτων ἀντιπειρατικῶν πλοίων ἦτο ἡ Ρόδος, τῆς ὅποιος πολλοὶ κάτοικοι συνεστράτευσαν μετὰ τοῦ ἡμετέρου συμπολίτου Γνωμαγόρα ἐναντίον τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, τὰ τοιαῦτα ἀντιπειρατικὰ πλοῖα ἐναυπήγει μὲν ἡ κυβέρνησις, ἀλλὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πληρώματος, ναυτῶν καὶ λοιπῆς ἐξαρτήσεως ἀνελάμβανον ἰδιῶται, καὶ πολλάκις ἰδιῶται τινες εὐποροῦντες ἀνελάμβανον δι' ἐξόδων των καὶ τὴν ναυπήγησιν καὶ τὴν ἐξάρτυσιν, καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο χορηγοὶ καὶ ἡ πράξις χορηγία.

καὶ οἱ μὲν Γαλάται διωχθέντες ἐκ τοῦ Αἰγαίου ὑπὸ τῶν νησιωτῶν εἰσώρμησαν διὰ τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας εἰς τὴν Φωκίαν διὰ νὰ ἀποσυλῆσιν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἀλλ' ἐρρωμένως ὑπὸ τῶν Φωκέων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἀπεκρουσθήσαν, καὶ ἀποκρουσθέντες διαπεραιώθησαν εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν καὶ προσκλήθοντες ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, Νικομήδους ἔδρυσαν τὴν

μεταδὲ Βιθυνίας καὶ Περλυγονίας καὶ Φρυγίας τὴν ὑπ' αὐτῶν ὀνομασίαν. Ἐκ τούτων, τῆς ὑποῖας πλωτῆροισι σήμερον εἶνε ἡ διαθήκητος Ἄγκυρα.

Ἡ δὲ ἀποστολὴ θηλασσοφόροι καὶ ριψοκίνδονοι ναυτίλοι νησιώται κατέναντα χήνηντες τοῦ Γαλάττας ἐπέστρεψεν θριαμβευτικῶς εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν, καὶ ἕκαστος ἔλαθε τὸ ἔπαθλον τῆς τιμῆς καὶ δόξης. μετὰ δὲ τῶν θαλασσιῶν τούτων ἡρώων συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ ἡμέτερος τυμπολίτης Γνωμαγόρας ὁ υἱὸς τοῦ Δωροθέου. Ὁ Γνωμαγόρας κατὴν ὥσφινεσται ἐκ τῆς ἀνυπέροχης ἐπιγραφῆς. ἦτο Νισύριος καὶ λαὸν ἐγνωσμένος καὶ περιδότης ναυτικῆς εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγίου καὶ τὰ μάλα εὐπύρου τῆς ἐπιγραφῆς ἐκείνης διὰ καὶ μόνος ἐντυπήθη τριημιολίαν κατὰ τῶν πειρατῶν καὶ ἀνέλαθε τὴν ἑσπέρην πληρωμάτων ναυτῶν καὶ τῆς λοιπῆς ἐξαρτήσεως καὶ οὕτως ἐγένετο καὶ πλοῖαρχος καὶ ναύκληρος, ἦτο δὲ σύγχρονος Διαγόρα τοῦ Ροδίου τοῦ νικῆσαντος ἐν τῇ πυγμῇ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ τοῦ ὁμοῦ τὴν νίκην ἐξήνεγκεν προσηκόντως εἰς τὰ ἐπικινεῖα τοῦ Ὀπιδάρου, ἦτο δὲ συνάκι σύγχρονος καὶ φίλος καὶ ἄλλων πολλῶν Ροδίων καὶ ἰδίων τοῦ Εὐθραπτιδοῦ Σεμίαι καὶ Ὀνασίφρονος Σεμίαι, μετὰ τῶν ὁμοίων ἀπελευθῶν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ στρατιευτάμενος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ναυπηγηθείσῃ τριημιολίᾳ ἐνίκησεν καὶ δὲ συμπατριῶται αὐτοῦ Νισύριοι ἐπιστρέφοντα νικητὴν τὸν Γνωμαγόραν ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μετὰ μεγάλης χαρᾶς, καὶ ἐτίμισαν αὐτὸν στήσαντες μετὰ θάνατον ἀνδριάντα φέροντα εἰς τὴν βάσιν τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφῆν.

Ἄλλοι μὲν δύο εἰρημένοι σύγχρονοι καὶ φίλοι αὐτοῦ Ροδίοι ἐστρεφένοντο εἰς δύο ἄλλας τριημιολίας, ἐκ τῶν ὁμοίων ἡ μὲν μετ' ὀνομάζετο Πολιάς, ἡ δὲ ἄλλη Εὐδανδρία, ἡ δὲ τριημιολία τοῦ Γνωμαγόρα τοῦ Νισυρίου ἔφερε καὶ τὴν εὐφημον καὶ ἰδιάζουσαν προσωνομίαν Εὐδανδρία Σεβαστά, ἐξ οὗ καταφαίνεται, ὅτι ἡ ὑπεροχὴ κατὰ τὴν ἐξάρτουσιν καὶ τὰς νίκας ἀνήκεν εἰς τὴν τριημιολίαν τοῦ Γνωμαγόρα, ἐξ ἄλλοις λόγοις, ὡς λέγομεν σήμερον ἦτο ἡ ναυαρχία τῶν τριημιολιῶν, ὁ δὲ Γνωμαγόρας ναύαρχος.

Αἱ τριημιολίαι ἦσαν συνήθως πλοῖα πολεμικὰ ἄνευ καταστρώματός, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐχθρικών βελῶν, ὁ προσρισμὸς αὐτῶν ἦτο, νὰ ἀμύνωνται κατὰ θάλασσαν καὶ νὰ διώκωσι τὰς ληστρικός

καὶ πειρατικὰς συμμορίας τὰς ἀπειρωμένους νὰ εἰσέλθωσι πρὸς λεηλασίαν εἰς τὸ Αἴγαϊον. Ἐνίοτε δὲ οἱ στρατευσάμενοι εὐποροῦντες ἐναυπήγουν καὶ ἐφωδίαζον μὲ ὄλα τὰ ἀναγκαιοῦντά δι' ἐξόδων των τὰ τοιαῦτα πλοῖα.

Ἐκαλεῖ οὖ δὲ τριημιόλια τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁκοῖον ἔφερε 4,5 σειρὰς κωπῶν, διότι ἡ λέξις ἡμιόλιον ἐκ τοῦ ἡμισυ καὶ ὄλον σημαίνει 1,5, τριημιόλιον, λοιπὸν ἢ τριημιόλια $3=1, 5=4, 5$.

Ἐκτὸς τῆς εὐρεθείσης ἐπιγραφῆς καὶ δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ λογίου Γυμνασιάρχου καὶ ἀρχαιοδίφου καὶ ἡμετέρου φίλου τοῦ ἐκ Σύμης Μιχαήλ Δ. Χαυριτῆ ἀπήρχε καὶ ἕτερον μικρὸν τετραγωνον περίπου μάρμαρον ἐν τῷ Παλαιοκάστρῳ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ΓΝΩΜΑΓΟΡΑΣ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἢ ἀρχαιοκάπηλός τις ἤρπασεν αὐτό, ἢ ἐφυλάχθη παρὰ τινος ἀρχαιοφίλου, ἢ ἐν ἀγνωστικῶς ἀγνοοῦντος τὴν ἀξίαν τοῦ μαρμάρου ἐκτίσθη, ὡς συνήθης λίθος, εἰς τοῖχον ἐκ τούτου λοιπὸν καταφαίνεται, ὅτι τὸ ὄνομα Γνωμαγόρας ἦτο πάγκεινον καὶ σεβαστὸν ἐν Νισύρῳ.

Καλῶς ποιοῦντες λοιπὸν καὶ οἱ ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς Νισύριοι συνδεθέντες εἰς τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἁμονοίας καὶ ἐνώσαντες τὰ δύο ἄλλοτε σωματεῖα εἰς ἓν, τὸν Ὀμίηρον καὶ τὴν Πορφυρίδα, ἀπετέλεσαν τὸν ἀλληλοδοθητικὸν σύλλογον Γνωμαγόραν, ἡ δὲ φιλάτη πατρὶς ἡμῶν Νισυρος ἐκλετίσθη διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου καὶ ἐδοξάσθη περιέλεπτος καὶ ἐπίζηλος ἐν ταῖς Δωδεκανήσοις.

Ἐξαιρῶ δὲ καὶ ὑπερβαίνῳ τὴν Ἰθρυτιν ἐν Ἀθήναις καὶ παρ' ἡμῖν ἰδίων τμημάτων τοῦ Γνωμαγόρα καὶ εὐχομαι εὐδόκιμον καὶ ἀνύσιμον πορείαν εἰς τὰ ἱεροθένητα ταῦτα τμήματα, ἅτινα, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ φιλομουσία τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Νισύρῳ προεδρείων θὰ καταστήρωσι διὰ τῆς ἀμίλλης ὁμοιά καὶ ἐφάμιλλα πρὸς τὸ ἐν Ἀμερικῇ κέντρον καὶ τότε διατόρως θὰ ἀναφωνήσω εὐγε! καὶ ὑπέρευγε τῶν Νισυρίων.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΩΩΓ

Γεμίζομεν ἐν ἀγγεῖον ἢ δοχεῖον μὲ στάκτην καυσοξύλων καὶ ἐντὸς αὐτῆς θέτομεν τὰ ὡὰ πλησίον ἀλλήλων μὲ τὴν μύτην πρὸς

τὰ ἑπάνω ἐπ' αὐτῶν θέτομεν ἄλλο στρώμα στάκτης καὶ ἄλλα ὡς
ἔω; ἔτσι γεμίση τὸ ἄγγειον.

Κάλυπτον ἐπίσης μέσον πρὸς δικτηρύσιν τῶν ὡῶν ἐν καλῇ κα-
ταστάσει ἐπὶ 8—10 μῆνας; εἶνε τὸ ἀρθεσιτόνερον. Πρὸς κατασκευὴν
τούτου δικλιόμεν μιαν ὁκάν ἀρθεσιτόν εἰς 4 ὁκάδας νερόν· ἅμα βρά-
ση ἢ ἄρθεσιτος καὶ κρυώτη ἐντελῶς θέτομεν αὐτὴν εἰς κατάλληλον
ἄγγειον καὶ ἐντὸς αὐτῆς τοποθετοῦμεν τὰ ὡῶ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ
σκεπάζωνται καλῶς ἀπὸ τὸ ἀρθεσιτόνερον.

Ἡ ΚΙΘΑΡΑ ΜΟΥ

Ἕλληγν εἶμαι τὸ κρυῶμαι ξέρω τὴν καταγωγὴν μου,
ἢ Ἑλληνικὴ ψυχὴ μου ἐλευθέρᾳ πάντα ζῆ.

Ἕλληγν εἶμαι τί μὲ βλέπεις θέλεις νὰ μὲ μιμηθῆς,
στάθιον σ' ἀνοίγω δόξης κ' ἔβγα νὰ ἀγωνισθῆς.

Ἕλληγν εἶμαι τὸ φωνάζω καὶ τὸ λέγω πᾶς τρανὰ,
πῶς οἱ Βούλγαροι κ' οἱ Τούρκοι θὰ μοῦ κάμνουν τεμενά.

Ἕλληγν εἶμαι σοῦ τὸ λέγω καὶ κατάλλῶς το πᾶς,
πῶς ἐγὼ ἐὰν δὲν ἔμουν δὲν ὄπρ' ἐλευθεριά.

Ἕλληγν εἶμαι τὸ φωνάζω νὰ τ' ἀκούσ' ὅλη ἡ γῆ,
πῶς ἡ νίκη καὶ ἡ δόξα εἰς ἐμὲ παντοτεινῆ.

Ἕλληγν εἶμαι τὸ φωνάζω νὰ τ' ἀκούσ' ὁ οὐρανός,
πῶς ὁ θρίκμος στάς νίκας εἰς ἐμὲ παντοτεινός.

Ἕλληγν εἶμαι τὴν πατρίδα Ἕλληγν τὴν καταγωγὴν,
σὺν ἐμένα πᾶς λεβέντη δὲν θὰ ξαναδῆ ἡ γῆ.

ΟΙΚΟΓΕΝΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΙΣΧΥΟΝ ΕΝ ΝΗΣΥΡΩ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Κατὰ τὸ ἔτος 1911 ὁ κ. Μιχαηλίδης καθηγητὴς τῆς ἐν Κων]πό-
λει Ροβερτίου Ἀμερικανικῆς σχολῆς μέλλον νὰ ἐκδόσῃ σάγγραμμα
πραγματεῦόμενον περὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς γῆρου Καρπάθου, ἀπε-
τάθη καὶ πρὸς τὴν δημογεροντίαν Νισύρου δι' ἐπιστολῆς του παρα-
καλῶν, ὅπως σὺν ἄλλοις ἀσχέτοις πρὸς τὸ παρὸν δημοσίευμα, εὐα-

ρεστουμένη τῷ παράτῃ πληροφορίας, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἰσχύον κληρονομικὸν δίκαιον ἐν Νισύρῳ.

Ὁ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο δημογέρων κ. Γ. Βαχιάτης μετὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀνέθηκεν ἐμοὶ τὴν φροντίδα ταύτην καὶ ἐγκρίρω, ἀπέστειλα τῷ κ. Μιχαηλίδῃ τὴν παρούσαν μελέτην.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ σύγγραμμα ἐκεῖνο, δι' ἀγνώστους ἐμοὶ λόγους δὲν ἐξεδόθη, καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Γ. Παπαδόπουλος ἐκδίδει Νιτσιρικὴν ἡμερολόγιον, ἔκρινα καλὸν διὰ πολλοὺς λόγους νὰ δημοσιεύσω τὴν μελέτην ταύτην διὰ τοῦ ἀξιολόγου τούτου ἡμερολογίου. Ἀποτελεῖ δὲ ἡ μελέτη αὕτη ἀπάντησιν εἰς διάφορα σημεῖα ἐρωτήσεων, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὑφῆς αὐτῆς.

1ον) Οὐδέποτε μέχρι σήμερον ἐν Νισύρῳ ἐφηρμοσθῆ ἐν ταῖς κληρονομικαῖς ὑποθέσεσι τὸ ὀθωμανικὸν δίκαιον, ἀλλὰ ἀπὸ πολλοῦ τὸ Ἑωμαι-Βυζαντινὸν τῶν Πατριαρχείων μετὰ τοῦ ἐπικρατοῦντος τοπικοῦ ἔθιμου.

2ον) Τοπικὸν δὲ ἔθιμον ὑπάρχει ἀνεκῆθεν καὶ ἐξαιρουθεὶ ὑφιστάμενον τὸ ἐξῆς: Ἐκάστη οἰκογένεια ἢ πρώτη κόρη λέγεται νοικοκυρὰ δηλ. εἶνε κατὰ νόμον οὕτως εἰπεῖν κυρία ἀπάτης σαρδὸν τῆς κτηματικῆς περιουσίας, ἥτις περιουσία μεταβαίνει διαδοχικῶς πάντοτε εἰς τὴν πρώτην κόρην χωρὶς τὰ ἄλλα τέκνα ἄρρενα ἢ θήλεια νὰ ἔχωσι τὴν πατριαρχικὴν ἀπίκτησιν ἢ τὸ ἐλάχιστον παράπικτον διὰ τοῦτο καὶ ὁ σύζυγος οὐδέποτε εἶνε κάτοχος ἀξίας λόγου κτηματικῆς περιουσίας. Ἐάν τις δὲν ἔχει ἀδελφὴν ὁπότε ὁ πρωτότοκος λαμβάνων οὗτος τὰ περισσότερα καὶ τὰ καλλίτερα κτήματα, τὰ ὁποῖα οὗτος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ προικίσῃ ἢ διαθέσῃ εἰς τὴν δευτεροκόρην του, ἀφοῦ θὰ λάβῃ ἢ πρώτη τὴν κτηματικὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς, ἐκτὸς εἰς μερικὰς οἰκογενείας ἐχοῦσας κτήματι τι ὀπωσῶν καλῆς ἀξίας πατριαρχικόν, ὅπερ μεταβιβάζεται ἀπὸ πατρὸς εἰς οἶόν τὸν πρωτότοκον πάντοτε, ὅπερ θεωρεῖται πατροπαραδοτικόν καὶ τὸ ὁποῖον δικαιούται νὰ λάβῃ ὁ πρωτότοκος ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐξεπλήρωσεν οὐδεμίαν οἰκογενειακὴν ἀνάγκην.

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶνε πάντοτε ὅτι ἡ πρώτη κόρη λαμβάνει ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς τῆς, ἢ δευτέρα τὴν ἐπίκτητον ἢ κληρονομικὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς εἰς δὲ τὰ λοιπὰ τέκνα κατ' ἐπιείκειαν διδεται ἐκάστῳ ἐν ἧ δύο κτήματα μικρᾶς ἀξίας. Σημειω-

τέον δὲ ὅτι ἡ χρηματικὴ περιουσία τοῦ πατρὸς δὲν δεσμεύεται ὑπὸ οὐδενὸς ἐθίμου, ἀλλὰ κληρονομῶσιν αὐτὴν πάντα τὰ τέκνα ἐλλειψεί διαθήκης, ἐχόντων ὁμῶς πάντοτε τῶν ἄρρενων τέκνων τινὰ προτίμησιν.

3ον) Ἡ διαθήκη διὰ τὴν ἐξῆς κῆρος καὶ ἰσχύος, δέον τὴν συνταχθῆ ἑνώπιον τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου φέρουσα τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου καὶ τὰς ὑπογραφὰς 5 — Ἰ μαρτύρων μὴ ἐξαιρετέων ὑπὸ τοῦ νόμου. Προκειμένου δὲ περὶ περιουσίας γυνικῆς ἐξ ἀδικηθέντος, ἰσχύει πάντοτε τὸ ἔθιμον, ὅπερ ἐν τῇ Β'. ἀπαντῆσει μὲν διεισοπώσασθαι. Ὅταν ὁμῶς πρόκειται τὴν κληρονομήσασιν ἀδελφοὶ ἀδελφόν, ἀνεψιοὶ θεῖον, ἢ ἐξιδέλφου ἐξιδέλφου; γίνεται μὲν ἡ διανομὴ ἐξ ἴσου κατὰ ρίζας καὶ κατὰ κεφαλὴν, ἀλλὰ καὶ λαμβάνεται ἐπ' ὄψιν καὶ τὸ ἐξῆς ἔθιμον τὸ θηλυκὸ στὸ θηλυκὸ καὶ τὸ ἀρσενικὸ στὸ ἀρσενικὸ, ἦτοι κτῆμα προερχόμενον ἀπὸ ἀρσενικῶν μέρους θὰ τὸ λάβῃ κληρονομία ἄρρενος γένους καὶ κτῆμα προερχόμενον ἀπὸ θήλυκόν | τὴν ἀπάλιον.

4ον) Οὐδέποτε κληρονομεῖ ὁ σύζυγος τὴν σύζυγον, ἢ τὴν ἀπάλιον Ἡ περιουσία ἐπιτρέφεται εἰς τοὺς προικηζάντας καὶ τούτων ἐκλιπόντων εἰς τοὺς πλησιεστέρους νομίμους κληρονόμους. Μόνον οὐνεπιθίεται τὸ ἐξῆς, ὁ ἐπιζῶν σύζυγος λαμβάνει ἐκ τῆς περιουσίας τῆς συζύγου ἐν κτῆμα ὅπερ καὶ λέγεται γυναικομοῖρι, ἢ δὲ ἐπιζῶσα λαμβάνει ἐν κτῆμα τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου ὅπερ λέγεται ἀνδρομοῖρι.

5ον) Τὰ προεκτεθέντα ἔθιμα ὑπάρχουσιν ἐρριζωμένα ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ ἐκ παραδόσεως καὶ οὐχὶ ἐκ πράξεως ἐπισήμου δι' ἣν ἄγραφος νόμος λέγεται παρ' ἡμῶν τηρούμενος μετ' εὐλαβείας. Εἶνε δὲ ἀπρακτικὸς ἢ ἰσχύς τοῦ ἔθιμου διότι ἐπειδὴ κατ' ἔθιμον προικίζουσαν (ἦτοι ἢ προικοδοτήσας ἀπάσης σχεδὸν τῆς περιουσίας τὴν πρώτην κῆρην) ἐξ ἀνάγκης ἀναποδράστου δέον καὶ κατ' ἔθιμον τὴν δικαιοσύνην, ἄλλως δύνανθε τὴν φαντασθῆτε ὅποια ἀδικήματα θὰ ἐπῆρχοντο τοῖς προικίζουσιν ἐν περιπτώσει θανάτου τῆς πρωτοκῆρης (ὁπῶνδρου) καὶ πρὸ πάντων μετὰ τοῦ θανάτου αὐτῆς (τοῦ θανάτου τοῦ μόνου τέκνου τῆς) ἐὰν ἰσχύος παρ' ἡμῶν ἢ ὀθωμανικῆ νομοθεσίας. Δυστοχῶς ὁμῶς ἐνίοτε ἰσχυροὶ τῶν παρ' ἡμῶν τινες ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν πάντοτε ἐννοεῖται, ἄλλοτε μὲν ἐπικαλοῦνται τὸ ἔθιμον

ἄλλοτε τὸν νόμον, οὐδέποτε ὅμως ἐπενέβη Καθῆς μέχρι σήμερον εἰς κληρονομικὴν ἐξ ἀδιαθέτου ὑπόθεσιν, γίνεται ὅμως ἀφαιρῆ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς ταύτης τῶν ἰσχυρῶν νὰ διαιωνίζονται κάποτε τοιαῦται ὑποθέσεις ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀσθενῶν κληρονόμων.

Εἴπομεν ὅτι αὐτὰ πατροπαράδοτον ἔθιμον, ἢ πρωτοκόρη λαμβάνει ἅπασαν τὴν κτηματικὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς. Ἐκ τῆς μητρικῆς ὅμως περιουσίας αὐτὴ ἢ μήτηρ κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ προικοσυμφώνου τῆς πρωτοκόρης τῆς, κρατίζει ἓν κτῆμα ἐκ τῶν σχετικῶς καλῶν διὰ τὸν πρωτογιόν τῆς, τὸ ὁποῖον λέγεται Χάριτα καὶ αὕτη καὶ μόνη ἢ σημειώσις ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ τῆς πρωτοκόρης ἔχει τοιαύτην ἰσχύον, ὥστε ὁ πρωτογιὸς καὶ ἐλλείψει διαθήκης κατόπιν τυχὸν θανάτου τῆς μητρὸς ἢ προικοσυμφώνου, εἶνε κύριος ἀγενόχλητος τοῦ κρατηθέντος κατὰ τὴν προικοδότησιν τῆς πρωτοκόρης κτήματος, μηδενὸς ἐκ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ἔχοντος τὸ δικαίωμα ὅπως ἐγείρει ἀξιώσεις περὶ συγκληρονομίας.

Σημειωτέον δέ, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τοῦ προικοσυμφώνου τῆς πρωτοκόρης (ὅπερ προηγείται πάντοτε, διότι σπανία περίπτωσηε ἀπαντᾶται νὰ νομφευθῆ υἱὸς μιᾶς οἰκογενείας προτοῦ ὑπανδρευθῆ ἢ πρωτοκόρη). Ὅλοι οἱ συγγενεῖς τῆς μητρὸς προσέρχονται καὶ ἀπρόσκλητοι τυχὸν ἀκόμη καὶ παρίστανται ὡς Ἄργοι μὴ τυχὸν ἢ κόρη των, ἦτοι ἢ προικίζουσα κρατήρη πολλὰ ἀπὸ τὰ προικισθέντα αὐτῇ κτήματα καὶ χαλάση τὸ σπῆτι, δηλ., σπῆτι λέγοντες ἐννοοῦσι μὴ χαλάση τὸ νοικοκυριό, ἦτοι μὴ προικίσῃ ὀλιγώτερα εἰς τὴν κόρη τῆς, ἀφ' ὅσα τῇ ἐπροίκισαν οἱ γονεῖς τῆς. Προκειμένου ὅμως περὶ χάριτας, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ συγγενεῖς τῆς προικίζουσας παραβιάζουσιν αὐτήν, νὰ δώση καλλείτερον κτῆμα εἰς τὸν πρωτογιόν τῆς Χάριτα, ἐὰν ὁ πρωτογιὸς αὐτός, εἴτε παρευρίσκεται εἴτε ἀπουσιάζει, ἐξεπλήρωσε τὰς πρὸς τὴν οἰκογένειαν ὑποχρεώσεις καὶ ἐνεπλήρωσε δυσαναπληρώτους ἀνάγκας τοῦ σπητιοῦ τὰς ὁποίας ὁ πατήρ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ.

Ἡ Χάριτα, ἦτοι ὁ θεσμὸς οὗτος τοῦ ἔθιμου, ἐθεσπίσθη καὶ καθιερώθη ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτίας. Ἐπειδὴ ὁ πρωτότοκος υἱὸς ἐξευνεῖετο ἀπὸ παιδί πρὸς τὸν γκοπὸν νὰ ἐπέλθῃ ἀρωγῆ εἰς τὰς ποικίλας ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας καὶ ἀνελάμβανε ὑποχρεώσεις ἦτοι τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν, τὴν συντήρησιν αὐτῆς καὶ πρὸ πάν-

των νὰ ἐργασθῆ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀδελφῆς του, τῆς πρωτοκόρης, πληρώνων τὰ χρέη διὰ νὰ εἶνε ἐλευθέρα ἢ προίξ παντὸς χρέους καὶ φροντίζον τὰ ἀπαραίτητα κινητὰ εἰς τὴν ἀδελφήν του κατὰ τὸν γάμον της, ἤτοι στῆμα, ἐφάπλωμα χάλκινα σκεύη, πιάτα, πινάκια, σκάφην καὶ λοιπὰ ρουχικά, διὰ τὰ βάρη λοιπὸν ταῦτα τὰ ὅποια ἀναλαμβάνει ὡς ὑποχρέωσιν, τῷ διδεται ἡ Χάριτα.

Προγαμιαία δωρεὰ

Ἐν Νισόρῳ ἡ προγαμιαία δωρεὰ συνίσταται εἰς τὴν προσφορὰν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀρραθῶνος εἰς τὴν μνηστῆν ἐκ μέρους τοῦ μνηστῆρος, ἢ διὰ τοῦ πατρὸς τοῦ μνηστῆρος, ἢ διὰ τοῦ ἱερέως τοσοῦτος τινος ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως, ἀρχαίων χρυσῶν νομισμάτων (φλουριῶν) τὸ πλείστον τουρκικῶν, ἀραβικῶν, ἐνίστε δὲ καὶ Βυζαντινῶν καὶ ἐνετικῶν τοιοῦτων, τὸ ὅποια αἱ Νισορῖαι κόραι θεωροῦσι κοσμήματα καὶ φέρουσιν αὐτὰ ἐπὶ ἀλόσεως ἐπὶ τοῦ σοφθους κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰς πανηγύρεις εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς καὶ ἐκ μέρους τῆς μητρὸς τοῦ μνηστῆρος ἐνὸς λαχοῦριου μεταξωτοῦ ἢ μαλλίνου, τὸ ὅποιον καὶ ἐκείνη τὸ ἔλαθεν ὡς ἀρραθῶνα ἀπὸ τὴν πενθερὰν της. Ἡ ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως ὡς εἴπομεν τοῦ μνηστῆρος κατὰ ποσότητα προγαμιαία δωρεὰ ἀπχράγραπτον καὶ καθιερωμένον ἔθιμον καὶ ἐν περιπτώσει ἀκόμη καὶ θανάτου τῶν γονεων καὶ πρὸ παντὸς τῆς μητρὸς ἣτις εἶνε καὶ ἡ μόνη δικαιοῦχος. Ἄφοῦ καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ σοφθου της καὶ ἀκληρίας εἶνε ἀναμφισβήτητος αὐτῆς περιουσία, μετὰβάνει αὐτοῦσιος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐνοχλήσεως ἐκ μέρους τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, ἢ παραμικρᾶς ἀξιώσεως περὶ συγκληρονομίαις παρὰ τῶν ἰδίων εἰς τὸν πρωτογιὸν ὅστις καὶ οὗτος, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δωρήσῃ ταύτην ἐπηυξήμενην εἰς τὴν μναστῆν του, ἐκείνη δὲ πάλιν ὡς μήτηρ εἰς τὸν πρωτογιὸν της καὶ οὕτω καθεξῆς.

Σημειωτέον καὶ πάλιν ὅτι εἰς οἰαζήποτε ἀνάγκας καὶ δυστυχίας ἐὰν ἔλθωσιν οἱ σύζυγοι δὲν τολμοῦν νὰ ἀπαλλοτριωθῶσιν ἐνὸς φλωριῶ, ἐκ τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς θεωρουμένης τόσοσιν ἱεράς,

ὡς ἂν προτιμῶσι νὰ πωλήσωμεν, ἢ ὑποθηκώσωσι τὸ καλλίτερον ἔστω
ὅτι κτήμα των πρὸς ἀπώλησιν ἐκ τῆς δυσχεροῦς αἰῶνος θέσεως,
ἢ νὰ ὑψώσι τὴν ἱεράν ταύτην παρακτινήμη.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΝΗΣ

*Προσφύγι τις ἀπαγγεῖλε· σα ὑπὸ Γ. Παπαδοπού-
λου σχολάρχου τῷ 1913 30 Ἰανουαρίου ἐν τῇ ἀσ-
τικῇ σχολῇ τῆς Νιτρῶου ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τῶν
Ἑλληνικῶν ὀτιλῶν ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ.*

«Κε' ἀκρτέρεαι κε' ἀκρτέρεαι φιλελεύθερος λαλήξ.
Τὸ νὰ χέρι κώπαι ε' ἄλλο ἀπὸ τῆν ἀπελιπιά.»

Ἐν συνηθῆ ἀπελιπία καὶ διεργκεθῆ ἡρωική διετέλει ὁ Ἕλληνας
μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἡϊπέλαως κλιῶν καὶ ἀδορῶμενος τὸν
ἡρωικὸν θάνατον ἐπὶ τῆς κείνου ἀηχίμωτος ἀστῆ Κηϊῶν τοῦ
Παλιολόγου καὶ οὐκ ὀκνῶς ἐπωλορῶμετο διὰ τὴν στέφανον τῆς ἐλευ-
θερίας τοῦ. Διὰ μὴ θανάσιμος νὰ εἴη ὑπὸ τὸν βάρβαρον τουρκικὸν
ζυγόν, καὶ νὰ εἴη ἐπιβόλος ἐγκυβερτῶν τὰ πικρὸν ἔδαφος καὶ
τὴν γενέσειον κίον πιερίδα ἀπὸ τῆν ἐπὶ τὴν ἄλλοδαπήν, κεραιό-
κων τῆς περσιῶτικῆς καὶ ἀμερικῶν τοῦ κεραιῶν πρὸς ἀνάκτησιν
καὶ πάλιν τῆς ἐλευθερίας τῆς ὡς μόνον πικρῶν του ἐν τῇ ἐνη-
τεία καὶ σύντροφόν του ἀχώριτον εἶχε τὰ ἐθνικὰ αὐτοῦ ἄσμετα
διὰ καὶ πεκαπῆσεται ἔλεπαι.

«Κε' ἀκρτέρεαι κε' ἀκρτέρεαι φιλελεύθερη λαλήξ.
Τὸ νὰ χέρι κώπαι ε' ἄλλο ἀπὸ τῆν ἀπελιπιά.»

Ἐς τὴν ἀπὸ τῆς δυσχερῆ καὶ ἀπελιπιακῆν θέσιν ἐπὶ τῆ ἀπωλείᾳ
τῆς ἐλευθερίας του διετέλων ὁ Ἕλληνας ἐπὶ τέτοιας ολοκλήρους
αἰῶνος ἐξήσει νὰ εἶρη εἴβεται καιὸν διὰ νὰ λάβῃ τὰ ὄπλα, καὶ δι'
αὐτῶν νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσιν ἐλευθερίαν του καὶ νὰ ἐξ-
τηρησῇ τὰ ἱερά του ἀπὸν εἰσεχθῆ καὶ φάλος βαρβαρότητος ἐμόλου.
Καὶ ἰδοὺ αἴφνης μετὰ τῆ ἀπώλων σκληρῶν τυραννίαν παρουσιάζεται
ἐπὶ οὐ καὶ ὁ Πῆγας ὁ Φαρκίος ἄγων τὰ θούρια ἄσμετά του.

«Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενά
Μονάχοι σὺν λοντάκῳ στὰς ράχαις τὰ βουνά.
Καλλότερα μιᾶς ὥρας ἐλευθερῆ ζωῆ
Πᾶρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακῆ.»

Καὶ περὶ ἐρχόμενος τὰς περὶ τριούρους καὶ περὶ δουνάβιους πό-
λεις ἰνερρίπιζε καὶ ὑπεκίνει σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν πρὸς ἀγῶνα ὑπὲρ
τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐκέρτετε διὰ τῆς ἐθνικῆς σάλπιγγος στενωρία
τῆ φωνῆ.

«Ἐλευθερία ἢ θάνατος»

Πρῶτη εἰς τὸ ἔθνικόν τούτο σάλπιγμα ἔκπευσεν ἀτόκλητος ἡ
Ἐκκλησία, διὸ καὶ ὁ παλαιῶν Πιερῶν Γερμανὸς ὀφώνει τὴν ση-
ματικὴν τῆς Ἐλευθερίας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Λιύρα ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν πᾶ-
σιν τῶν ἐθνικῶν βιμάτων.

«Γιὰ τῆς Πιτριδος τὴν Ἐλευθερίαν
Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστην τὴν ἀρίαν
Γιὰ τὰ τὰ δύο πολεμῶ
Δι' αὐτὰ νὰ ζήσω ἐπιθυμῶ
Κι' ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω
Τι μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω.»

ὑπὸ τοιαύτης ἐθνικῆς ποιητικῆς ἔμπνεύσεως ἤρξατο λοιπὸν νὰ
βροντῆ τὸ πυροβόλον καὶ ἡ κλαγγὴ τῶν ὀπλων, νὰ λάμπη καὶ νὰ
ἀκτινοβολῆ εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ τὴν Πελοπόννησον καὶ
νὰ ἀνερχῆ τὸ ἐγερετήριο θούριον ἔξω πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ ὥρα ἔφθασεν ἡ σάλπιγξ κράζει
Ἀπὸ χερῶν σκιρτῶν τὸ αἶμα θράζει
Τὸ μπᾶμ, τὸ μπᾶμ, τὸ γλί, γλί, γλί
Ἀρχίζει νὰ θροντοβολῆ
Κι' ἐγὼ τοὺς τούρκους σφάζω,
Ζήτω Ἑλλάς φωνάζω.»

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὑπὸ τὴν ἰσρὰν καὶ οὐράνιον ἔμπνευσιν τῶν ἐθني-
κῶν ἀσμάτων κατώρθωσε μίαν δρᾶσιν ἀνθρώπων ἀόπλων καὶ ἀγυμνά-
στων στρατιωτικῶς ἐπὶ ἑπτὰ δλόκληρα ἔτη νὰ ἐξυκολουθήσῃ τὸν
ἀγῶνα, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα κατὰ μυριάδων βραβερικῶν

ὀρδῶν καὶ νὰ κηρύξῃ τὸ 1835 μετὰ τὴν μεσοβασίλειαν τοῦ Καπο-
δίστρια τὴν Ἑλλάδα εἰς ἀνεξάρτητον, καὶ ἐλευθερον βασιλείον Ἡ
δὲ Ἐθνικὴ Μοῦσα καὶ μετὰ τὴν Ἰβρυσιν τοῦ Ἐλευθέρου Βασιλείου
δὲν ἔπαυσεν ἐκθειάζουσα καὶ ἐξυμνοῦσα τὰ ἔργα τῶν ἡρώων τοῦ
21 καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀφίξη πρὸς μίμησιν τοῖς μεταγενεστέροις
Ἕλλησι τὰ ἔνδοξα αὐτῶν ἔργα ἄξει βροντοφώνως.

«Ἐχειροκρότησεν ἡ γῆ ὄλη

Στρατοὶ τὴν δικελλαν ζευγητῶν

Τὴν κώπην λέμβων ἔφυγαν στόλοι

Καὶ εἰς ἔδιωξεν ἑκατόν.»

Τίς Ἕλληγν δὲ δὲν ἐνθουσιᾷ καὶ δὲν μεγαλαυχεὶ καὶ δὲν ἐπιθα-
ρῶνεται ἐπὶ ἡρωϊσμοῦ καὶ τόλμῃ ἀναγινώσκων τοὺς ἡρωϊκωτάτους
ἐκείνους στίχους τοῦ ἡρώος τῆς Γραβιάς Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούττου
τοὺς ὁποίους ἀντίλλαξε μετὰ τινος ἰππέως θερβίσου τοῦρκου τρε-
χοντος καλλισιτὶ ἕνα μολύνη τὰ ἱερά καὶ βεδηλώσῃ τοὺς ναοὺς μας.

«Ποῦ τρέχεις τοῦρκε; — Τρέχω νὰ σφάζω

καὶ εἰς τοὺς ναοὺς σας «Ἄλλάχ» νὰ κράξω

Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τοῦ προφήτου

Μιναροπύργωμα ὀψηλὸν

Μόλιθρον ἔχει ἡ φωνὴ του

Καὶ ὁ θερβίσις πίπτει λαλῶν.»

Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ φιλόθρῳπος Εὐρώπη εἰς τὸν ὀρισμὸν τῶν
νεῶν ὀρίων τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἐγκατέλιπεν εἰσέτι ὀπερ τὰ 10
ἑκατομ. δούλους Ἕλληνας ἐν τε τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ καὶ Μ.
Ἀσία ὀπὸ τὸν βάρβαρον τουρκικὸν ζυγόν, ὄτινες ἐν ἀπελκισίᾳ δια-
τελοῦντες καὶ δεδοκίχτες καὶ τρέμοντες συσπειρώμενοι ὀπὸ τὰ
νεύματα τοῦ Ἄλῃ καὶ τοῦ Χασάνῃ εὐρισκον καὶ πάλιν παραμυθίαν
εἰς τὰ ἔθνικὰ ἡμῶν ἄσματα. Διὸ καὶ ἀπέλπιδες καὶ συνεσπαχότες
τὰς χεῖρας ἡδον περιπαθέστοτα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

«Ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσες πικραμένη ντροπαλῇ

Ἐνα στόμα καρτεροῦσες ἔλα πάλιν νὰ σοῦ πῃ.»

Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἀφ' ἐνὸς μὲν παρουσιάζεται τὸ μελισταγὲς
ἐκεῖνο στόμα τοῦ Ἐλευθερωτοῦ Κων]τίνου τοῦ Διαδόχου στρατη-
λάτου τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἡδύλαλος ἐκείνη

φωνή τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος τοῦ μεγαλοπράγμονος καὶ
μεγαλεπιβόλου Ἐλευθερίου Βενιζέλου καὶ ἀμφότεροι ἰστάμενοι ὡς
ἄλλοι θεοὶ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. ἐβροντοφωνήσαν. Μακροδόνες! Ἐπει-
ρῶται! Αἰγαιοπελαγίται! ἐγερθήτε! λάβετε τὴν ἐλευθερίαν καὶ
τοῦ λοιποῦ σὺν τοῖς ἐλευθέροις Ἑλλήσι ἄδετε,

εἴ Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
Καὶ σὺν πρῶτα ἀνδριωμένη
Χαίρε. Χαίρε! ἐλευθεριά.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΝΙΣΥΡΙΑΚΟΝ ΔΣΜΑ

Ὁ Γιάννης καὶ ὁ κορ' Ἥλιος ἐμάθην περπατοῦν
Βαρσοτοιχιματίζουσι τὰ κεφάλια τοὺς.
Ποιὸς θὰ πάη πὰ γρήγορα στὴ μάνα του,
Ὁ Ἥλιος ἐβραδιάσθην εἰς τῆς μάνας του.
Κι' ὁ Γιάννης ἐβραδιάσθη μέσ' τρεῖς δαμασκίς,
Ὅπ' ἄνθρωπο δὲν ἔχει μόνον τριὰ δενδριά.
Μηλιὰν καὶ κυδωνίτσαν κι' ἀγροφεινικιάν,
Εἰς τῆς φοινικιάς τὴν ρίζαν τρέχει κρύο νερό.
Κ' εἰς τὸ νερὸ ποπάνω κεῖται μάρμαρο,
Στὸ μάρμαρον ἀπάνω κεῖται Γιγννηκῆς.
Σπαθοκονταραμένος κι' ἀνεγνώριμος,
Τοῦρκοι τὸν παραβλέπουν καὶ Ρωμηοὶ τὴν κλαίην,
Τρία παρθένα καρίτσα ξένον καὶ τὸν κλαίην.
Γιάννη καὶ νὰ ἔχεις μάνα καὶ νὰ ἔχεις κι' ἀδερφή,
Νὰ ἔχεις καλὴ γυναίκα καὶ νὰ σ' ἔκλαιαν.
Ἐχω καμένη μάνα ἔχω κι' ἀδερφή,
Ἐχω καλὴν γυναίκα ἄμ' εἶν' ἀλάργου μου.
Νὰ κ' ἢ καλὴ του κ' ἦρθε μὲ τριὰ παιδιά.
Τὸ νὰ παιδί στο χέρι καὶ τ' ἄλλο στο βυζί,
Καὶ τ' ἄλλο ἐμπροστά της γυρεθεῖ τῆς φωμί.
Γιάννη μ' ὡς τόσο χήραν μ' ἄφηκες,
Χήραν, κηκομοίραν μὲ τριὰ μωρὰ παιδιά.

Σώπα, καλή μου, σώπα κ' ἐντροπιάζεις με,
Μιγάρις ἦτον ἕνας μιγάρις ἦτο δρό·
Ἐννέα χιλιάδες ἦτον κ' ἐδῶ μουν μοναχός,
Κι' ἀφ' τῆς ἐννιά χιλιάδες ἕνας μοῦ ἔμεινε.
Λαοῦ ποδάριν εἶχε κι' ἀετοῦ φτερό,
Στοὺς οὐρανοὺς ἐπέτα σὰ νέφη ἔβρισκετο.

ΝΙΣΥΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΙΜΙΑΙ ΣΥΓΚΡΙΝΟΜΕΝΑΙ ΜΕ ΑΡΧΑΙΑΣ.

1. Ὅπου ξοδεύει δεκοκτῶ καὶ δὲν σοδεύει τριάντα, στὴν φυλακὴ τὸν βάλανε καὶ δὲν ἤξερει γιάντα.
Διπνῶμενος ἐρ' ἄ μὴ δεῖ, ὀλίγος ἔσει ἐρ' ἄ δεῖ. (Δημοτθένης)
2. Ἄλλοι' πρὸ τῶ χρεὶ ἢ κούρα του νὰ κατεδάξῃ φύρις.
Αἰθίοπα σμήχειν (Ἰῶπος).
3. Τὸν ἀράτη κ' ἄν τὸν κοίτης ἴκονον τὸ σποῦνι χάνεις. (ὁμοίᾳ τῇ ἀνωτέρῳ).
- 4 Ὅπου σμίγει μὲ τὰ πῖτρα τὸν τρῶν' τὰ γουροῦνι.
Εἰ χωλῶ περιουκῆνεις, ὑπερκαίειν μολῆνεις (Ἰσοκράτης).
5. Ὅποιος κυμαῖται μὲ στρατῶ σηκόνεται γιγλῶθωρος (ὁμοίᾳ τῇ ἀνωτέρῳ)
6. Βιτροῦλι, βιτροῦλι, γημάζει τὸ σακκοῦλι.
Εἰ γὰρ κεν καὶ σμιλρὸν ἐπὶ σμιρκῶ καταθεῖο, καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο. [Ἡσίοδος),
7. Τὰ δὴν' ὁ Γιάννης τῆς Μαργιάς, τὰ δ' ἢ Μαρὰ στὸ Γιάννη.
Λακκον ὄρουσε καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον, ὃν εἰργάσατο. (Δακίδ).
8. Κ' ἢ κοσκινὸν τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τοὺς πρᾶματευτάδες.
Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις (Ἀγ. Γραφή)
9. Τὸ φυσικὸν δὲν χάνεται, μάλιστα καὶ πληθθαίνει.
Φύσιν πονηρὰν μετακλίνει οὐ ράδιον (Ἰσοκράτης).
10. Τὰ θε' νὰ ἐξῆς πελέκατα.
Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.
11. Ἄψε λάψε μέσ' τοὺς δρόμους καὶ λιμάγγρα μέσ' τὸ σπῆτι.

Λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων οἰομένων εἶναι τι, ἐν ᾧ στεροῦνται καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιουσίου ἔργου.

12 Ἄλωνιδα καὶ τρυκυνίδα καὶ κακὴ συναπαντίδα, σὺν δὲν σὲ βάλω εὐλογιστὸς μου, ἔντα τριπληγῆς ἐμπρός μου.

Οἶός πέπνυται τοῖ δὲ σικαὶ ἀΐσσουσι, (Μέγας Βασιλείος).

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΩΔΟΥ

ΣΦΥΡΑΓΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥΡΚΙΣΤΙ

Ἐπειτα ἀρχίζει ἑλληνιστὶ ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ ἀνευ ὑπογραφῆς.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ ἐνδόξοτατος καὶ ἐκλαμπροτατος γιουσουφ πεης βασιλεὺς τοῦ σιτακίου της ροδου μουτεβελλη ἄρχα καὶ κατήρ ἄγας καὶ χαρτασι ἄγας τῆς κρατεας βασιληας.

ἡς νήσον νήαιρον καὶ στα τριά χοριά στοὺς προεστοὺς καὶ προτογερούς καὶ πικαδες γέροντας μεγάλους καὶ μικροὺς σὰς γραφο καὶ σὰς προστάτο θεωροῦντας τὸ ἐνδοξον μου πηούρδην σας λεγο νὰ ξεῆρτε ολη σας μεγαλη καὶ μηκρη αντρες καὶ γινεκες ποσ γρατον η προεστή καὶ προτογερη ης ημας καὶ τους ελογαρηασαμεν καὶ μινετε τοσα γροσια να μας χρεοστειτε καὶ μαηδηα δεν εφεραση να μας νειναρουσι εγω τα μαηδηα τα ζητο κ' ετσι εβρεθην ενας πρματεφτης οβρεος καὶ του εδοκασιν το βελανηδην οσον εβηι καὶ στα τρια χορια καὶ το καμαμεν πικαρη. να το πκρη ολλον το ψηλογ γροσια 7 : ἑπτα. και χοντρον γρ 6: λεγο εση και ηνε το πικαρη του να το φερετε εσης εδς το μαγαζη εος το καραθη τα εξοδα του εθρεου καὶ τους εδοσεν και δια ππεη γροσια τεσερης χηληαδες καὶ πεντακοσια λεγο γρ. 4500 ομοσ εχουν γραμματα δοσμενα ενας ηπερ του αλλου τους. και γραφουν να μην εχετε αδηαν να πουλατε αλλου μιαν οκα καὶ ετσι σας προστειτο καὶ εγω δηατη οπηρος τηχη και πικακουση. και πουληση η πολλη η οληγο και το μάθο θη πληρονη στο κανταρη γροσια : 20 : του πρματεφτην και

θα του περνο γο τεσρεμεν' οπιος παρακουσι κατα προς γραφουσι και τα κουτρατα τους' και το κρημα στο λεμο τους ετσι να κημετε. σας γραφο εξαποφασεος

1821 μαρτηου :30: ροδος:

υστερογραφο). ακομα σας προστατο τοπραμα νηνε πιστικκο να μην εχει πετρα η χοματα και να μην ηνε και βρεμενο καινο βη κηληδες σε καθε χομο κε τονομα στου ιπποριου του πηπη ηληαν. στο ματρακι τον παδλον πρωτογεμον, στα νηκια. τον διακομνηολην. και τους καινο και τους τρις τεπιγγην να περνουν πιστρικκο. πραμα και να το βρετε. που του μαχζιου. το βελανηδη το δοκαμε εδδ φηλο. χοτρο πο 8 γρ. και μη. 20 και ηραμα' πετακοσια καιρια. τα μαηδηα και περασαση στο σουπατη. κη ανεδη παραπανο πο τα πετακοσια οσον εβη παραπανο. θεναρητη το καιραδη να το σηκοση το ζηαζετε και περνετε τα μαηδηα. πο : 38 : ηροσια ομοσ να φι ακιται να μην πατε να δοκετε. αλλου. οκα κηστρον εοης το ξερετε. ετσι να καιμεται.

ΔΙΑΤΙ Η ΝΙΣΥΡΟΣ ΩΝΟΜΑΣΘΗ ΠΟΡΦΥΡΙΣ

Οί Φοίνικες πρὸς αὐξήσιν κτήσεων καὶ ἐμπορίου κατὰ τὴν 13ην ἑκατονταετηρίδα π. Χ. ἐπιδραμόντες μετὰ τῆς τότε ἀκμαζούσης αὐτῶν ναυτηλίας εἰς τὸ Αἰγαῖον κατὰ πρῶτον κατέλαβον τὰς νήσους Κύπρον καὶ Ρόδον καὶ ἐκείθεν ὀρμήσαντες ἀπέπλευσαν εἰς τὰς Κυκλάδας καὶ Σποράδας καὶ κατέσχον τὰς νήσους Δῆλον, Πάρον, Θήραν, Σίφνον, Μῆλον, εἰς δὲ τὴν Νίσυρον καὶ τὰ Γύαμα, Ἴβουσαν ἀλιευτήρια πορφύρας, καὶ ἤλιεον τὰ κογχύλια ἐκείνα τὰ ὁποῖα περιεῖχον ὑγρὸν ἐρυθρὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐβάφοντο τὸ πάλαι τὰ ὑφάσματα. Καὶ διὰ τοῦτο τὴν μὲν Νίσυρον ὠνόμασαν «Πορφυρίδα» διότι ἐκ τῶν ἀλιευομένων ἐν αὐτῇ κογχυλίων παρήγαγον τὴν πορφύραν, ἥτοι κοκκίνην βαφῆν. Εἰς δὲ τὴν Μῆλον, Ἀμοργὸν καὶ Κῶν ἔκτισαν ὑφαντουργεῖα καὶ βαφεῖα καὶ κατεσκεύαζον μὲ τὴν πορφύραν τῆς Νίσυρου ὠραῖα κόκκινα ὑφάσματα καὶ μάλιστα μανδύλια. ἐξ οὗ καὶ παρ' ἡμῖν μέχρι σήμερον σώζονται οἱ στίχοι εἰς τὸ δημοτικὸν ἄσμα τὸ ἀδόμενον τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ γάμου τὸ καλούμενον «τὸ Περιβόλι.»

«Ἐπτείλασι του νιόγαμβέρου μαντόλιν ἀπ' τὴν Ἀμοργὸν»

«Γόρου γόρου εἶν' πλεμένο τὴν ἀγάπη ῥιζωμένο»

Τὰ δὲ ἐκ μετὰξῆς κατασκευαζόμενα ὑφάσματα ἐν τῇ νήσῳ Κῶ καὶ βυθόμενα διὰ τῆς πορφύρας τῆς Νιότηρου ἦσαν τόσον ὠραῖα ἐλαφρὰ καὶ διαφανῆ, ὥστε κατέστησαν παρομιώδη καὶ ἐκαλοῦντο «Cōae vestes» Κωϊκὰ ἐνδύματα.

Καλῶς ποιοῦντες λοιπὸν καὶ οἱ ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς Νιότηριοι ὠνόμασαν «Πορφυρίδα» τὴν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἰδρυθεῖσαν ἀδελφότητα διὰ τῆς ὁποίας ἐτίμησαν ἤδη τὴν φιλετάτην αὐτῶν πατρίδα δι' ὑψηρεφῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν ἀριστοκρατικῶν λουτρῶν φερόντων τὸ σῆμα τῆς Πορφυρίδος πρὸς ἐνάμνησιν τοῦ τε ὀνόματος τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀδελφότητος.

Τ Ο Ρ Υ Ζ Ι

Ποίημα ὑπὸ τοῦ φερέλπιδος νέου Ἰ. Π. Καμπανῆ

Πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ ποῦ ἔλθεις ἀντικρῖζει,

Μέσση στὸ βῆμα τὸ ἱερό ποῦ θύμισμα μυρίζει.

Γονατιστὰ προσέχεται καὶ σιγομουρμουρίζει,

Χριστέ μου πολυεῦσπλαχνη δὲν τρώγω πλὴ τὸ ρῖζι.

Καὶ ἕνας πόνος μυτικὸς τὸν κάμνει νὰ σακρῶζῃ,

Καὶ ἀπὸ τὸν ἀντίπλα το βῆμα τ' ἅγιο τρίζει

Καὶ ὁ Χριστὸς ἀκίνητος φαίνεται νὰ χαρίζῃ,

Ἵπομονὴ καὶ ὄρεξι καλὴ διὰ τὸ ρῖζι.

Καὶ λέγει μὲ παράπονο ποῦ οἰκτιρμὸν δωρίζει,

Χριστέ μου, χάρος στὸ χωριὸ μὲ δρέπανο γυρίζει,

Κ' ἡ πείνα ἔλθεις τοὺς πιστοὺς ἄγριως φοβερίζει.

Ξεῖρεις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσουν μὲ τὸ ρῖζι,

Γαλήνεψε τὴν θάλασσαν, Χριστέ μου, ποῦ ἀφρίζεις.

Ἀλαῆρι γιὰ νὰ φέρουνε, ἀκούεις πῶς μουκρίζεις,

Ἡ Ἐκκλησιὰ κι' αὐτὸ τὸ ἱερό σου τρίζει.

Εἶνε Χριστέ μου δυνατὸν νὰ ζοῦμε μὲ τὸ ρῖζι,

Καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐφάνῃ νὰ σακρῶζεις.

Τὸ κινδολάκι ξίδουσι καὶ πιά-θεν λαμπουρίζει,
Καὶ ὁ καλὸς ὁ Χριστιανὸς σὸ σπῆτι τοῦ γουρίζει.
Κ' ἦρε φωμί καὶ φηγητὸ μονάχο ἀπὸ ρύσι.

Ἡ ΚΝΙΔΗ (ΚΟΙΝΩΣ ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ)

Ἡ κνίδη εἶνε φυτὸν πολυετές, καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην φυτό-
μενον, ἡ κνίδη ἔχει ρίζαν χροοίαν, ἐκ τῆς ὁποίας καθ' ἕκαστον εἶδος
φύονται δύο ἢ πλείονες κυκλοί, ἀπλοί, ἐνίοτε δὲ κλαδῶδεις πρὸς
τὴν κορυφὴν ἐπὶ τῶν κυλῶν τούτων φύονται φύλλα ἑμισαχά (μὲ
τρικυβία) ωσειδῆ ἢ λοχρσειδῆ τὸ σχῆμα καὶ ὀξυτενῆ ἄνθη δὲ ἔχει
δίοικα, δηλαδὴ ὅτι τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῆς κνίδος ἐθρῖσκονται κε-
χωρισμένα εἰς δύο καὶ τετραγμένα εἰς βότρυς μαλακτικίους. Ἡ
φλοὺς τοῦ φυτοῦ διὰ παρατεταμένης διαφόρου ἐν τῷ ὄδιτι χο-
ρηγεῖ, ὡς τὸ κίνου, κλυτικαὶ ἔντα πολλοὺ λόγου ἄκτα, τῶν ὁποι-
ων μεγάλη γίνεται χρῆσις ἐν Σουηδία πρὸς κεντακερὴν λεπτοτάτων
ὄφθαλμάτων. τὰ δὲ σπερμὰτα αὐτῆς ἔχουσι ἐνεργεῖαν μαλακτικὴν,
καὶ διὰ τοῦτο τίσσεται μετὰ τῶν ἡπίων μαλακτικῶν φαρμάκων.

Ἐπάρουσι διάφορα εἴδη κνίδος, ἐν Νιτόρφ δὲ κοινοτέρα εἶνε
ἡ σφαιροφόρος, ἡ ἄλλε κνίδη, ἣτις φέρεται συνήθως εἰς τοὺς ἀ-
καλλιεργήτους ἀγρούς, εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τοὺς τοίχους τῶν
αγρῶν. Δινοῦται δὲ νὰ κηδῆ καὶ παρ' ἡμῶν χρήσιμος, ὡς ἐν Σου-
ηδία, ἔαν καλλιεργεῖται δεόντως ἐξημερωθῆ.

Οἱ κνισμοὶ τῆς κνίδος κατὰ τὴν ὁμολογίαν διαστήμων περιγη-
τῶν εἰσι θανάσιμοι. ἕνεκα τοῦ ἐν αὐτῇ περιεχομένου ὄγρου εἰς
ἄλλον κλυτικῶ καὶ φλογιστικῶ, κατὰ δὲ τοῦ ἱατροῦς οἱ κνισμοὶ
κατὰ τὰ σπερμὰτα αὐτῆς ἔχουσι δόνησιν ἐρεθιστικὴν καὶ διεγερτι-
κὴν καὶ ἰδιὰ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ἀπεδείχθη, ὅτι ὄρμος τρε-
φύμενη διὰ σπερμάτων κνίδος γεννᾷ καθ' ἕκαστην.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ (ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ)

ΠΡΟΙΚΟΕΣΜΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΙΩΑΝΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

† Εἰς τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ εἰς τὴν πρεσβίαν τῆς πανενδόξου δεσπίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ κεντακένου μαρτίαι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν κανά

της γληλέα; τὸν γάμον ἐλλήγησεν καὶ πρῶτως θυμὰ τουργῶν τὸ
 ὕδωρ οἶνον πεπήγησεν καὶ μετὰ τὸν πῦλος ὁ μέγας τὸ σκέβος τῆς
 ἐκλογῆς τὸν γάμον σεμνύτον οὐ πάθειται ἀλλ' εὐλάτω νομοθετὸν
 τὴν παρθένον αὐτοῦ ἀνδρὶ τιμῶ ἐπιδιδόναι. τούτου τίνην τῆς ἐν-
 τάλμασιν οἴονται καὶ οἱ τῶν Χριστιανῶν ἐπακολουθοῦντες παῖδες
 πρὸς γάμου κινονίαν συνήφθησας πρὸς τούτοις ἠθέλησεν καὶ ὁ νικό-
 λαιος τοῦ Ἰωάνη ἐλθὼν πρὸς τὴν ἐντιμότην σου γεώργιε τοῦ Ἰωάνη
 τοῦ λαθεῖν τὸν οἶνον σου τὸν Ἰωάνη γαμπρὸν εἰς τὴν γνησίαν ἡ-
 μῶν θηγατέραν ὀνόματι [Εἰρίνην] προυκίζω αὐτὴν ἤτοι μοι ὁ
 θεὸς ἐδόσαστο ἐπίνοι εἰς τὸ νηεὶ τῆς νητῖρου ἀμπέλια χοράφια κι-
 νητὰ καὶ ἀκίνητα ὅλα τῆς κόρης μου τῆς Εἰρίνης κρατίζω παν-
 τελὸς εἰς τὸ σκουλοῦ πιάτη τὸ ἀμπελάκι εἰς τὸν περιστερόνα τὰ πά-
 να κομμάτια δίνω ἐγὼ ὁ κίρης τῆς κόρης μου εἰρίνης εἰς τὸ Ἄργος
 εἰς τὸν ἄγρον Ἰωάνη τὸ χοράφην καθὼς ἐβρίσκειται μὲ τὴν ἀπο-
 στροφὴν στήν φρικτὴν τὸ χοράφην εἰς τὸ σκόπην ὁ σπήλεος ὡς
 κηθῶ; ἐβρίσκειται πὰ σελλάτα τὸ ἀμπέλιον πρὸς κρατίζω γερον-
 τομίρην ἀπὸ τὸν βιλανῶν καὶ πάνω καὶ ἀποθανόντας μου τῆς κό-
 ρης μου κρεπταῖς δύο μὲ ἄγγια ἔξη σπήτια ἢ κατικία εἰς ἀλόνια ὡς
 κηθῶ; ἐβρίσκειται κίπον ἔναν ζευγάρην ἔναν ἀρεστόν ἔναν παρὸς
 νὰ πένω ἔναν δαμάλην ὁπόταν γεννήσει ἢ ἀελιὰ ὄνους δύο βέργες
 χρουτὲς ζευγάρια ἔξη ἀλεσιδία πέντε ἀρματομένα σκάφην μίαν φου-
 σκίλ ζευγάρην ἔναν κινάδιεταν μίαν παρὸς κρατίζω τὸν γεροντομί-
 ρην ρακοκάζανον ἔναν παρὸς κρατίζω τὸ γεροντομίρην κρεδατό-
 στρωσιν ἔναν σινδόνια δύο μήλους ζευγάρην ἔναν δίνω καὶ ἐγὼ ὁ
 κίρης τοῦ ὕου μου τοῦ Ἰωάνη τὸ ἀμπέλιον εἰς τούς ποροὺς καὶ τὸ
 χοράφην καὶ τὸ σπήτην εἰς τὸ πιανύλλην τὸ ἀνόγην σάμναις δύο
 ἀελιὰ μίαν ταῦτα καὶ ἡ εὐχὴ ἡμῶν καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἀμήν

1717 ἐν μηνὶ δεκεμβρίου 6

ὁ παρ. † Μεθόδιος Ἱερομόναχος καὶ ἡγούμενος τῆς παναγίας
 καὶ ἐπίτροπος τοῦ ἁγίου ρόδου γράφω καὶ μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν

- « † νηκόλαος ἡμερὲς τοῦ κονσταντη μάρτις
- « † νηκόλαος (δυστηνάνωστον) μάρτις
- » † νικόλαος ἀναγνώστης μάρτις.

ΠΟΙΗΜΑ. Ε ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΕΠΗ

Ἐφυγες καὶ κυκλοφοροῦν τὰ λόγια σου ἀκόμα,
Καὶ τὰ διαβάζω μὲ χαρὰν καὶ σὲ φιλῶ στὸ στόμα.
Ἐφυγες ὅμως εἰς' ἐξῶ σὲ βλέπω παντ' ἔμπρός μου,
Γιατ' ἦρουν οὐ ἡ παρηγοριά σου καὶ ὁ ἰατρός μου.
Σοῦ ἔλεγα τὸ παράπονο ποῦ ἔχα μεσ' τὴν καρδιά μου,
Κι' ἀμέσως μὲ τὰ λόγια σου εὗρισκα τὴν γιατριά μου.
Ἐφυγες ἄμ' ἡ Νίσυρος ποτὲ δὲν τὸ πιστεύει,
Καὶ σοῦ φωνάζει πάντοτε τὸν Μ' πόπη τῆς γυρεύει.
Συχνά, πυκνά στὸν ὕπνον μου ἔρχεται μ' ἐρωτάει.
Ἐγραφες εἰς τὸν Μπόμη μου νὰ μὴ μὲ λησμενάη,
Κι' ἀφοῦ τῆς πῶ πῶς ἔγραφα σηκόνεται καὶ ψεύγει,
Καὶ πάλαί μὲ ξαναρωτᾷ στὸν δρόμον ἂν μὲ εὔρη.

ΑΦΘΙΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑΣ ΤΩΝ ΝΙΣΥΡΙΩΝ

Πρώταν πρὸς Α. τῆς πρωτεούσης τοῦ Μανδραχίου ἐψόμενον ἐπὶ λόφου εὐδμήτον καὶ περικαλὲς τῶν Μούσων Ἰδρυμα, τὸ Ὀμήριον Ἡμιγυμνάσιον, ὅπερ οὐ μόνον τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν ἔπαινον τοῖς καταπλεούουσιν εἰς Νίσυρον ἐμποιεῖ, ἀλλὰ καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν εὐχὰς καὶ δεήσεις ὅπερ τῶν ἱερῶν ἀναπέμπει τῷ Ὑψίστῳ ἢ ἐν αὐτῷ σπουδάζουσα Ἑλληνικὴ Νισυριακὴ νεολαία.

Δεύτερον. Τὰ ἀριστοκρατικὰ λουτρά, τὰ ἐφάμιλλα τῶν εὐρωπαϊκῶν κατὰ χημικὴν οὐσίαν καὶ θεραπευτικὴν ιδιότητα, τὰ θ. οὐλοῦμενα καὶ διαφημιζόμενα πανταχόσε ὡς πρὸς τὴν ἰαμικτικὴν δράσιν καὶ τὰ κατέχοντα ἐν τῇ Ἀνατολῇ θέσιν, ὅταν ἔχουσι τὸ Αἰξ-Λερμπαῖν καὶ τὸ Βάδεν-Βάδεν ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ ἄλλα ἐψόμενα ἀγερώχως ἐν τῇ Βορειοανατολικῇ παραλίᾳ τῆς πρωτεούσης, κύκ-

φωρ ἢ πῶσων ἡλίκοις ἐγγήροισι εὐμαρ ταύσαντα, οὐ μόνον τὴν περὶεργασίαν καὶ τὰν θουρηστικὴν τῶν προσεργασμένων πρὸς ὑερακεῖαν ἐπιούρουσι, ἀλλὰ καὶ περιουσιῶσι καὶ ἐπιουσιῶσι τὸ χαριτωμένον πρὸς τοὺς ἡλικίαις τὰ θε οὐρατὰ καὶ ἐξουσίαν ἀλλήλοισι καὶ ἐπιουσιῶσι.

Τὰ δύο ταύτα μεγαλοργὰ καὶ ἐδολῆ κοινωφελῆ ἔργα ὀφείλουται, τὸ μὲν Ἡμιγρονάστον εἰς τὸν ἀπὸ ἑοδουασίας Ἡρωδὸν ἐπιλόγον Ἡμίτρον, τὰ δὲ ἄριστοκρατικὰ ἔργα εἰς τὴν ἀμιλλωμένην νὰ ὑπερεργῶν τὸν Ὀμίτρον Ἀδελφότητα Πορφορίδα. Δι' ἀμφοτέρων τὰ εἰρημένα δημοτικὰ ἔργα περὶ τὰς 3,000 χιλιάδας χρυσῶν εἰκοσαφράγκων ἐδωκανθήσαν.

Ἡδὴ τὰ δύο ταύτα κοινωφελῆ παρκατεῖα Ὀμίτρος καὶ Πορφορίς ἠνάθησαν εἰς ἓν ἀπὸ πολλῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Γνωματόρας ὄνομα τὰ μάλᾳ οὐδαστὸν παρ' ἑκαστοῖς Νισορίσις.

Ὁ δὲ ἀλληλοβοηθητικὸς Σύλλογος Γνωματόρας ἐπιδομῶν νὰ ἰναδειχθῆ κρείττων καὶ φέρτερος τοῦ Ὀμίτρος καὶ τῆς Πορφορίδος ἀπὸ 2 ἢ 3 μηνῶν, ἂν ἔν ἑκατόμαι, ἐγγράφη πρὸς τὰς ἐν ἑσοφρῶν Δημοτικὰς ἀρχάς καὶ εἰς τὸ προσέβριον τοῦ παρ' ἡμῖν κήματος τοῦ Γνωματόρας, ἵνα ὑποδείξωσι τὰς ἀνάγκας τῆς φιλιτικῆς ἡμῶν πατρίδος, καὶ εἶνε πρόθυμος νὰ ἀνακόσῃ δι' ἕξις πάντες τὴν ἑσοφρῶν εἰς ἕκαστε κοινωφελῶς, ἀνοστήσει καὶ ἰταλειστικῶς τῆ πατρίδι ἔργον.

Ὁ Γνωματόρας εὐχὴ μόνον τὴν ἐκδοτὴν πατρίδα καὶ τοὺς ἐν κερτικῇ συμπατριώτας τοῦ ἀφάλλῃσι καὶ ἀφάλλῃσι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν νικὸν σόλον καὶ εἰς τὴς γῆρας καὶ τὰ ἔργα τῶν πλοούτων ἐπιπολέμῃ Ἑλλήνων ἑπιλέστατος καὶ ἀφελέστατος ἀναδειχθῆσι καὶ ἰαέρουσι τῶν Νισορίων.

ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ Ο ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΟΡΛΩΦ

Ὁ ἀλλῆς εὐχὴς ἔργα μέγεθος ἔσαν μὲ μικρὸν ὄνομα κερτικῶν εὐχὴς ἀπαιτεῖ τὸν εἰσαὐθιγὸν τοῦ περιεργῶν εὐχὴς τοῦ πῶν ἑσοφρῶν ἀπὸ τῆς γῆρας καὶ τὰ ἔργα τῶν πλοούτων ἐπιπολέμῃ Ἑλλήνων ἑπιλέστατος καὶ ἀφελέστατος ἀναδειχθῆσι καὶ ἰαέρουσι τῶν Νισορίων.

τεργήσης τῶν γαλιτικῶν ἐν τῷ Ἰνδοστάν κτήσεων Πονδιχερόν, ἐ-
σκέφθη νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ εἰδωλοῦ λιποτακτοῦς λοιπὸν
ἤσπασθη τὸ θρήσκευμα τοῦ Βράμα καὶ τόσον καλὰ ὑπεκρίθη τὴν
ἀφωσιωμένον εἰς τὸ νέον τοῦτο δόγμα, ὥστε ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν
ἢ φρονίτις, ἢ ἐπιτετακία καὶ ἢ ἐπαγρόπνησις τοῦ νκοῦ ὅτε δὲ τὰ
πάντα ἠτοιμάσθησαν, νόκος τινα ἀνεμώδη καὶ βροχερὰν ἐπεχείρη-
σεν ὁ στρατιώτης τὴν ἐξόρυσιν τοῦ ὄφθικμοῦ τοῦ Βράμα μὴ ἐυ-
νάμενος δὲ νὰ κατακρήσῃ εἰς τὴν φρουράν, ἐξ ἧς ἔδραπέτευσε, κα-
τεφυγεν εἰς τὰς ἀγρικοὰς κατακτήσεις καὶ ἐκεῖ ἐπώλησε τὸν ἀδά-
μικτα εἰς τινα πλείονον ἀπὸ 50,000 χιλ. φράγκων οὕτως δὲ πάλιν
ἐπώλησεν αὐτὸν εἰς τινα ἐλάττω, ἀπὸ 30,000 χιλ. φράγκων οὕτως
δὲ πάλιν ἔδωκεν εἰς τινα ἑλλείπον ἀπὸ 200,000 χιλ. φρ. καὶ ὁ τελευ-
ταῖος οὕτως τὸν ἐπώλησε κατὰ τὸ ἔτος 1772 εἰς τὴν αὐτοκράτειραν
τῆς Ρωσικῆς Βασίλειαν ἀπὸ 2,500,000 φρ. καὶ μετ' ἐξουσίαν σύντα-
ξιν κατ' ἔτος 100,000 φράγκων.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΖΩΜΟΥ ΤΟΥ ΚΡΕΑΤΟΣ

Αἱ οὐλομένηαι ἐξήκωνται πολλάκις τὸ θέρος πολὺ στεναχωρη-
μέναι μὴ δυνάμεναι νὰ διατηρήσωσι τὸν ζωμὸν τοῦ κρέατος πρόσ-
φατον ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς
ζέσης. Τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου δύνανται νὰ ἐμποδίσωσι τὴν σή-
ψιν αὐτοῦ ἢ τὴν ἀνοῦσον γεῖσιν, τὴν ὁποῖαν ἀποκτῆ, ὅταν διατη-
τηρεῖται εἰς ἁρτοτερά ὑπόγεια, εἶνε χρῆσις μικροῦ τινος τεμαχίου
ξυλάνθρακος ἢ ζωάνθρακος καλῶς κεκαυμένου· τὸ τεμάχιον τοῦ
ἀνθρακος πλύνεται πρῶτον καθαρῶς δι' ἄπλῶν ὕδατος, ἔπειτα ἐμβάλ-
λεται εἰς τὸν ζωμὸν τοῦ ὁποῖου ἐμποδίζει τὴν σήψιν καὶ τὴν ἀνοῦ-
σον γεῖσιν.

Καὶ τὰ κρέατα δύνανται νὰ διατηρηθῶσι ἐν καλῇ καταστάσει ἐπὶ
πολύ, ἂν περιτυλιχθῶσιν ἐντὸς κόψεω, ξυλάνθρακων.

Ἔνεκα δὲ τῆς ἀπολυμαντικῆς καὶ ἀνισηθηπτικῆς ἐξότης ιδιότη-
τος τῶν ἀνθράκων, οἱ ἰστροὶ συνιστοῦσι τὴν χρῆσιν αὐτῶν πρὸς θε-
ραπείαν τῶν γαγγρηνώδων πληγῶν, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς δυσωδίας
τῆς ἀνκνυοῆς, πρὸς ἐμπόδισιν τῆς σήψεως τῶν ὀδόντων κ.τλ.

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Τὸ 1521 ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν ὁ Α΄. ὁ ἐπικληθεὶς διὰ τὰς πολλὰς νίκας καὶ μεγάλας κατακτήσεις μεγαλοπρεπῆς καὶ νομοθέτης εἶχεν ἀποφασίσει τὴν ἄλωσιν τῆς νήσου Ρόδου, ἣτι; ἀνέκρουσα εἰς τοὺς Ἰππότες τοῦ ἁγ. Ἰωάννου ἔφραττε τὴν εἰς Αἴγυπτον ὁδὸν καὶ παρεκώλυε τὰς μεταξὺ Κ[ρί]στος καὶ Ἀλεξανδρείας, συγκοινωνίας.

Κατὰ Ἰούλιον λοιπὸν τοῦ 1522 ὁ μὲν στόλος συγκείμενος ἐκ 300 πλοίων ἀπέπλευσεν, ὁ δὲ σουλτάνος αὐτοπροσώπως ἄγων 100,000 στρατοῦ διεβῆ εἰς Ἀσίαν καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Ρόδου παραλίαν πρὸ τούτων ὅμως ἔπεμψεν ἐπιστολὴν τῷ ταξίρχῳ τῆς Ρόδου προσκαλὼν αὐτὸν εἰς παράδοσιν αὐτῆς καὶ ὑποσχόμενος ἀσφάλειαν καὶ ἐλευθερίαν ζωῆς καὶ περιουσίας.

Ἡ πολιορκία τῆς Ρόδου ἤρξατο περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου 1522 τῇ 28 ὁ σουλτάνος ἀπέβη μετὰ τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν νήσον ἐκ τῆς ἀπέναντι κειμένης Μαρμαρίδος (σήμερον Μαρμαρά) καὶ παρέταξε τὸν στρατὸν τὸ προβολικὸν συνέκειτο ἐκ τηλεβόλων ἑκατόν, ἐκ τῶν ὀπλίων τρία ἦσαν μέγιστα ἐκπέμποντα μεγάλας λιθίνου; σφαίρας; ἡ πολιορκία διήρκεσε μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου 1522 μετὰ πλείστα; ἐφόδους καὶ ἀντιστάσεις τῶν πολιορκουμένων. Ἐπὶ τέλους ὁ Μ. ταξίρχης Villiers de l'ile Adam 42ος; ἄρχων καὶ τελευταῖος; ἐκ τῶν ἱπποτῶν τῆς Ρόδου μετὰ πολλὰ; προσβία; ἐπέτυχε τὴν συνθηκολόγησιν καὶ παρέδωκε τὸ φρούριον τῷ σουλτάνῳ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐξέλθωσιν ἐλεύθεροι καὶ ἀνεγύχλητοι ἅπαντες; οἱ ἱππότες ἐντὸς 12 ἡμερῶν; καίτοι θριαμβεύων ὁ σουλτάνος ἐφάνη γενναίοφρων καὶ μεγαλόψυχος; ὑποδεξάμενος τῇ 26 Δεκεμβρίου τὸν μέγαν ταξίρχην μετὰ τιμῶν καὶ φιλοφροσύνης; παραμυθίσας αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἥττῃ; καὶ ὑποσχθεὶς ἐκ νέου τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐξόδου. Βλέπων δὲ τοὺς ἱππότες ἄ-

ναχωροῦντας τῇ 1 Ἰανουαρίου 1523 διὰ Μελίτην συνεκινήθη μέχρι δακρύων καὶ εἶπεν, ὅτι ἔλυπεῖτο ὡς ἔκβαλὼν τοὺς γέροντας τούτους ἐκ τῶν ἀνακτόρων τῶν.

Σὺν τῇ Ρόδῳ ἐκκρινεῦθησαν καὶ αἱ παρακείμεναι νῆσοι, Λέρος, Κῶς, Κάλυμνος, Νίσυρος, Τήλος, Χάλκη, Λειμονία καὶ Σύμη.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἐπιγραφὴ Τσερμισι κὺ Λεγά (Τ. Σ.) εφ(α)ίς

“Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

» ὁ ἐκλαμπρότατος ἀφθαίντης μου μουστῆρας ἀξεπαγᾶς βεκύλης τοῦ ἐνδοξοτατοῦ χασανμπεῖ καὶ μοντεβελιάγας τοῦ σαζι κήου τῆς ρόδου χαράσσει ἀγά.

» Ἐς νῆσον νησῆρον καὶ ἡς τατρήα χόρηα ἰστοῦς πρωτοπαπάδες πρωτόγίλους γαίρους καὶ ραγιαδες θεωρητας τὸ ἐνδοξόν μας πουγιορδὸν σὰς γράφω καὶ σὰς προστάζω νὰ ἡμάρται αὐτοῦ οποιὸ ἦνε τὸ βασιλικὸν διάφη οπου τὸ εχουσίη η εἰρήνη ἐκάμα βεκιληδες τὸν δηκαμηχόλη δηκαμανόλη αὐτοῦς οπου νὰ πουλοῦν καὶ νὰ δήνουν το διάφη κα ἄλο; τι ναι νὰ μὲν νεκατέφῃη οπου να πάγι νὰ πέρη οκα διάφη διχως το θελιμέτος ημεν κα πάγι κανῆς καὶ πέρη μὲν ἡξάροντάς ετοίτη επησάτες χαπέρη νὰ μᾶς τὸ φανερωνοῦσι καὶ μὲς ἔχουμέν οπου νὰ τοὺς ἐπέδεδρομέν μεγάλως καὶ τὸ κρήμα στον λαιμόν τος εσζη σας γράφο εἰσαπαφάσως

1805 :: νοεβρη : γ 22

ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΣΠΑΝΙΑ

Δύο γεωργαὶ ἐπαρρουσιάσθησαν μίαν ἡμέραν ἐνώπιον ἐνὸς

δικαστοῦ, καὶ ὁ μὲν εἰς ἕξ αὐτῶν εἶπεν εἰς τὸν δικαστὴν τὰ ἑξῆς: Ὁ γέροντάς μου μοι ἐπώλησε τελευταίως ἓνα ἀγρὸν χθὲς καλλιεργῶν αὐτὸν εἶρον τοῦτο τὸ βαλόντιον πλῆρες χρυσοῦ, δὲν δύναμαι ὁμῶς νὰ τὸ κρατήσω, διότι ἐγὼ ἠγόρασα μόνον τὸν ἀγρὸν, ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ οὐδὲν δικαίωμα ἔχω. Ὁ δὲ ἕτερος εἶπεν εἰς τὸν δικαστήν, τὸ βαλόντιον τοῦτο τὸ ἐποίησεν εἶπεν οὗτος κτηγόμενόν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ ἀγροῦ δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ, διότι ἠγόρασα οὐχὶ μόνον τὸν ἀγρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ περιεχόμενον εἰς αὐτόν, διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τοῦτο. Ὁ δικαστής θανατώσας τὴν ἐλικρίνειαν καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἐφώνησε καὶ εἶπε: Σὰς βεβαίῳ ἔτι πρόφτην ἤδη φορὰν παρουσιάζεται τοιαύτου εἴδους ἰσότησις ἀπέναντι δικαστηρίου.» Ἄλλ' ὁ δικαστής ἐπειδὴ ἦτο ἔξυπνος καὶ εὐφυής, εἶπεν εἰς τὸν ἓνα ἕξ αὐτῶν, ἔχετε, κύριε, υἱόν; καὶ εἰς τὸν ἄλλον εἶπεν, ἔχετε θυγατέρα; Ἐπειδὴ δὲ ἀπέρτησαν ἀμφοτέρω καταφατικῶς, τότε εἶπεν ὁ δικαστής, ἐπάδρευσατε ὁμοῦ τὰ παιδιά σας καὶ δότε τοῦτον τὸν χρυσόν, καὶ μὲ τὸν χρυσόν τοῦτον νὰ ἀγοράσητε ἓνα μέγαν κάμπου, καὶ νὰ σχηματίσητε μίαν οἰκογένειαν.

Τ Ο Γ Ι Α Λ Ι

Κ Α Ι Τ Ο Π Η Γ Α Δ Ι Τ Ο Υ Μ Ι Α Ο Υ Δ Η

Νησιδρον μικρὸν τὸ Γιαλί καὶ ἀνατολίτικον, ἢ ἐπὶ τοῦ Πιλιπίου Κισσιρῶσα λεγομένη, κατὰ πρὸς Β. ἀντικρὺ τῆς Νισύρου ἀπέχον αὐτῆς ἑως 5 — 6 μ. ἐκλήθη γιαλί ἐπὶ τῶν Νισυρίων ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῷ ἔξαρτισσομένης πορσελιάνης, ἣτις ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ καθιστᾷ τὸ ἔδαφος αὐτοῦ σιλικόν καὶ ἀκτινοβολοῦν καὶ μάλιστα ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου. Χωρίζεται διὰ τινος ἀμμώδους καὶ πολυέχθους κόλπου λεγομένου κάμπα εἰς δύο μέρη, τὸ μὲν πρὸς Α. ἔχον γονίμους γαίας σπείρεται κατ' ἔτος ἐπὶ τῶν Νισυρίων δημοτικῶς καὶ λήγον εἰς τὸ ἀκρωτήριον τὸ λεγόμενον Καμάρα, τὸ δὲ πρὸς Δ. ἄγονον καὶ ἀκαλλιεργη-

τον γέμει πευκῶν καὶ κομάρων καὶ ἀπολήγει εἰς πετρῶδες τι ἀκρωτήριον Καλόντοι λεγόμενον ἀπέχον μόλις ὅ μ. τῆς Νισύρου· εὐχῆς ἔργον ἦθελεν εἶνε ἔαν περὶ τῶν ριτηνωδῶν τούτων αὐτοφυῶν δένδρον εὐίμβανον οἱ Νισύριοι τὴν δέουσαν πρόνοϊαν, χρησιμεύει δὲ πρὸς βοσκὴν ποιμνίων καὶ ἰδίως αἰγῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὸ θέρος.

Ἔχει δὲ ἀσφρίεστατον καὶ εὐρύχωρην φυσικὸν λιμένα σχηματιζόμενον ἔκ τινος μικροῦ νησιδος Ἁγίου Ἀντώνιος ἐπιπροσθούσης αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁπῶϊον πλῆθι πηλλάκις ἐν καιρῷ πλοῖα τραυμαίης καταφεύγουσι πρὸς διύσωσιν.

Ἐπὶ τῆς νησιδος τυτῆς ὑπάρχει φρέαρ, οὐτινας ἢ ἀνόρουξις κατὰ τὰς μαρτυρίας πολλῶν πρὸ 10 καὶ 20 ἔτων γερόντων ἰτηρητήντων ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στόλῳ καὶ ἰδίῳ τοῦ ἀμνηστοῦ καὶ σεβαστοῦ μοι πατρὸς Πατᾶ Ἰ. Ζαπέτη, ὅστις ναυτόπαις ὢν τοῦ Ἑλλ. στόλου, ὀφείλεται εἰς τὸν ναύαρχον Ἀνδ. Μαρούλη, ἐναβρυνόμενος· δὲ καὶ κωμωροημονῶν ὁ πατήρ μου μοὶ ἔδηγαιτο πηλλάκις τὴν ἀνόρουξιν τοῦ πηγαδίου τούτου ὡς ἔξῃς.

Μετὰ τὴν μεταξὺ τῆς Κῶ καὶ τοῦ Πετρουμίου ναυμαχίαν γενομένην 29 Αὐγ. 1823, καθ' ἣν οἱ Ἑλλ. κατεναυμάχησαν τὸν ὑπὸ τὸν ναύαρχ. Ἀβδουλλάχην Τουρκ. στόλον συνιστάμενον ἐξ 20 δίκροτα καὶ μονόροτα πολεμικὰ πλοῖα, οἱ Ἑλλ. κάμψατε, τὸ Σιανδύριον (σήμερον ἁγ. Φοκάς), ἕνεκα ἀντιπνοίας καὶ τοῦ ἐκ τῆς ξηρᾶς τῆς Ἀνατολῆς φόβου, πρόσθετες καὶ τῆς στερήσεως τροφῶν καὶ λοιπῶν χρειωδῶν καὶ ἰδίως τῆς τρομεροῦς λειψυδρίας, κατέπλευσαν εἰς τὸν λιμένα τῆς νησιδος τοῦ Γιαλιού, καὶ τροφὰς καὶ τὰ λοιπὰ χρειώδη κατὰ τὸ σύνθηδες ἐπρομηθεύοντο ἐκ τῆς Νισύρου, ἕδωρ δὲ εὔρεν ὁ τότε μικρὸς ναυτόπαις Ἰ. Ζαπέτης ὅστις γνωρίζων μέρος τι ἔνθα ἀνέβρυσεν ἕδωρ, διότι ὁσάκις ἤρμετο μετὰ ἀλιευτικῶν δι' ἀλιεῖαν πλοίων μετέβαινεν εἰς τὸ μέρος τούτου καὶ ἀνασκαλεύων διὰ τῆς χειρὸς ἔπινεν ὑπέδειξε λοιπὸν τοῦτο πρὸς τὸν ναύαρχον Μιαούλην, ὅστις αὐθροεὶ διέταξε τὴν ἀνόρουξιν καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐπὶ τῆς νησιδρίου τούτου πηγαδίου, διὸ καὶ καλεῖται μέχρι σήμερον τὸ Πηγάδι τοῦ Μιαούλη. τὸ δὲ ἕδωρ αὐτοῦ θεωρεῖται

παρα τῶν ναυτικῶν, οὐχὶ πλέον ὥς τὸ σὺνηθεῖς, ἀλλ' ὥς ἀγίασμα, καὶ εἶνε διαυρέστατον, ὑγιεινέστατον καὶ εὐπεπτότατον, διὸ καὶ αἱ Ἰταλικαὶ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς νήσου καὶ ἴδρουνται παρ' αὐτοῦ καὶ μάλιστα κατὰ τὸ θέρος.

ΠΟΛΙΤΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΟΧΗΣ

Θέλεις νὰ γίνῃς πλούσιος; (ἔλεγε πικρῶς πρὸς τὸν δεκαπενταετῆ υἱὸν του, ὅστις ἔπαι πολλά πικρὰ ποτήρια ἐν τῇ ζωῇ του, καὶ ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὸν σημερινὸν κόσμον).

Φύλαττε τὰ χρηματὰ σου καὶ τέντωσον τὴν συνειδησίην σου.

Θέλεις νὰ γίνῃς σοφός; Φύγε, πῆε, κοιμήσου, καὶ τίποτε μὴ λέγε.

Θέλεις νὰ γίνῃς δημοτικός; Σύχναζε ὅλα τὰ κατὰ γῶγια, καὶ ἄπουργός ἀκόμη ἂν εἴται.

Θέλεις νὰ ἀρέσκῃς! Λέγε πάντοτε ναί, καὶ γνώμην μὴ δίδε.

Θέλεις νὰ λάβῃς μικρὸν ὑπόβλημα; Ἔσο τυφλὸν ὄργανον εἰς τὴν ἄνωτέραν θέλησιν καὶ μὴ λέγε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ σὺ Κύριε.

Θέλεις νὰ εἴται πτωχός; Ἔσο τίμιος, ἀκέρσιος καὶ ἀνεξάρτητος.

Θέλεις νὰ σὲ ὀνομάσουν παράφρων; Ἐκφρασον τὰ αἰσθήματα σου διχῶς νὰ συμβουλευθῇ; τὰ μαντεία.

Θέλεις νὰ σὲ ὀνομάσουν ἀτυχῆ; Τυπῶσον τοὺς διαλογισμοὺς καὶ σκέψεις του.

Θέλεις νὰ σὲ ὀνομάσουν λοιδωρὸν; Ἐκδώτων ἐφημερίδα καὶ κήρυττε τὴν ἀλήθειαν.

Θέλεις νὰ σοὶ προσέψουν μωρίαν καὶ σχολαστικότητα; Γενοῦ διδάσκαλος.

ΤΑ ΒΟΛΑΝΙΔΙΑ ὩΣ ΙΑΤΡΙΚΟΝ

Οἱ κερκοὶ τῆς δρυὸς (βαλκανιδιάς) παρασκευαζόμενοι εἰς εἶδος τι καφὲ εἶνε πολὺ ὠφέλιμοι εἰς τὰ χοιραδικὰ καὶ ραχιτικὰ πρὸ πάντων παιδιᾶ, καὶ εἰς αὐτοὺς δὲ τοὺς ἡλικιωμένους τοὺς πάσχοντας ἀπὸ χρονίως διαρροίης, χρονίους πυρετοὺς καὶ εἰς ὄλους ἐν γένει τοὺς καχεκτικούς. Παρασκευάζονται δὲ ὡς ἑξῆς· λαμβάνομεν τινα ἐξ αὐτῶν κοί, ἀφου ἀφαιρέσωμεν τὸν φλοιὸν, καθουρδίζομεν καὶ ἀ-

κολούθως ἀλέθομεν, ὡς κάμνομεν διὰ τὸν καφέ. Ἐκ τῆς κόναως ταύτης, μόντης ἢ ἀναμεμιγμένης μετ' ὀλίγο νκαφέ (2 μέρη βλανιδίων εἰς 1 μέρος καφέ) κατασκευάζομεν μετὰ ζακχαρώως καφέ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πίνουντι οἱ ἄρρωστοὶ κάθε πρωτῆ ἢ ἑσπέρας.

ΠΡΩΩΡΟΣ ΑΝΔΡΙΑ

Κατὰ τὸν Γαλλο-γερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870 ὠμίλουν τινὲς ἔν τιμι αἰκία τῶν Παρισίων περὶ τοῦ σχεδίου, τὸ ὅποιον εἶχον οἱ Γερμανοὶ νὰ ὑπάγῃσι νὰ πολιορκήσωσι τὴν πρωτεύουσιν τῆς Γαλλίας. Παιδίον ὀκταετὲς ἠκροᾶτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς, καὶ εἴτα αἴφνης ἐγειρόμενον τοῦ καθίσματός του, πλησιάζει τὸν πατέρα του καὶ τῷ λέγει: « Ἄν οἱ Γερμανοὶ ἔλθωσι, θὰ φέρωσι παιδιὰ μετ' αὐτῶν; » Δὲν ἤξεύρω ἀπεκρίθη ὁ πατήρ· ἄλλο διατι μετ' ἐρωτᾶς τοῦτο; διότι ὑπέβαλεν ὁ μικρὸς ἦρωας, σφίγγων τοὺς γρόνθους του, θὰ ἐμαχόμεν προθύμως μετ' αὐτῶν.

Ἄλλοι οἱ παρόντες ἐπευφάνησαν τὴν πρόωρον ἀνδρίαν τοῦ παιδίου καὶ τῷ συνεχάρησαν διὰ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτά του.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ

Κ)ΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ἄφου τέλος ἐξέλιπε πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας καὶ ὁ Τουρκικὸς χεῖμαρρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, τότε ὁ τελευταῖος αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος συναθροίσας τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως εἶπε τὰ ἐξῆς θαυρτήμαντα τελευταῖα λόγια προσπαθῶν καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ εἰδέτι στιγμήν νὰ ἀναρριπίσῃ τὴν τόλμην τῶν στρατιωτῶν ἀναμιμνήσκων αὐτοῖς τὰς προγονικὰς ἀρετάς.

« Εἴθε, ἔλεγε πρὸς τὴν συντηγμένην φρουρὰν τῆς πόλεως κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀξιομνημόνευτον δημηγορίαν, εἴθε ἀπόγονοι τῶν ἀνδρείων ἐκείνων καὶ μεγάλων Ἑλλήνων, εἴθε χριστιανοὶ οἱ ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἀδίκως ἡμᾶς πολιορκοῦντες βάρβαροι Γούρκοι θέλουσι καὶ τὴν πίστιν ἡμῶν νὰ ἐξαρνήσωσι καὶ τὴν

ἐλευθερίαν ἡμῶν καὶ τὴν περὶδὴ νὰ καταστρέψωσιν. Οἱ πατέρες ἡμῶν κλειστάκις κατετρόπωσαν τοὺς βαρβάρους τούτους καὶ ἀπίστους Ἑλίμεθα μὲν ἔλαίτοι, ἀλλ' ἐνθουσιάζετε πένον ἔλαίτοι Καραχιδόντι κατενίκησάν ποτε τοὺς πολυπλήθεῖς Ῥωμαίους. Στήτε λοιπὸν γενναίως παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τοὺς οἰκτιριστοὺς τοῦ Θεοῦ, ἱδελφοὶ καὶ στρατιῶται! Πόλεμῆτατε ἀνδρείως, καθὼς ἀμάρτυροι εἰς Χριστιανισμὸν καὶ εἰς Ἑλλήνας! Ἴδου εἰς ὑμᾶς παραδίδωμι τὸν τεταπεινωμένον τοῦτον ἄθρονον καὶ τὴν περιδοξὸν ταύτην βιοκλίδα τῶν πόλεων, τὴν πόλιν τοῦ Μ. Κηρίνου, ἣτις ἐστὶν ἡ ἐλπίς καὶ ἡ χάρις πάντων τῶν Ἑλλήνων!

Τόσον δὲ συνεκίνησε τὰς ψυχὰς, τόσον ἐξέκτυσε τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἄπαντες μετὰ τὴν δημηγορίαν ταύτην ἀνέκραξαν τὸ πρωτάκι στον ἴσωσ ἐκεῖνο. « Ἀποθάνομεν ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν Καρδίαν ὡς ἀναφέρει ὁ αὐτόπτης ἱστορικός Φραντζῆς, ὡς λέοντες ἐποίησαν καὶ ἀλλήλους συγχωρήθentes, ἤθουν ὁ εἰς τῷ ἐτέρῳ κινδύναλλον καὶ μετὰ κλυθμοῦ ἐνγυκαλίζοντο, οὔτε φιλιότητων τέκνων μνημονεύοντες, οὔτε γυναικῶν ἢ πλοῦτου φροντισόντες, εἰμὴ μόνον τὸ ἀποθνεῖν, ἵνα τὴν περὶδὴ φυλάξωσι. Καὶ ἕκαστος ἐν τῷ τεταπειμένῳ τόπῳ ἐπανέστρεψε καὶ ἀσφαλῶς ἐποίουν ἐν τοῖς τείχεσι τὴν φυλακὴν. »

Ὁ Μωάμεθ σεβόμενος τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Κωνσταντίνου εἶχε πέμψει πρέσβεις τῇ 26 Μαΐου παρακινῶν αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ πόλεμον ἀπελπισμένον ἤδη καὶ νὰ ἀπέλθῃ μετὰ τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν θησαυρῶν τῆς πόλεως εἰς Ἡελοπόννησον, ἢ ὅπη βοῦλεται, μόνον δὲ τὴν πόλιν νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ. Ἀλλ' ὁ ἄξιός τῶν Ἑλλήνων προγόνων αὐτοῦ Κωνσταντίνος, προτιμῶν τῆς ἀτιμω ζωῆς τὸν ἐντίμον θάνατον, εἶπε· ἐν τέλει τῆς τελευταίας καὶ τῶν περιστάσεων αὐτοῦ ἀξίας ἀποκρούσεως πρὸς τὸν Σουλτάνον Μωάμεθ. « τὸ δὲ τὴν Πόλιν σοι δοῦναί. οὐτ' ἐμὸν, ἔστιν, οὐτ' ἄλλου τῶν κατοικοῦντων ἐν ταύτῃ πόλιν ἢ γὰρ γνώμη πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν. »

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΣΟΥΡΙΑΣ ἄσμα Νισυριακόν

Σ' δόλι' τὰ κάστρη πῆα κιοῖλα τὰ τῆρισσ,
οἶν τις Σουρίας τὸ κάστρο, κάτρο δὲν εἶδα.
Εὐθὺς τὸ πολεμοῦσα χρόνος δώδεκ,
καίλλιος δεκατεσσάρους οἱ Σρακηνοί.
Κ' ἓνα γανισταράκι, μινῆς ρωμαϊκῆς παιδί,
εἰς τὸν περδέρην πάει κκι μπερβερίζεται.
Γοναίσει ρούχα βάζει κκι γονακίζεται,
"Ἐνα μαζελάρι ἔθαλλε κοιλιά,
κκι δὺν χρυσὴ μινδῆλιχ ἔθαλλε βουζιά
κκι γινετι γοναίκα κκι γγαστρώνεται,
κκι π' ἔξω ἀπὸ τὸν πόργον πάει κκι κλαίεται.
"Ὡ κορά τοῦ πόργου, κκι λοπήσομε,
τὸ ὄρφανὸν τὸ ἔνον κκι λιμνίσσομε.
"Ἀμετε, βήτες, σκλάβες νὰ τῆς ἀνοίξετε.
"Ὀχι, κυρά μου, ὄχι, μὴν ἦν καταδοσιά.
νὰ μὴ σὲ καταδώκη πέτρα νὰ τενῆς.
νὰ σὲ πιτοῦν οἱ τοῦρκοι κ' οἱ Σρακηνοί.
"Ὀχι, κυρά μου, ὄχι, δὲν ἦν καταδοσιά.
ἐγώμκι γγαστρωμένη τῶν ἔνναξ μινῶ.
"Ἀμετε, βήτες, σκλάβες, νὰ τῆς ἀνοίξετε.
Κκιδσο νὰ μιοκνοίξῃ ἡ χώρα γέμωσε,
κκιδσο νὰ κκακνοίξῃ ἡ χώρα κάρθησε.
κκι ἡ κορα τοῦ πόργου ἔξω πετάχθησε.
"Ὡ πόργο μου, φονιά μου, ὦ πόργο φονεοτή.
φονεύεις με κ' ἔμένα κκι τὸν ἄντρα μου.

ΠΟΙΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΗΡΑΙΟΥΣ

ΙΔΡΥΤΑΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΜΑΝΔΡΑΚΙΟΥ ΝΙΣΥΡΟΥ

Τὸ κατωτέρω ποίημα ἐποιήθη μὲν ὑπ' ἐμοῦ ἀπηγ-

γέλυθῃ δὲ ὑπὸ τοῦ δεκαετιοῦς τότε υιοῦ μου Ἰ.
ἐν τῇ τελειῇ τῶν ἐγκαινίων.

Γεῖα σας, γεῖα σας, Ὀμηραῖοι.

Ὅλ' ἡ Νισύρου τὸ λῆει.

Εἰσθε κάγχημα στὸν τόπον,

Κατὰ συμπεριφορὰν καὶ τρόπον.

Εἰσθε ἔξοχοι πολίται,

Ξεύρετε νὰ ἐκτιμῆτε,

Ποτὶ ἔργα θὰ τιμῆσουν,

Τὴν πατρίδα νὰ κλείσουν.

Σας ἐνέπνευσιν αἱ Μοῦσαι γιὰ νὰ κτίσητε σχολεῖα,
Τ' ὄνομά σας νὰ ὑμνοῦσι τῆς Νισύρου τὰ παιδία.
Ἵπὸ μάλης τὰ βιβλία ἔρχονται ὑπὸ τὴν στέγη,
Ὅπου λάμπει τῆς παιδείας ἡ λαμπὰς ἡ ἀνκαμένη.
Ν' ἀρόνται τὰς γνώσεις μέτρα εἰς τὰς πάροδοις,
Νὰ μανθάνουν ν' ἀποφεύγουν καὶ τοῦ κόσμου τὰς κακώσεις.
Καθ' ἐκάστην ἐξυμνεῖται τ' ὄνομά σας Ὀμηραῖοι,
Καὶ γιὰ αὐτὸ μὲ στερόν βῆμα βλίνετε καὶ θορραλαῖοι,
Νὰ καὶ ὁ Ἀπόλλων τῶρα μὲ τὴν λύρα εἰς τὰ χέρια,
Καὶ τ' ἀκολουθοῦν αἱ Μοῦσαι μὲ τὰ ἄνθη στὰ πανέργια.
Παίζει ὁ Ἀπόλλων λύραν καὶ αἱ Μοῦσαι ὄλαι ἄδουν
Καὶ τὸν Ὀμηρον σονάμα στὸ χορὸν τῶν μέσων πιάνουσι
Δῆτε, δῆτ' ἐκεῖ τὰς Μούσας, εἰ στεφάνια ἔπου πλέκουν,
Στὰς κεφαλὰς τῶν Ὀμηρῶν σκοπὸν ἔχουν νὰ τὰ θέκουν.

Ἔργον τῆς ἀθανασίας καὶ ἀθάνατον θά μένει,
Ἐν ὄσῳ ἢ φόβῳ ἀναθάλλει καὶ ὁ ἥλιος ἀπιπέλλει.
Ζήτωσαν οἱ Ὀμηροῖσι ! γράφει πάνω εἰς τὸν τοῖχον,
Μήπως κ' οἱ ἐπίγονοι μας δὲν θὰ λέν' ἀπὸν τὸν σῖχον.
Κήπως τ' ἀφοχα τὰ ὄντα καὶ οἱ βράχοι τῆς Νισόρου,
Πάντοτε δὲν θὰ φωνάζουν ζήτω τὰ μέλη τοῦ Ὀμήρου.

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΣΕCΙΛ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕ-
ΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΕΝ Τῶ ΣΥΜΠΟΣΙῶ Τῶ ΔΟΘΕΝ-
ΤΙ ΕΝ ΔΟΝΑΙΝῶ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΑΥΤΟΥ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΩ ΒΕΝΙΖΕΛΩ

ΣΩΤΗΡΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ἐκ πολέμου νεφῶν ἀπέλαμψεν ἐλευθερον ἡμαρ
Ἄθλα φέρει Νίκη κήδυμ' ἰσοτέφανος.
Γήθησαι κορυφαὶ ὄρεων νῆσοί τε θάλασσαί,
Δέσματα δουλοσύνης Ἑλλάδι νῦν ἴσχυται.
Βάρβαρον ἐξέλιπσαν ἀπίσθαλος ἀσφαλὲς αἶψι,
Γῆν δὲ τῶν καίειν ἔμμη δέδωκε Θεός.

LORD SECIL

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΑΠΟΙΚΙΩΝ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Κύριός τις εἶπε μίον ἡμέραν εἰς τὸν ὑπηρέτην του, λάβε ἐν πρόβατον ἐκ τῶν ποιμνίων μου καὶ ἔπαγε νὰ τὸ σφάζῃς καὶ φέρε εἰς ἐμὲ τὸ καλλίτερον τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει ἐντὸς αὐτοῦ. Ὁ ὑπηρέτης ἐκτελέσας τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του ἔφερεν εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ ζώου.

Τὴν ἐπαύριον ὁ κύριος εἶπε καὶ πάλιν εἰς τὸν ἴδιον ὑπηρέτην νὰ πιάσῃ ἐν ἄλλο πρόβατον καὶ νὰ τὸ σφάζῃ καὶ νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὸ χειρότερον τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ ὑπηρέτης ἔφερεν εἰς τὸν κύριόν του καὶ τὴν δευτέραν φοράν πάλιν τὴν καρδίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ θύματος. Τί σημαίνει εἶπεν ὁ κύριος εἰς τὸν ὑπηρέτην οὗτος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον φέρεσαι; Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης, δὲν ὑπάρχει κανὲν καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν καρδίαν, ὅταν εἶνε καλαί, καὶ κανὲν ἄλλο χειρότερον ὅταν εἶνε κακαί.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΗΡΩΝ

Πρὸς δυσμὰς τῆς γῆσου Νισύρου ὑπάρχει τὸ ἀκρωτήριον Κάτερρον διάβατον καὶ ἀπότομον, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ πάλαι φρούριον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐφυλακίζοντο οἱ συλλαμβανόμενοι πειραταὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἔρειπια σώζονται μέχρι σήμερον καὶ ὀνομάζεται παρὰ τῶν κατοίκων «τὰ Ἑλληγκα», ἢ δὲ λέξις Κάτερρον σημαίνει φυλακὴ τῶν πειρατῶν, καὶ συνάμα μεγάλον πειρατικὸν πλοῖον καλούμενον γκαλέρα, διὸ καὶ μέχρι σήμερον σώζεται ἡμῖν ἡ δημώδης φράσις «θὰ σὲ στῆλω στὸ Κάτερρον» λεγομένη ἐπὶ κακουργούντων καὶ κλεπτῶν.

Παρὰ τὸ ἀκρωτήριον λοιπὸν τοῦ Κατέρρου ὀλίγον μακρὰν τῆς κρημνάδου παραλίαν λέγει ὁ Γάλλος περιηγητὴς Δαμπέρ (Dampier), ὅτι ἀνεκάλυψάν τινες ἓνα βράχον πολὺ

ὑψηλὸν ὀνομαζόμενον Καλόγηρον, ὃ ὁποῖός εἶνε ἄντελῶ; ἀ-
 προσίτος, ἀπότομος καὶ κρημνώδης ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἐπὶ τοῦ
 βράχου τούτου εἰς καλόγηρος ὁρθόδοξος Ἑλληρ, ἐκ τοῦ ὁ-
 ποίου ἀναμφιβόλως ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομά του ὁ βράχος οὗτος,
 ἀνέβη διὰ τὴν διέλευσιν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀσκητικὸν βίον κατὰ τὸ
 παρ' ἰδειγμα τῶν στυλιτῶν μοναχῶν μετὰ δύο ἄλλων
 συναδέλφων του ἐπίσης μοναχῶν τοῦ τάγματός. διὰ τὰ
 ἀναβαίνουσι, δὲ καὶ τὰ καταβαίνουσι ἐκ τοῦ βράχου
 τούτου μετ' ἐχειρίζοντο, ὡς βοήθημα, τὴν τροχιλίαν (μακαρὰν)
 ἐντὸς μικροῦ πλοιαρίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου μόλις ἠδύνατο τὰ
 χωρέσωσιν εὐχερῶς δύο ἄτομα· ἀλλ' ὁ καλόγηρος οὗτος ἐφο-
 νεύθη ὑπὸ δύο Τοῦρκων πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι συνέλαβον
 αὐτὸν κατὰ τὸν ἐξῆς περιεργον τρόπον.

Οἱ δύο ἄλλοι συνάδελφοί του καταβάντες ἐκ τοῦ βρά-
 χου εἰσῆλθον εἰς τὸ μικρὸν πλοιαρίον διὰ τὴν καταπλεύσω-
 σιν εἰς τὴν ξηρὰν τῆς Νιούρου καὶ παραλάβουσι κατὰ τὸ
 σύνηθες τὰ ἀναγκαιοῦντά αὐτοῖς, αἰφνης ἐπαρουσιάσθησαν
 δύο Τοῦρκοι πειραταὶ καὶ τοὺς ἐφόνευσαν, μετὰ τὸν φόνον
 τῶν δύο καλόγηρων ἐνδυθέντες οἱ πειραταὶ τὰ ἐνδύματά
 των καὶ μετὰ τὸ καλογηρικὸν τοῦτο σχῆμα ἀνοβάντες ἐπὶ τοῦ
 βράχου διὰ τῆς τροχιλιᾶς ἐφόνευσαν καὶ τὸν τρίτον διότι
 ἀπατηθεὶς ἐκ τοῦ καλογηρικοῦ σχήματος αὐτῶν ἐξέλαβεν αὐ-
 τοὺς διὰ συναδέλφους του, διὸ καὶ ἐδίστασε τὴν πράξιν
 ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἔπραξε διὰ τὴν ὑπερασπισθῆναι τὸν ἑαυ-
 τόν του, καὶ παραλαβόντες τὰ ὀλίγα σκευὴ τὰ ὁ-
 ποῖα εὔρον, κατέβησαν πολὺ εὐκολότερον, παρ' ὅτι εἶχον
 ἀναβῆναι ἐκ τοῦ βράχου, ἔκτοτε κατὰ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον
 ὁ βράχος οὗτος ἔμενε καὶ μένει ἀκατοίκητος· ἐκ τοῦ ὕ-
 ψους τοῦ βράχου τούτου δυνάμεθα τὰ ἴδωμεν μέγα μέρος
 τοῦ Ἀρχιπελάγους· καὶ σήμερον ὁ βράχος οὗτος ὀνομάζεται
 καλόγηρος.

Η ΠΥΡΓΟΥΣΑ

Νησούδιον κείμενον πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Νισύρου περὶ τὰ ἑπτὰ μίλια ἀπέχον αὐτῆς. Ἔχει σχῆμα ἰχθύος ἔχοντος ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας καὶ ἀποληγὸν ἀπὸ βορρᾶν πρὸς νότον εἰς δύο ἐπιμήκη ἀκρωτήρια, τῶν ὁποίων τὸ πρὸς βορρᾶν καλεῖται Ἡλιόσκεπον τὸ δὲ πρὸς νότον Φθενό, καὶ ἀπὸ δυσμὰς πρὸς ἀνατολὰς ὑψοῦνται λόφοι ἐκτεινόμενοι ὀλίγον εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς δυσμὰς μάλιστα σχηματίζει ἀκρωτήριον ὀνομαζόμενον Ἀγεράκια.

Εἶνε νῆσος πολυίχθυσ καὶ τὰ παράλια αὐτῆς βρῖθουσιν ὄστρακοδέσμων καὶ μαλακίων καὶ λοιπῶν, διὸ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Νισύρου συχνὰ μεταβαίνουνσι τὴν πρωτὴν δι' ἀκατίων, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ γαλήνης πρὸς ἀλίευσιν καὶ τὸ ἑσπέρας ἐπιστρέφουσι μὲ οὐκ εὐκαταφρόνητον ἄγραν.

Εἶνε νῆσος λίαν γόνιμος καὶ καρποφόρος διὸ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Νισύρου μεταβαίνοντες εἰς αὐτὴν μὲ τὰς πρώτας βροχὰς τοῦ φθινοπώρου καὶ ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας διαμένοντες σπεύρουσιν ἐν γλάξ κριθήν, σίτον, λάθυρον καὶ ἄλλα διάφορα ὄσπρια. Τὸ ἥμισυ τοῦ νησούδιου, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ ἀφίνουσι χέρσον πρὸς βορρῆν ξύλων. Δύναται τὸ νησούδιον τοῦτο καλλιγεργηθὲν καὶ φυτευθὲν προσηκόντως νὰ διαθρέψη τεσσαράκοντα ἕως πενήτηκοντα οἰκογενείας ἀγέτως καὶ νὰ καταστῇ συνάμα ἀποικία Νισυριακὴ κατὰ ξηράν, ὅπως αἱ Ἀργινοῦσαι τῆς Χίου κατὰ θάλασσαν.

Αἴτιον τῆς μὴ καλλιεργείας ὧς φαίνεται, ἦτο καὶ εἶνε ἡ ἐπὶ τουρκοκρατίας πληρονομένη δεκάτη καὶ ἑξακολουθοῦσα νομίζω εἰσέτι.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐπὶ τῶν Ἱπποτῶν κατοκεῖτο ὡς φαίνεται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε σωζομένων ἐρειπίων καὶ μάλιστα ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου ἐπὶ λόφου πύργων, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα Πυργουῖσα, τῆς ὁποίας ἡ περιφέρεια εἶν τρία ἕως τέσσαρα μίλια, ἔνεκα δὲ τοῦ ἐπιμήκους σχήματος αὐτῆς

χρησιμεύει και ὡς λιμὴν ἀναλόγως τῶν πνεόντων σφοδρῶν ἀνέμων, διὸ και πρὸ πενήκοντα ἔτων οἱ περι τὰς λοιπὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ζωδιέπται προσρμιζόμενοι με οὐκ ὀλίγην λείαν αἰγῶν, προβάτων και βοῶν ἀπήρχοντο ἀνενόχλητοι, ἔνεκά τῆς ἀνεπαρκείας τῶν φυλάκων, ἀλλ' ὅταν ἡ νῆσος ἐνοικιάζετο πρὸς βοσκὴν ζῴων ἑπὸ ἰδιωτῶν και οἱ φύλακες ἦσαν ἀρκετοὶ και μεταχειριζόμενοι ὡς ἄμυναν τὰς ἐπάλλξεις τῶν πύργων, οὐχὶ μόνον δὲν ἄφινον αὐτοὺς νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν νῆσον, ἀλλὰ και τοὺς ἠνάγκαζον αἱ βολαὶ τῶν τουφεκίων νὰ ἀπέρχωνται καιπερ τρικυμίας οὔσης.

ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΜΗΡΑΙΟΥΣ

Ζήτωσαν οἱ Ὅμηραῖοι γράφει πάνω εἰς τὸν τοῖχον.
Μήπως κ' οἱ ἐπίγονοὶ μας δὲν θὰ λέν' αὐτὸν τὸν ἦχον.
Μήπως τ' ἄψυχα τὰ ὄντα και οἱ βράχοι τῆς Νισύρου,
Πάντοτε δὲν θὰ φωνάζουν ζήτη τὰ μέλη τοῦ Ὅμηρου ;

ΔΙΑΦΟΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΝΙΣΥΡΙΑΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Π Ω Λ Η Τ Η Ρ Ι Ο Ν

Διὰ τις παρούσινς ἡμον και καθαρας ἀποδίξεος τὴν σιμερο ὠμολογουμε και φανερονομε ἔμινς ἡ ἔβρεθιεττες προεστὶ του μανδρακίου ὠτι με το νὰ εχι χρέος ἡ μαρία τοῦ ψαροῦ επουλίσαμε τὸν κίπο με τι βουλι το σιγενοτιτις τὸν ὀπιὸν τὸν επιρε ὠ αττονις τοῦ πατὰ μαβρουδὴ δια γροσια ηκοσι νοιμερο 20 ἔπιος ἠνε καλὰ πουλιμενος και καλὰ ἀγορασμένος και ὀπιος ἠθελε σικὸθι νὰ νοχλisci τὸν ανοθεν αττονι νὰ εχι νὰ πλιρονι σιτις ροδου τὸ ἡμαρετι γροσία 10 και δια

τὸ βεβαιοῦν τῆς ἀληθείας ἐγγράφῃ τὸ παρὸν κατεπρόσθεν τὸν
ἐβρεθέτον καὶ ἀξιόπιστο μαρτυρον.

1815 σεπτεμβρίου 28

- » δεακο γεοργις προτογερος του κινου.
- » παπα κοσταντινος παρον.
- » διακογεοργις καὶ γραματικος τῆς κωνοτις ἐγγραφα.

Ε Τ Ε Ρ Ο Ν

τιν σημερο ἡμέραν ωμολογο καὶ φανερονο ἐγὼ ω διάκο
μηχαλης του γεώργη τοῦ φῶτι πῶς ὄχι πῶς διγῶ τοῦ γεώργη
του μαστρονικολα του ψου το κρεμάρι με την ἀλλοτωπειαν και
το κοματην — δια — γο — 8 ἡγουν ὄκτο και ἀπιος σηκοῦῃ
καὶ ἐνοχλησι δικῶς ἢ ξένως — δηδη στὸ ἐμριν τῆς ροδου —
γο — 10. ἐτος 1797 εν μηνη νωεμβριου προτη.

παπακόνσταντινος γραφω τα ἀνωθε.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΕΝ Τῷ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚῷ ΝΑῶ
ΤΗΣ ΝΙΣΥΡΟΥ ΥΠΕΡ ΤῶΝ ΧΗΡῶΝ ΚΑΙ ΟΡΦΑΝῶΝ
ΤῶΝ ΠΕΣΟΝΤῶΝ ΕΝ ΠΟΛΕΜῶ

Ἀγαπητοί μου συμπαιριῶται

Ὅτε κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα τὸ 1821 ἐσχηματιζετο τὸ
Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐν ὁμοίῳ σάλῳ καὶ κλυδωνισμῷ πρὸς τὸν ση-
μερινὸν καὶ εἶχεν ἀνάγκην ταχεῖς ἐπικούρειας πρὸς ἐξασφάλησιν
μὲν αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν κινδύνων, προαγωγῆν δὲ καὶ βελτι-
ωσιγ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ βίου, τότε ἀνεφάνησαν πολλοὶ μεγιστοὶ

φιλοπάτριδες καὶ φιλοθενοὶ ἄνδρες ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ἔθνει, αἰτι-
νὲς θελούντες, νὰ ὑποστηρίξωσι τὸν ἐνδοξὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας
ἀγῶνα καὶ νὰ προσφέρωσι τὴν ἀπικουμένην ἀρωγὴν καὶ βοηθή-
σιν τοῖς ἀγωνισταῖς, ἄλλοι διὰ χρημάτων καὶ ἄλλοι διὰ λόγου,
περιήρχοντο γῆν καὶ θάλατταν, ὅπως ἐμπνεύσωσι θάρρος εἰς ἁ-
παντας τοὺς ὁμογενεῖς καὶ φιλέλληνας διὰ νὰ ἀναδειχθῶσιν ἕξινε
πρωταγωνιστὰς καὶ πρῆγοροι τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου προτρέπων
δὲ συνάμα αὐτοὺς ὅπως παντὶ σθένει εἴτε δι' ἔργου, εἴτε διὰ λο-
γου τὸν ὑπὲρ τῆς παλιγγενεσίας ἀγῶνα, ὃν ἀνέλαβεν ἡ φιλότατη ἡ-
μῶν πατρίς καὶ νὰ ὑποστηρίξωσι μετὰ τῶν διαπρεφάντων κατὰ τὴν
ἐποχὴν ἐκείνην μεγάλων ἐνδόξων προμάχων τοῦ Ἑλληνισμοῦ
ἀνδρῶν ἐπατόντων καὶ πεπνυμένων συγκρατηθῆται ὁ μέγας καὶ
πολύς ὁ πολυμιθέστατος καὶ σοφός ἐκείνος ἱεροκῆρὸς τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων, ὅστις
φύγων τὸν τουρκικὸν ἀνιάκην διέμενε καθ' ὄλον τὸν ἀγῶνα ἐν
Ρωσσίᾳ, καὶ ὄντως προσφωνῶν ἐκ τοῦ ἁρβωνός ἐν τῇ Γραμματικῇ
ἐκκλησίᾳ τῆς Ὁδησσῦ τὸν λόγον τῶν ἐπιγραφόμενον Πρωτρέ-
πτικῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ προτρέπων τοὺς ἐκκλησιαζομένους
πρὸς ἄμωσαν καὶ ἐπικουρίαν τῶν μαχομένων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.
οὕτω πῶς προσηγόρευε κατὰ τὴν ἱεράν ἐκείνην στιγμήν τοὺς
συνελθόντας εἰς τὴν τελομένην θείαν ἐκείνην μυστηγωγίαν ὑπὲρ
τῆς συνειρφορᾶς ἐράνων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ὁρθοδοξίας. «Χαί-
ρετε, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες χαίρετε ἐν Κυρίῳ καὶ πάλιν ἐρῶ χαί-
ρετε, τοῦτο Κύριοι μετὰ πόθου καὶ μητρικῆς ἀγάπης προσφωνεῖ
εἰς ἡμᾶς τῆμερον ἡ φιλότατη ἡμῶν πατρίς Ἑλλάς καὶ μᾶς προτά-
γορεύει νοερώς δι' ἐμοῦ τὸ «Χαίρετε, περιπόθητα τέκνα, χαίρετε
ἐν Κυρίῳ πάλιν ἐρῶ χαίρετε», καὶ μᾶς ἐνγκαλίξεται νοερώς καὶ
ἀσπάζεται πάντας τὸν ἀπασμὸν τῆς πατρίδος καὶ μᾶς καταφιλεῖ
μετὰ δακρῶν καὶ ὡς μήτηρ φιλόστοργος τεινεῖ χεῖρα βοηθείας
πρὸς ἀνακούφισιν καὶ περιθάλψιν τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν θυ-
μάτων τοῦ πολέμου.

Ὅλος ὁ κόσμος κύριοι πλαιῖς καὶ νέος εἶχε ἐστρατιμένα τὰ
βλέμματά καὶ προσηλωμένον πρὸς τὸ Μικρασιατικὸν μέτωπον, ἔνθα
ἐπὶ διετίμῃ ἤδη μάχεται γενναίως καὶ ἀποτελεσματικῶς ὁ ἑλληνικὸς

στρατός διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν δούλων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ πρὸς τελεῖαν ἐξόντων τοῦ ἀποφωλίου τέματος τοῦ Τουρκισμοῦ καὶ πρὸς τὴν πικνωλευρίαν τῶν δῆθεν ἐθνικιστῶν καὶ πρὸς εἰσήγευσιν τῆς Ἀνατολῆς· καὶ πολλοὶ μὲν οἱ φιλάνθρωπικώτεροι, ἔπειτα οὖς καὶ μάκαρίζουσι τὰ δυσπεπίτευκτα κατορθώματα τῶν ἡρώων μας, ἄλλοι δὲ δυστημοῦσι καὶ ψέγουσι τὰ ἠρωϊκὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων. Ἄλλ' ὁ Ἕλληγ ποτὲ δὲν ἀποθαρρύνεται εἶνε Ἀγκαίος, πίπτων καὶ ἀντιστάμενος ἀναζῆ γενναϊότερος, ἐκρίζουμένος φύεται ὡς φοινῖς ἐκ τῆς τέφρας του θαλερώτερος καὶ ὡς Ἡρακλῆς καυτηριάξῃ τὰς κεφαλὰς τῆς τουρκικῆς λερναίας ὄδρας. Δὲν ἀπαυδᾷ, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀκάθεκτος ἔμπρός, εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν νίκην.

Ἄλλ' ἄρα γὰρ πρὸς ἐκτέλεισιν τοῦ ἀπολευθερωτικοῦ τούτου πολεμικοῦ ἐπιχειρήματος πόσοι πατέρες, ἀδελφοί, συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔπεσαν εἰς τὰ ἀπέραντα πεδία τῆς Ἀσίας καὶ ἀφήσαν οἰκογενεῖας ἀπροστατέτους; πόσοι νέοι σφριγῶντες ἤρωες λεβέντες, βλάμιδες καὶ παλικάρια δὲν ἐγένοντο θύματα τῆς τουρκικῆς θηριωδίας; πόσων ἄρα γὰρ τὸ αἷμα δὲν ἔρρευσεν εἰς τὰς λόχμας καὶ Ἀσιατικὰς ἀποκρήμους καταδόθρας διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ δὲν ἔθαψε μὲ πορφύραν ὁμονόμων ἡμῶν ἀδελφῶν τὰ χλοερὰ δάση καὶ πεδία τῆς Ἀσίας; ἐφ' ὧν θὰ ἀναφυῶσι γιγάντες πρὸς ἐξόντων τῶν ἀπογόνων τοῦ Ταμερλάνου καὶ τοῦ Γαζουισχάν;

Χιλιάδες οἰκογενεαὶ, κύριοι ἀπαρφανίσθησαν, ἀλόκληροι πόλεις χωρὶς καὶ δήμοι κατηρημώθησαν παρθένοι ἀθήραι ἀπμάσθησαν, παιδες διεστραγαλισθησαν ἀναριθμητὰ ἀνήλικα παιδία ἔμειναν ἀπροστάτευτα, πλείστοι ὄσοι σόζογοι ἀπώλεσαν καὶ τὰ τελευταῖον στήριγμά των, πλείστοι ὄσοι ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ἀπέλπιδες καὶ ἀμήχανοι τὴν ἀρωγὴν καὶ ὑποστήριξιν τῶν ὁμογενῶν ἀναμένουσι· τίς λοιπὸν θὰ εὐπλαγχνισθῇ τὰ θύματι ταῦτα; τίς θὰ καλύψῃ τὰ γυμνά ὄρφανὰ αὐτῶν μέλη τὰ προκαλοῦντα τὸν οἶκτον καὶ τὴν χλεύην τοῖς θεαταῖς; τίς θὰ ἀναζωογονήσῃ τὰ ἐκ τῆς παικῆς ριγούντα μέλη των; ἡμεῖς κύριοι οὐκ αἰμόνες ἀδελφοὶ οἱ ὁμογενεῖς τῶν. Τίς θὰ περιβάλῃ καὶ θὰ παραγορήσῃ καὶ θὰ ὑπουλώσῃ τὰς πλιγὰς τῶν χηρῶν καὶ ὄρφανῶν τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πεσόντων;

ἢ ἀνεξάντλητος κύριος, Ἑλληνικὴ γενναιοδωρία καὶ δαφιλῆς τῶν ὁμογενῶν συνεισφορά καὶ τίς τέλος θὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκπαίδευσιν ἡβόντων νέων καὶ πρὸς μάθῃσιν ὀργάνωντων καὶ θὰ ἀποκαταστήσῃ ἀπέλπιδας καὶ ἀμηχάνους παρθένους· καὶ πάλιν ἡμεῖς κύριοι, οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν Ἕλληνες οἱ πρόγονοί μας, κύριοι, χάριν τῆς Πατρίδος οὐχὶ μόνον τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἐχορήγουν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴν διεκινδύνουν, ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ μεγαλειεπιθῆς καὶ μεγαλοπράγμων σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος οὐχὶ μόνον τὸν ἀτομικὸν του πλοῦτον κατήνάλωσεν εἰς τὰς Περσικὰς ἐκστρατείας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδιωτικὰς προσόδους τὰς ἐκ τῶν μεταλλείων τοῦ Λαυρίου κατέστρεψε κοινὰς, ἐξ ὧν ἐναυπήγησαν 100 νῆες, δι' ὧν κατεναυμάχησαν τὸν ἀγέρωχον καὶ ὑπερφιάλδον Ξέρξην ἐν Σαλαμῖνι. Ὁ μέγας πολίτης τῆς Ἑλλάδος ὁ Περικλῆς, ἀφοῦ ἐδαπάνησε τὴν χρηματικὴν περιουσίαν εἰς τὸν Ἡελοπονησιακὸν πόλεμον κατέστρεψε τὴν οἰκίαν του κοινὸν σιτίτιον εἰς τὰς ἐκ τοῦ πολέμου χήρας καὶ ὀρφανὰ ἐδὲ δικαίος Ἀριστείδης δαπανήσας ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ τὴν περιουσίαν του ἀπέθανε κατὰ τὸν Πλούταρχον ἐν πενία συντόνῳ, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐγκατέλειπε δύο θυγατέρας πολὺν χρόνον ἀνεκδότους δι' ἀπορίαν γεγενημένας ὡς μιμηθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀθανάτους προγόνους μας, οἵτινες εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος καθίσταντο ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης αὐτῆς ὡς συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς προθύμως τὸν ὄβολόν μας διὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ τὰς χήρας τοῦ πολέμου γνωρίζοντες ἐκ ὧν προτέρων ὅτι διδομεν αὐτὸν πρὸς ἀνακούφισιν δεικῶν δυσκληρημάτων ἢ Πατρὶς κύριοι, δέχεται καὶ τὸν ὄβολόν τῆς χήρας, ἀρκεῖ νὰ διδῆται ὑπὸ καρδίας αἰσθηματικῆς, ἐλληνικῆς καὶ ἐθνικῆς προθυμίας. Ἀς μιμηθῶμεν τοὺς σημερινούς ζαπλοῦτους ἡμῶν ὁμογενεῖς, οἵτινες εἰς τὰς συμφορὰς καὶ δυσμηρίας τῆς πατρίδος κενώνουσι τὰ βαλάντια τῶν καὶ τότε ὡς γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν ἡρχαίων ἡμῶν προγόνων καὶ ὡς ὁμοίμονες ἀδελφοὶ τῶν σημερινῶν ζαπλοῦτων ὁμογενῶν μας, θὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐπαναλημβάνωμεν ὡς Ἕλληνες τὰ τοῦ ποιητοῦ ἀέν ἀριστεύειν ὑπέροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Γένος πατέρων αἰσχυρόμεν οἱ μέγ' ἀριστον ἐγένοντο.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΝΗΣΟΣΥΝΟΣ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΓΕ-
ΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ ΜΙΛ-
ΛΟΓΟΘΕΤΗΝ ΕΝ ΤΩ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΩ ΝΑΩ ΤΗΣ
ΝΗΣΟΥ ΝΗΣΥΡΟΥ ΤΗ 19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1921.

Δύσμοιρος ἐγώ ! Ἄντι νὰ ᾄδω παιάνας καὶ κάμους καὶ νὰ ψάλλω ᾠδὰς χαρμοσύνους καὶ πανηγυρικῶς νὰ συνοδεύω ὑμεναίους καὶ ἐπιδεικτικὰς πομπὰς καὶ νὰ ἀκολουθῶ νιμφικὴς λαμπάδας, ἀντι νὰ πλέξω στεφάνους ἐκ θαλαρῶν μυροβόλων ἀνθέων καὶ νὰ στέψω τὴν κορυφὴν εὐεργετικῶ παρ' ἡμῖν παράγοντος, ἀντι χαίρων νὰ ἐγκωμιάζω θριαμβοὺς ἐπιστημονικούς καὶ νὰ ἔξαιρω ἰκανότηας καὶ ἀξίας ἐπιστημονικῆς δράσεως καὶ ἄσμενος νὰ συμπανηγυρίζω καὶ νὰ ἐναβρῖνωμαι μετὰ τῶν συμπολιτῶν μου διὰ τὴν τοιαύτην ζῶσαν καὶ σφριγῶσαν ἠθικῶς καὶ ἕλικῶς ἔξοχον καὶ τιμαλφῆ παρ' ἡμῖν προσωπικότητα. Ἐπέπρωτο φεῦ ! ἐπὶ γήραος οὐδῶ νὰ ᾄδω στένων περιπαθέστατα, νὰ ψάλλω νεκρωσίμους ᾠδὰς καὶ νὰ πλέξω στεφάνους ἀπὸ μεμαραμμένα πλέον καὶ ἄσπρα ἀνθή, καὶ νὰ γίνω εἰσηγητὴς ἀπαισιῶν συμβαμάτων, φορτηνῶς δυσθήμων καὶ λυγρῶν δυσπληρωῶν, ἀπαισιῶς ἀοιδῶς ἐλεγείων καὶ θρήνων καὶ δὴ πένθιμος ἀγορευτὴς πενθίμου ἐπιμνημοσύνου τελετῆς ἀνδρός, οὐτινος ἢ ἀπώλεια, ἀφίνει δυσαναπλήρωτον κενὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωσίᾳ, καὶ τῆς ἀποίας οὐ μόνον ὑπῆρξε κορωνίς καὶ τὸ ἀγλαῖσμα καὶ καύχημα, ἀλλὰ καὶ τὰ μάλα ἐτίμα τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πατρίδα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ταῖς γεινιαζούσαις ἡμῖν Δωδεκανήσοις.

Τι λοιπὸν πρῶτον ; τί δ' ὕστατον ; τί ὑστάτιον καταλέξω ἐν τῇ σοβαρῶτάτῃ ταύτῃ στιγμῇ ; πῶς νὰ ἀρχίσω τὸ προοίμιόν μου καὶ πῶς νὰ τελειώσω ; ὁποῖαν ἰσχύσειν νὰ λάβω ; τί τέλος νὰ ἐξιστορήσω ἐν ᾧ, καθ' ἣν μόνον ἢ οὐγὴ δύναται νὰ γίνῃ διαπρύσιος κήρυξ τῆς τοιαύτης ἐξόχου καὶ τιμαλφοῦς ἀπαισίας ἢ δὲ στυγνῆ ὁδύνῃ ; ἢ ζωγραφιζομένη πενθίμως ἐν τῷ προσώπῳ πάντων κῶν συνείδόντων σήμερον ἐν τῇ ἀπενθίμῳ ταύτῃ τολ-

τῆ, ἵνα μὴ εἶπω καθ' ὑπερβολὴν, οὐχὶ μόνον με καθισταῖ ἄναυδον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τῷ πένθιμῳ τούτῳ βήματι παρῶσταιν μου διαμφοσβῆται.

Ἐπιθυμῶ, πένθιμος ὁμήγηρις ἐπιθυμῶ θέλω νὰ εἶπω ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους ἐπὶ τῷ ἀώρῳ θανάτῳ τοῦ πρὸ ἡμερῶν μεταστάντος εἰς τὴν αἰωνιότητα ἡμετέρου ἔσοχου συμπελίτου, πολυκλαύστου καὶ ἀξιογιάστου ἱατροῦ Μιλτιάδου Λογοθέτου, ἐνασμενίζω, εὐχαριστοῦμαι γὰ ἄδω πένθιμους Πινδαρικάς φῶδὰς καὶ ἐπινίκια εὐγενῶν ἀγῶνων τοιούτων ὑπαρξέων, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ὁδὸν καὶ τὸ ἄλγος δὲν με ἀφίνουσιν, οἱ πόδες κλονίζονται, αἱ χεῖρες τρέμουσαι τὸ σῶμα ριγοῖ, ἡ γλῶσσα δεσμεύεται, ἡ φωνὴ πνίγεται, τὸ στόμα φημοῦται.

Διὸ ἀπορῶ λέξεων καὶ φράσεων καταλλήλων διὰ νὰ ἀνταποκριθῶ πρεπόντως πρὸς τὴν μεγίστην καὶ ἀναντικατάστατον ἀπώλειαν ἢ ἠδυσπέαια, ἢ στωμυλία, ἢ εὐγλωττία, ἢ ρητορικὴ δεινότης, ἢ ποιησις ὑποχωροῦσιν ἀπέναντι τοιαύτης ἀνεπανορθώτου στερήσεως.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φανῶ ἀνεπαρκῆς ἀπειθῶν εἰς τὰ κελύσματα τῆς Σεβαστῆς Δημοαρχίας, ὑπὸ τῆς ὁποίας οὕτω πάνδημος ἢ ἐπιμνημόσυνος πένθιμος αὕτη τελετὴ τελεῖται ὑπὲρ μακαρίας καὶ αἰδίου μνήμης τοῦ μεταστάντος ἐπιτρέψατέ μοι, πένθιμος ὁμήγηρις, ἵνα διὰ τινῶν ἀνθέων, ἔστω καὶ ἀόσμων καὶ μεμυραμμένων, ραντίσω νοερῶς τὸν νοπὸν αὐτοῦ εἰσέτι τάφον καὶ ἐν βραχυλογίᾳ διέλθω τὸν βίον αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ τὸν δεκαεπταετῆ τὸν μεθ' ἡμῶν τῶν συμπολιτῶν του συμβιώσαντα.

Ἐγεννήθη ὁ Μιλτιάδης Λογοθέτης, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, κατὰ τὸ 1877 ἐκ γονέων ἐπισημῶν καὶ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νήσῳ, ἐκ πατρὸς μὲν Ἰωάννου Λογοθέτου πρώτου ἐκπαιδευτικοῦ παράγοντος πρὸ ἐξηκονταετίας ἐν τῇ καθ' ὑμᾶς κοινωσίᾳ, καὶ τὰ μάλα γνωστοῦ ὡς λογίου καὶ πεπαιδευμένου ἐν τε τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ἐνταῦθα, ἐκ μητρὸς δὲ Μαρίας Ν. Ἀποστολίδου γαιοκτῆμονος ἐν τῇ ἀπέναντι τῆς ἡμετέρας νήσου Κνιδίᾳ χερσονήσῳ καὶ μεγαλεμπόρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ θεορῶν τετριτῶν νὰ μακρολογῶ ὁποῖαν ἀναιροφὴν ἔδωκαν εἰς τὸν μικ-

κρὸν Μιλτιάδημ οἱ τοιοῦτοι γονεῖς, διότι οἱ πάντες καλῶς γνωρίζομεν τὸν Λογοθέτην ὑπὸ ποίων αἰσθημάτων ἐνεφορεῖτο ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων του. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν πρώτων αὐτοῦ σπουδῶν ἐνταῦθα μετέβη εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Σάμου μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου μετέβη εἰς ἴσθον πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῷ ἐκεῖ γαλλικῷ κολεγίῳ· εἶτα μεταβὰς εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ ἐπὶ δύο μὲν ἔτη ἠκροάσθη τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς· καὶ ἐπὶ πενταετίαν περίπου τὰ τῆς ἱατρικῆς ἐπιθυμῶν γὰρ γίνῃ καλὸς ἑλληνοστῆς, ὁπαδὸς τῆς ἐγκυκλίου παιδείας· καὶ ἔσχορος μύστης τῆς φιλανθρωποῦ ἐπιστήμης ἀποπεριτόσα· δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1903 τὴν ἱατρικὴν ἔλαβεν, εἰάν δὲν ἀπατώμαι τὸν βαθμὸν ἄριστα.

Πρὸ τῆς δὲ πύλης, ἣτις ἀπίλανεσ τὰ προτόλεια τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ἀξίας· ὑπῆρξεν ἡ Φιλαδέλφεια τοῦ νῦν Ἀλλάχ-Σελίμ, μετὰ ἐνιαύσιον εὐδύκιμον ἐξάσκησιν ἐν αὐτῷ τοῦ ἔργου αὐτοῦ προσελθὼν ἐπιστήμους ὑπὸ τῆς πατρῷδος αὐτοῦ· κατὰ τὸ ἔτος 1905 καὶ ἐπὶ δεκαεπιετίαν ἤδη ἐζηκολούθει προθύμως καὶ εὐδοκίμως ἐξασκῶν τὸ φιάνθρωπον αὐτοῦ ἔργον.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ἐν μέσῳ τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ σταδίου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς δόξης, ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτου ὑπερηφανικοῦ, τιμητικοῦ καὶ σεβαστοῦ περιβάλλοντος· νέος σφριγῶν μόλις 45ετῆς ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δόξης του, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς πνευματικῆς καὶ σώφρονος αὐτοῦ κοινωτικῆς σταδιοδρομίας, ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ὅλοι καταχόμεθα ὑπὸ αἰσίων ἐθνικῶν ἐλπίδων καὶ τὸ πᾶν ἀλλιοῦται καὶ μεταρρυθμίζεται ἐγένετο κατὰ κακὴν τύχην θῦμα ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ καθήκοντος, καὶ ὁ Μιλτιάδης, φαῦ! καὶ ἀλλοίμωνον! ἀπώλετο εἰς τὸ διηνεκές. Καὶ ἤδη πενθεῖ ἡ ἐπιστήμη,

διότι ἔστερήθη τὸν ἀκάματον αὐτῆς μίστην, πενθοῦσιν αἱ Μοῦσαι, ἃς ἐλάτρευε περιπαθῶς καὶ δαυιλῶς ἐπροστάτευε, πενθεῖ ἡ Νισυριακὴ κοινωνία, διότι ἀπώλεσε τὸν ἱκανὸν καὶ ἀκάματον καὶ ἀφιλοκερδέστατον αὐτῆς ἰατρόν, πενθεῖ ἡ οἰκογένεια, διότι ἀπώλεσεν ἕξοχον αὐτῆς μέλος, πενθεῖ ὁ ἀδελφός αἱ ἀδελφαι, διότι ἔστερήθησαν τὸν προστότιν καὶ τὸ στήριγμά των, πενθεῖ ἡ πολιτεία, τῆς ὁποίας τὰς ἡνίας ἐπι ἐν δλόκληρον ἔτος εὐδοκίμως καὶ ἀφιλοκερδῶς διεΐθυνε, πενθεῖ τέλος ἡ ἄτημαρχία, τῆς ὁποίας μέλος ἐπίλεκτον καὶ σύμβολος ὑπῆρξεν.

Ἡ δὲ γεννήσασα καὶ ἐκθρέψασα αὐτὸν νῆσος Νίσυρος ἔστερήθη διτρεκῶς ἐν ἓκ τῶν ἀγίων καὶ μεγαθύμων αὐτῆς τέκνων· καὶ ἤδη μελανειμονοῦσα καὶ τίλλουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της μοιρολογεῖ ἀπελπίστως, καὶ καθῶς ὁ Δαβὶδ ἐφώνει ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, υἱέ μου Ἀβεσαλωμ! Ἀβεσαλωμ υἱέ μου! εἴτω καὶ ἡ Νίσυρος ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ δολιχόσου ἀναφωνεῖ θλιβερὰ υἱέ μου Μιλτιάδη! Μιλτιάδη υἱέ μου! καὶ ἐπὶ θῖνα ἄλῳς καθημένη ἐποδύρεται καὶ στίναχει ἀναμένουσα ἐν ἀγωνίᾳ τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ ἐκ τῆς γείτονος Σίμης εἰς ἣν πρὸ ἡμερῶν μετέβη πρὸς θεραπείαν του· ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπέπρωτο νὰ φιλοξενήσῃ καὶ νὰ καλύψῃ τὸ θνητὸν αὐτοῦ σαρκίον ἢ γῆ τῆς ἐνδόξου πατρίδος τοῦ ἐκπέλογου Νιρέως.

Διὸ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Νίσυρος εὐγνωμονοῦσα ἐπὶ ταῖς τιμαῖς, ἃς ἐπεδαψιλεύσατο αὐτῷ ἐν τῇ νοσηλείᾳ καὶ κηδεῖα ἐξέφρασε πρὸς αὐτὴν γραπτῶς τὰς ἐνδομύχους εὐχαριστίας της, χωρὶς διόλου νὰ λυπηθῇ ἐπὶ τῇ τάφῃ τοῦ τέκνου της εἰς ξένην γῆν γνωρίζουσα ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι « τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν πᾶσα γῆ τάφος, »

Ἄποιαν δὲ τιμὴν καὶ ὑπόληψιν εἶχεν ἐν τῇ Νισυριακῇ κοι-

νωνία καὶ τῶν τριῶν δήμων θεωρῶ περιττὸν νὰ μακρογορῶ, διότι ὄλαι αἱ ἀρεταὶ ἐπήρχον ἐν αὐτῷ αὐτόχρομα δομέμφυκοι, καὶ ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ τιμὴ καὶ ὁ σεβασμὸς ἐπάντων εἰρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον. ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτοῦ δρᾶσις καὶ ἡ ἔξοχος αὐτοῦ προσωπικότης διετέλουν εἰς τὸ ζενίθ, ἡ εἰπροσηγορία, ἡ εὐγένεια, ὁ γλυκὺς καὶ μελιχίος αὐτοῦ χαρακτήρ καὶ ἡ ἀφιλοκέρδεια εἰς τὸ ἔπακρον· ὡς κοινωνικὸς δὲ παράγων, ὡς πολίτης, ὡς ἄρχων, ὡς φιλόπατρις καὶ καλὸς σύμβουλος ἐτύγχανεν ὄλων ἡμῶν ἡ αὐθεντία.

Ἄλλ' ὑπὸ τοῦ ἄλλους καὶ τῆς ὀδύνης κατεχόμενοι ἐπὶ τῷ ἄωρῳ θανάτῳ τοῦ ἐξόχου ἡμῶν συμπολίτου ἐπελάθομεν τῆς φιλοσοφίας, ἣτις ἀριθίλως δογματίζει « πᾶν τὸ λαβὸν ἀρχὴν πάντως θὰ λάβῃ καὶ τέλος », καὶ τέλος τῆς Ἁγίας Γραφῆς « γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει » εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ» βεβαίως ὑπὸ ὄρους καὶ συνθήκας τῆς σταδιοδρομίας τοῦ πλήμονος τούτου βίου.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ἐν τῷ προσκαιρῳ τούτῳ κόσμῳ ἐπιπολάζουσι γίγαντες καὶ ιτιᾶνες καὶ πλείστου ὅσα ἄλλα κακοποιὰ στοιχεῖα, ἅτινα βραχύνουσι τὸν βίον καὶ ἐπισπεύδουσι τὸν θάνατον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν ἐκτελούντων εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον των, οὕτω καὶ ὁ ἡμέτερος ἰατρὸς γενόμενος ἡῆμα τῶν ἐν τῇ φύσει κακοποιῶν στοιχείων ἄάρως ἔξεμέτρησε τὸ ζῆν καὶ χωρισθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἀπώλετο εἰς τὸ διηνεκές.

Καὶ ἤδη πολὺκλαυστε, ἀγιάσατε, καὶ ἀξιοθρήνητε ἔξοχε συμπολίτα ἀναπαύου ἐν τῇ αἰωνιότητι, σύμψαλλε μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων τὸ ὄνομα τοῦ Παναγίου καὶ Πανσόφου Θεοῦ, εἰσελθε εἰς τὸ οὐράνιον πάνθειον τῶν ἐπιστημόνων καὶ κατάλαβε τὸν ἐπιστημονικόν σου θῶκον, ὃν σοὶ ὤρισεν ἡ φιλόανθρωπος ἐπιστήμη.

Εὐχεν δὲ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ δεήθητι τῷ Ὑψίστῳ, ὅπως ἐμπνεύσῃ ἀγαθὰς βουλὰς καὶ καλὰς σκέψεις τοῖς ἰσχυροῖς τῆς ἡμέρας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν διακαιῶν προαιωνίων ἐθιτικῶν πόθων μας, οὓς σὺ ὁ ἴδιος πολιτευόμενος ἀριθίλως δι' ὑπομνήματος τοῖς ἀρμοδίοις ἐδίδωσας.

Γνώριζε δέ, ὅτι ἡ μνήμη σου μένει καὶ μενεῖ παρ' ἡμῖν ἀλητος καὶ αἰδώς, τὸ δὲ ὄνομα Μιλτιάδου Λολυθέτης μετὰ σεβασμοῦ, τιμῆς καὶ δόξης εὐφρόμοις θὰ ἀναφέρεται εἰς τοὺς μετ' ἐγενεστέροισι καὶ θὰ διαθρῦλλῆται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Γένοιτο.

Δ Ε Κ Α Λ Ε Ξ Ε Ι Σ

ΕΚ ΤΟΥ ΝΙΣΥΡΙΑΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

Ἀγκλαδὴ = Προικοσύμφωνον, ὅπερ γίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς νόμφης πηνηγορικώτετα ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου καὶ τῶν γονέων καὶ πολλῶν οἰκείων καὶ φίλων. Ἡ λέξις εἶνε ξένη λεφκον τῶν ἰπποτῶν, γίνεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ ῥήματος, accolo σημαίνοντος προικῶ προσοικῶ, συμφωνῶ τινι, ἐξ οὗ καὶ ὄνομα accola = προικίκα. συμφωνία γραπτή καὶ κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ο καὶ προσθέσει τῆς καταλήξεως βη κατὰ παραφθορὰν ἐγένετο ἀγκλαδὴ.

Ἀγκρήφι = (το) σκεῦος σιδηροῦν φέρον εἰς τὸ ἄκρον τρεῖς ἢ περισσότερες ἀγκυλάς, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνασύρουσιν ἐκ τοῦ φρέατος ἢ ἐκ τῆς τετρῆνης τὸ πίπτον ἐντὸς αὐτοῦ ἄντημα· ἡ λέξις γίνεται ἐκ τοῦ ἄγρι καὶ κατὰ παραφθορὰν ἀντι ἀγρόφιον ὑποκοριστικὸν τοῦ ἄγρι ἐγένετο ἀγκρήφι.

Ἐφανούλης (ο) = ὁ δυστροπῶν, δολιευόμενος καὶ ἐξαπατῶν ἐν καιρῷ παιγμίδου, ἐξ οὗ καὶ ἄφανούλι-δυστροπία, ἀπάτη ὁ τοιοῦτος λέγεται καὶ ἄφανουλιόρης· ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἄφανης, διότι δολιευόμενος προσπαθεῖ νὰ μὴ φανῆται.

Ἐντιχάρτος (δ) = ἔμοιρος, ἴσως κατὰ τὸ Ἰουηρικόν. Ἐντίθεος καὶ ἐκ τῆς ἠρθῆς κληροκλημένης, ἀντάξιος, ἀντίτυπον· ἐνίστε λέγεται καὶ ἐπὶ κακοῦ ἐπὶ ἀτάκτων καὶ δυστροπῶν παιδῶν, ἐντιχάρτος εἶσοσ κακομοίρα, κατ' ἔλλειψιν = τῷ διαβόλῳ.

Ἐποκουτά = τολευτά· ἐξ οὗ καὶ ἀποκουτιόρης = τολευτίας, καὶ ἀποκουτιά = τόλμη, ἀφοβία ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ κότος = θυμῶς, ὀργῆ· καὶ ῥῆμ καουτέω = θυμῶν, ὀργίζουμι, τολευτά, διότι ὁ θυμῶς καὶ ἡ ὀργὴ φέρει τὴν τόλμην καὶ μετ' αὐτὴν ἀπὸ πρόσθευιν ἔγεινε κατὰ παραφθορὰν ἀποκουτά· ἀντὶ ἀποκουτέω.

Ἐλεξιά (ῆ) = ουκοφαντία, κατηγορία· ἐξ οὗ καὶ ἄλεξια = κατήγορος, ουκοφάντης, ἡ λέξις ἐκ τοῦ ῥήματος ἄλεξω = ἀποτρέπω ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω, ὑπερασπίζομαι ἑαυτὸν διότι πᾶς ουκοφαντούμενος προσπαθεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ουκοφαντίαν καὶ νὰ ὑπερασπιθῇ ἑαυτόν.

Ἐρτόζω = παίνω διὰ πάχους τὸ φαγητὸν διὰ βουτύρου, ἢ δι' ἐλαίου, ἢ διὰ λίπους χοίρου· ἡ λέξις ἑλληνικωτάτη, διότι διὰ τῶν τοιοῦτων λιπαρῶν οὐσιῶν καθίσταται τὸ φαγητὸν ἄριστον καὶ ἐπομένως νόστιμον καὶ εὐχάριστον, ἐξ οὗ καὶ ἄρτυσιᾶ = ἄρτυσις, ἐξ οὗ καὶ ἀνάρτυτον ἔνευ ἄρτυσιᾶς.

Ἐψά = δυνατά, μεγαλοφώνως, διαρρήδην, εἶνε ἐπίρρημα τροπικόν· ἡ λέξις ἐκ τοῦ ῥήματος ἄπτωμι ἐγγίζω, ὠμίλει δηλαδὴ τόσον δυνατά, ὥστε νὰ ἐγγίξῃ ἢ φωνῇ τὸ τόμπανον τοῦ ὠτός· ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας μεταχειρίζονται καὶ τὴν λέξιν ἄρρσα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ fort.

ἄουρος (δ) = νέος, λέξις ἰδιάζουσα παρὰ Καρπαθίους ἐν χρήσει καὶ παρὰ Νισυρίους εἰς πολλὰ δημοτικὰ αὐτῶν ἄσματα, ἢ λέξις ἐλληνικωτάτη ἐκ τοῦ ἄουρος = μεταφορικῶς μὴ ὠριμάσας ἀκόμη μὴ θφάσας εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν καὶ κατὰ παραφθοράν ἐγένετο ἄουρος, κυριολεκτικῶς ἢ λέξις λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ ὠρίμων καρπῶν.

Ἀποστροφή (ή) = καταφύγιον· καλοῦσιν οὕτως οἱ Νισύριοι ἐξοχικόν τινα οἰκίσκον εἰσώγειον, εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγουσιν οἱ γεωργοὶ ἐν καιρῷ βροχῆς, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ πολλὰς ἡμέρας διαμένουσιν ἐν αὐτῷ, ὅσακις μάλιστα ὁ καλλιτεργούμενος ἀγρὸς εὐρίσκειται μακρὰν τοῦ χωρίου· ἢ λέξις ἐκ τοῦ ἀποστρέφω, ἐξ οὗ καὶ ἀποστροφή = καταφύγιον. Οὕτω μεταχειρίζεται καὶ ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν ἐν τῷ πρώτῳ Φιλιππικῷ «κατέπηχε μέντοι τὰτα πάντα νῦν, οὐκ ἔχοντι ἀποστροφήν διὰ τὴν ὑμετέραν βραδύτητα καὶ ραθυμίαν, ἣν ἀποθέσθαι φημί δεῖν ἡδῆ.»

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἡμιγυμνάσιον τῆς πρωτεύουσας Μανδρακίου, καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι 7. Διευθυντὴς ὁ πανοσιωλογιώτατος Ἐμμ. Καρπαθίου ἀρχιμανδρίτης τελειόφοιτος τῆς Θ. Σ. τῆς Χάλκης διαπρέφας ὡς διευθυντὴς ἀνωτέρων ἱερατικῶν καὶ κοινωτικῶν σχολῶν εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη. Καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν τῶν δύο γυμνασιακῶν τάξεων Λαζ. Χ'. Θέμελη ἀπόφοιτος τῶν φιλοσοφικῶν, Μ. Ι. Τσαγγάρης καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τελειόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου, Ν. Σακελλαρίδης διδάσκαλος τῶν γαλλικῶν καὶ ἐμπορικῶν τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου τῆς Σάμου καὶ διετὴς τῆς ἐν Ρόδῳ Γαλλικῆς σχολῆς τῶν Φρέριδων, Θέμ. Ι. Τσαγγάρης διδάσκαλος καὶ ψάλτης καὶ Χριστὸς γνώστης τῆς Σουιδικῆς γυμνασιακῆς Ι. Κουρούνης, Ν. Δ. Χατζηδημητρίου, ἀμφότεροι τελειόφοιτοι τοῦ γυμνασίου τῆς Κελύμνου. Πρόγραμμα ἀκολουθεῖ τὰ ἐγκριθέν ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας, ξέναι γλώσσαι διδάσκονται, τὰ λατινικὰ εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας γυμνασιακὰς τάξεις, γαλλικὰ ἄρχονται διδασκόμενα ἀπὸ τῆς ἕκτης τάξεως μέχρι τῆς Βασιμα γυμνασίου, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἄνω τῶν 200.

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ. Διευθύντρια Μ. Γ. Φιλίππου, βοηθὸς Φαίδρα Ζαμπούνη ἀμφότεραι τελειόφοιτοι τοῦ Ἡμιγυμνασίου τῆς Νισύρου· μετὰ δύο τμήματα περιλαμβάνοντα νήπια 180.

ΣΧΟΛΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΕΜΠΟΡΕΙΟΥ

Ἐξαιτίας πλήρης μικτὴ ἀστικὴ σχολή, διευθυντὴς Ἀγαμέμνων Δ. Παπαδόπουλος ἀπόφοιτος τῆς ἐν Σμύρνῃ Εὐαγγελικῆς σχολῆς καὶ εὐδοκίμως καὶ λυσιτελῶς διευθύνει ἤδη αὐτὴν ἐπὶ ὀλόκληρου δεκαετίας, διδάσκαλος Ἀλέξανδρος Ι. Σούμπλης τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου τῆς Καλύμνου, νηπιαγωγὸς Εὐρήνη Βασιλειάδου τελειόφοιτος τῆς ἀστικῆς σχολῆς Μανδρακίου μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἐν ὄλῳ 120, πρόγραμμα ἀκολουθεῖ τὸ ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου πᾶσι παιδείας ἐγκριθέν διὰ τὰς ἐξαιτίας ἀστικὰς σχολὰς, μετὰ ὀλίγων καὶ ἀσημάντων βεβαίως πρᾶσιν μὴ ἐπαρκούντος τοῦ προσωπικοῦ.

ΣΧΟΛΑΙ ΔΗΜΟΥ ΝΙΚΕΙΩΝ

Μικτή τετρατάκτος Δημοτική σχολή. Διευθυντής Δ. Ζαφειριάδης απόφοιτος του ἡμιγυμνασίου Ρόδου. Νηπιαγωγὸς δὲν διωρίσθη εἰσέτι μαθητὰ καὶ μαθήτριά 100, πρόγραμμα ἀκολουθεῖ τὸ ἐγκριθὲν διὰ τὰς τετρατάκτους δημοτικὰς σχολὰς, ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος με πολλὰς βεβαίως παραλλαγὰς καὶ παραλείψεις.

ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΜΑΝΔΡΑΚΙΟΥ

Δήμαρχος Δ. Ι. Χαζηδημητρίου, ταμίας Κ. Πληθίδης. Σύμβουλοι Γ. Παπαδόπουλος, Ὁδ. Σακελλαρίδης, Θεμ. Οἰκονομίδης, Κ. Μουλλός, Ν. Καμπανῆς, Ν. Πολίτης, Γραμ. Γ. Ἀλαμαγιάδης.

ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΝ ΔΗΜΟΥ ΕΜΠΟΡΕΙΟΥ

Δήμαρχος Γ. Μ. Κωστίδης, ταμίας Κ. Μ. Δημητριάδης, Σύμβουλοι Γ. Κοριτσιδῆς (ἐκτελεῖ καὶ καθήκοντα γραμματέως) Κ. Μ. Παπαδόπουλος, Ν. Κ. Ροδίτης, Α. Μ. Ἀντάπασης, Ι. Ν. Καλόμνιος Π. Χ. Χριστοφόρου.

ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΝ ΔΗΜΟΥ ΝΙΚΕΙΩΝ

Δήμαρχος Ἐμμ. Κοντομανώλης, ταμίας Κ. Φούργαζης, Σύμβουλοι Κ. Σκάρος, Ἄρισ. Σακελλαρίδης, Κ. Πασχαλάκης, Ν. Μ. Νικητιάδης, γραμματεὺς Ἐμμ. Δ. Ἀντωνίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ. Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος Χριστοφορίδης Ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου τῆς Σπηλαιανῆς καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ρόδου ὅλης τῆς νήσου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΗΡΙΟΝ. Πρόεδρος. Ἡγούμενος Κύριλλος. Μέλη Ἐμμ. Μ. Κατσιματίδης, Ὁδ. Σακελλαρίδης.

ΕΚΚΛ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΑΝΔΡΑΚΙΟΥ. Ι. Γ. Κατσιματίδης ἐπίτροπος τῆς Μητροπόλεως καὶ ταμίας, γραμματεὺς Κ. Πληθίδης. Ἐπιτροπὴ δὲ τοῦ Μοναστηρίου εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἡγούμενος, ὅστις διαχειρίζεται ἅπαντα τὰ ἀφορῶντα τὸ μοναστήριον.

ΕΚΚΛ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΜΠΟΡΕΙΟΥ. Κ. Μ. Δημητριάδης, τῆς Μητροπόλεως. Γ. Μ. Παπαγιαννάκης τῶν Ταξιαρχῶν καὶ Ν. Κ. Σιτσιλίδης γραμματεὺς τῶν δύο ἐκκλησιῶν.

ΕΚΚΛ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΝΙΚΕΙΩΝ. Ν. Μ, Ἀνδριωτάκης, Στ. Χαρτοφόλη, γραμματεὺς Ἐμμ. Δ. Ἀντωνίου τῆς ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδείων.

Ἱερεῖς Μανδρακίου. Ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος, Παπᾶ Ἀπόστολος Φασουλαρίδης καὶ παπᾶ Ἰωάννης Παπάτσος. Ἱερεὺς Ἐμπορείου Μόσχος Χαζόγλου πρωθιερεὺς. Ἱερεὺς Νικείων. Παπᾶ Νικόλαος Πρωτόπαπας.

ΕΦΟΡΕΙΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

Μανδρακίου. Γ. Παπαδόπουλος, Ἐμμ. Κατσιματίδης. Κ. Παρθεναΐδης, Ἐμμ. Πετροῦτσος καὶ Ἐμμ. Σακλαρίδης ἱατρός.

Ἐμπορείου. Ἀντ. Μ. Ἀντάπασης ἐφοροταμίας καὶ γραμματεὺς Ἀντ. Μ. Βλαχάκης.

Νικείων. Γ. Ν. Κόκκινος, Ν. Τσικίτας γραμματεὺς Α. Σακελλαρίδης.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΑΝΔΡΑΚΕΙΟΥ

Ἱατρός δημοσίος Ἐμμ. Δ. Σακλαρίδης, φαρμακοποῦς Κ. Ἰωαννίδης.

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙ

Τοῦ δήμου Μανδρακίου ἔνω τῶν 50,000 χιλιάδων φρ. Ἱταλικ, σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι οἱ μαθηταὶ τῆς Β', τάξεως τοῦ γυμνασίου πληρώνουσι 1000 φρ. τὸ σχολικὸν ἔτος, οἱ δὲ μαθηταὶ τῆς Α' πληρώνουσι 150 φρ.

Τοῦ δήμου Ἐμπορείου δαπανῶνται κατ' ἔτος περὶ τὰς 12,000 χιλιάδων φράγκων.

Τοῦ δήμου Νικείων περὶ τὰς 6,000 — 7000 χιλιάδας φράγκα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὸ ἔργον μου δὲν εἶνε τόσον τέλειον, ὅσον ἐπεθύμουν, θέλω τῆς τύχης ὅμως τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς δεούσης ὑποστηρίξεως ἀπάντων τῶν φιλάτων μοι συμπατριωτῶν καὶ τῶν φιλοπροσώπων ὁμογενῶν ἀναλογιζομένων τὰς περιστάσεις, ὑφ' ἃς προέβην εἰς τὴν σύνταξιν τριούτου ἔργου. Πέποιθα δέ, ὅτι εἰς τὸ μέλλον, Θεοῦ θέλοντος, θὰ ὑπερευχαριστήσω καὶ συμπατριώτας καὶ ὁμογενεῖς συνεχίζον τὸ ἔργον ὑπὸ ἀλλοίας περιστάσεις, διαφορῶν ὁρίζοντα, καὶ ὑπὸ ὄργου, κριττονα, καὶ βελτίστου.

Διὸ καὶ ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Νισουριακοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 1923 θὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ, ἵνα συνεχίσω τὸ πατριωτικὸν τῆτο ἔργον.

ΓΕΩΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

